

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 56
9 d'abril de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 30, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les darreres dades de la desocupació (tram. 310-00275/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la proliferació de plataformes privades de lloguer d'apartaments turístics, d'habitatges d'ús turístic i d'habitacions en domicilis particulars (tram. 310-00269/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el Saló Alimentària 2014 (tram. 310-00270/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les accions per a situar les empreses culturals i creatives en primera línia de la innovació, la tecnologia i el món digital (tram. 310-00271/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el model per a sortir de la crisi i sobre les previsions de creixement econòmic i creació d'ocupació (tram. 310-00264/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats i sobre l'impuls de les mesures acordades (tram. 310-00272/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les actuacions i els protocols desenvolupats arran de les dues defuncions de ciutadans que havien estat detinguts per agents dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00273/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el servei d'urgències de l'Hospital de Bellvitge (tram. 310-00265/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el dèficit públic del 2013 (tram. 310-00266/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'accés del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya a bases de dades sense autorització legal (tram. 310-00267/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les retallades en les assignacions als hospitals i a l'activitat concertada (tram. 310-00268/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les raons de la carta de la vicepresidenta del Govern als alcaldes amb relació a l'organització de la consulta sobre el futur polític de Catalunya (tram. 310-00274/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i l'evolució de les cinquanta-una mesures contra la corrupció (tram. 317-00156/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva absència en el debat al Congrés dels Diputats i la predisposició a canviar de política (tram. 317-00155/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions que treu del debat al Congrés dels Diputats (tram. 317-00158/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la predisposició a acceptar el resultat de la votació del debat al Congrés dels Diputats (tram. 317-00161/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer efectiu el diàleg (tram. 317-00157/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de servei del Govern amb els ciutadans (tram. 317-00160/10) p. 23

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i la transcendència de l'acord de diàleg permanent amb els agents econòmics i socials amb relació a la reactivació econòmica (tram. 317-00159/10) p. 24

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2013 (tram. 360-00011/10) p. 25

Projecte de llei

del voluntariat (debat de totalitat) (tram. 200-00013/10) p. 47

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (debat de totalitat) (tram. 200-00016/10) p. 61

Proposició de llei

de creació d'impostos ambientals (debat de totalitat) (tram. 202-00019/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures metropolitanes (tram. 300-00155/10) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 300-00157/10) p. 86

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic (tram. 300-00160/10) p. 91

Interpel·lació

al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 300-00158/10) p. 96

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 30.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix la vicepresidenta primera, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2013 (tram. 360-00011/10). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC 263, 3).

3. Projecte de llei del voluntariat (tram. 200-00013/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 228, 5).

4. Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (tram. 200-00016/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 268, 35).

5. Proposició de llei de creació d'impostos ambientals (tram. 202-00019/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 36, 42).

6. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00051/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 228, 30).

7. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la transició cap a la reforma horària (tram. 252-00013/10). Tots els grups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 290, 67).

8. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures metropolitanes (tram. 300-00155/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 300-00157/10). Hortènsia Grau Juan, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic (tram. 300-00160/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 300-00158/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb més dificultats (tram. 300-00159/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 300-00156/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats d'escolarització i d'equipaments educatius (tram. 302-00141/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a potenciar el teixit productiu per mitjà del Barcelona Mobile World Capital (tram. 302-00142/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport sanitari (tram. 302-00143/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a garantir l'ordre públic, la seguretat ciutadana i les institucions de govern davant possibles mobilitzacions massives (tram. 302-00144/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització del dret a decidir i de la consulta sobre el futur polític de Catalunya (tram. 302-00145/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris d'elaboració i difusió de les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió (tram. 302-00147/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del Programa de desenvolupament rural de Catalunya (tram. 302-00146/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

La vicepresidenta primera

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes per respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Abans, però, els volem informar d'una petició d'alteració de l'ordre del dia. D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i atesa la sol·licitud formulada pel Govern, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària pel que fa a l'ordenació de les preguntes orals, de tal manera que la pregunta número 1, que és la pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre les raons de la carta de la vicepresidenta del Govern als alcaldes amb relació a

l'organització de la consulta sobre el futur polític de Catalunya, es pugui substanciar com a darrera de les preguntes orals al Govern.

Es pot aprovar per assentiment, aquesta alteració? *(Pausa.)*

Doncs, queda modificada en aquest sentit l'ordenació de les preguntes.

Pregunta

al Govern sobre les darreres dades de la desocupació (tram. 310-00275/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre les darreres dades de la desocupació. Formula la pregunta el diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyor conseller, fa pocs dies vam conèixer les dades corresponents al registre d'aturats de març d'aquest any, dades que vénen a confirmar un cop més, però sempre amb la prudència necessària en aquests casos, que la destrucció de llocs de treball ha tocat el seu sostre. Prova d'això és que aquest mes de març, a Catalunya, l'atur ha disminuït en 5.119 persones.

Senyor conseller, quina és la valoració que vostè fa d'aquestes dades?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, senyor diputat. Des de la prudència i des de la màxima sensibilitat, en moments en què molt probablement la percepció sigui un punt més punyent fins i tot que quan tot anava malament, perquè el contrast fereix més potser les persones, les empreses, els sectors, que no troben encara, d'alguna manera, acompanyament en aquesta recuperació, l'evolució de les dades de l'atur, tant des d'una perspectiva mensual com des d'una perspectiva interanual, que ja descompta l'estacionalitat, així com també l'evolució de l'afiliació a la seguretat social, i també del nivell de contractació, són prudents, modestes, però sòlidament positives.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la repregunta, el diputat Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, s'ha de reconèixer que a Catalunya les dades que fan referència a l'atur són força bones,

i si es continua amb aquest ritme molt aviat podríem parlar de la creació de llocs de treball nets. Ara bé, també és ben cert que tot això es deu a les polítiques econòmiques del Govern d'Espanya, i no pas a les del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I dic això perquè el Parlament de Catalunya, en data d'avui, encara no ha entrat cap iniciativa que tinga a veure amb la creació de llocs de treball, com una llei d'emprenadors, la llei d'ocupació i reforma del SOC. Catalunya va bé perquè Espanya va bé; la mateixa Espanya que, vostès diuen, ens roba. No és ben cert que d'una situació de ruïna econòmica heretada d'un govern socialista a Espanya hem estat capaços, amb veritables esforços, d'anar sortint-nos-en poc a poc? Algú s'ha oblidat que hem estat a les portes de ser intervinguts? Que d'una prima de risc de 600 punts hem passat en l'actualitat a una prima de risc de 164 punts? Que la creació d'empreses és molt superior a les que realment se destrueixen? Que les exportacions cada cop augmenten? Hi ha alguns índexs econòmics que donen aquesta raó.

Vostè, senyor conseller, pot dir que a Catalunya les dades són millors que a la resta d'Espanya. Pot ser en alguns casos; però la veritat és que és per l'esforç del Govern d'Espanya, i no per l'esforç del Govern de la Generalitat de Catalunya, que solament té una preocupació: separar-se d'allò que és bo per a Catalunya.

La vicepresidenta primera

Pot respondre el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Bé, senyor diputat, ahir ja es va veure, tenim òptiques diferents de moltes coses; també de la recuperació econòmica, també de l'evolució de la nostra economia.

Sé que no li agraden segons quines comparacions, però avui parlem de xifres, d'economia, d'aturats, de creació de llocs de treball: l'any 2013 Catalunya va tancar l'any amb molts esforços, amb moltes dificultats, però el país va generar 53.000 llocs de treball nous; a la resta d'Espanya, que és on vostè fixa la seva prioritat, es van destruir 250.000 llocs de treball. Un comportament diferent, degut exclusivament a l'acció del Govern de la Generalitat? No, per descomptat, sobretot a la concertació empresa i sindicats, sobretot al treball de les nostres empreses, a les nostres estructures productives...

Però no tot és activitat legislativa, senyor Luna. Sé que també des de Madrid, allà on vostès fixen la seva prioritat, evidentment, la Llei de garantia d'unitat del mercat, la Llei de la reforma elèctrica, la Llei de la reforma de les administracions locals..., evidentment, tot, factors en contra de la competitivitat del país.

En qualsevol dels casos, Catalunya està responnent anant per feina, garantint més inversió estrangera que mai; liderem el turisme també a la resta de l'Estat espanyol en captació de turisme estranger; tenim més exportacions que mai... Les activitats producti-

ves, aprofitant la logística, la indústria, el turisme, estan avui portant un punt d'esperança que, com he dit abans, no només amb la reducció de l'atur, que tenim una disminució significativa amb relació a l'any passat, sinó també amb l'increment de les afiliacions i del nombre de contractes laborals, ens permet ser raonablement optimistes, malgrat l'acció, molt negativa, que fa el Govern del Partit Popular a Espanya.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre oralment, per escrit, en el Ple, sobre la proliferació de plataformes privades de lloguer d'apartaments turístics, d'habitatges d'ús turístic i d'habitacions en domicilis particulars.

Pregunta

al Govern sobre la proliferació de plataformes privades de lloguer d'apartaments turístics, d'habitatges d'ús turístic i d'habitacions en domicilis particulars (tram. 310-00269/10)

Formula la pregunta el diputat Xavier Crespo, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Crespo i Llobet

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, Catalunya és una destinació turística líder a escala internacional. Els turistes han de trobar a Catalunya una oferta d'allotjament contrastada i regularitzada, que respongui a les seves expectatives i es correspongui amb la imatge de qualitat de la destinació. Els establiments d'apartaments turístics i els habitatges d'ús turístic constitueixen una part essencial de l'oferta d'allotjament turístic de Catalunya, tot contribuint de forma rellevant a la percepció de la qualitat i bona imatge de la destinació.

Tot i això, la proliferació de plataformes privades de lloguer, no només apartaments i habitatges d'ús turístic, sinó de tot tipus d'allotjaments i serveis turístics, és actualment un fenomen que respon als nous hàbits del consumidor del sector turístic. L'existència d'aquestes plataformes no suposa en si mateixa un problema; la seva activitat és legítima, sempre que els allotjaments i serveis que s'ofereixen compleixin amb la legalitat turística, la legalitat fiscal i la legalitat de consum.

Sens perjudici d'això, aquestes empreses han de donar compliment a la normativa reguladora dels serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic, però sabem que els problemes sorgeixen quan els allotjaments que s'ofereixen en el nostre cas no estan habilitats pels ajuntaments corresponents i, per tant, no han estat comunicats per aquests ajuntaments al Registre de turisme de Catalunya per a la seva inscripció d'ofici.

També és un problema el fet que s'ofereixin habitacions particulars, pel fet que aquestes són il·legalitzables des del punt de vista turístic, atès que l'ús turístic d'habitatges es restringeix a la cessió de l'habitatge sencer, i mai per estances i/o habitacions.

Per tot l'exposat, honorable conseller, li demanaria: com es valora la proliferació d'aquestes plataformes de comercialització d'allotjaments turístics?, quines mesures ha pres el Govern per lluitar contra aquesta oferta d'allotjament il·legal?, en definitiva, quina és la posició del Govern sobre la proliferació de plataformes privades de lloguer, d'apartaments turístics, d'habitatges d'ús turístic i d'habitacions en domicilis particulars?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Respon el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies de nou, presidenta. Respondré oralment i verbalment, no per escrit; moltes gràcies.

Vagi per endavant: l'aparició de plataformes tecnològiques és, des d'una perspectiva de promoció, molt positiva. La Generalitat de Catalunya ha presentat aquesta setmana passada una nova plataforma que permet no només informar, comunicar, sinó també comercialitzar, tot l'important gruix de recursos turístics que s'han anat produint en el país i que facilitarà molt la incorporació de les petites i mitjanes empreses en la tasca de promoció.

Ara bé, aquesta plataforma tecnològica generalitzada que pot existir o aquesta difusió de noves plataformes, evidentment, obre possibilitats a difondre economia submergida, a difondre situacions que no estan reconegudes en la nostra ordenació turística.

És per això que nosaltres hem anat impulsant la reglamentació sobre l'ordenació dels habitatges d'ús turístic, avui legalitzables, sempre que s'hi inscrivin. Vam exigir que tota oferta comercial incorporés el número de registre; això des de l'any 2012 és obligat. I des d'aquesta perspectiva tant l'Agència Catalana del Consum com la Direcció General de Turisme lluitem contra una oferta que té algunes repercussions negatives, com vostè ja ha introduït.

Aquesta oferta d'allotjament il·legal, sobretot la d'ofrir espais dintre d'habitatges, habitacions, és una oferta que no està contemplada a la nostra legislació i que a més creiem que genera, en primer lloc, competència deslleial amb les persones, amb les empreses, amb els establiments que fan les coses bé, que compleixen la llei, amb les seves obligacions. En segon lloc, pot causar un cert perjudici als clients, perquè queden fora de qualsevol protecció de reclamació de servei prestat, i, en definitiva, la inspecció de domicilis particulars avui no és factible. I finalment, perquè distorsiona l'oferta de qualitat que Catalunya està intentant fer els darrers anys i que està aconseguint.

És per tot això que nosaltres creiem que l'oferta turística de Catalunya ha de continuar basant-se en una bona concertació amb la iniciativa privada, amb un sector ordenat, regulat, censat, categoritzat; que l'Administració prengui mesures per garantir això, com hem fet. Vàrem fer més de 253 requeriments d'inspec-

cions, que han derivat en 57 expedients sancionadors, 34 s'han tramitat a través de l'Agència Catalana del Consum, 20 a través de la Direcció General de Turisme i 3 fins i tot han estat elevats a la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions del ministeri, perquè procedeixi al tancament de les seves respectives pàgines web.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el Saló Alimentària 2014.

Pregunta

al Govern sobre el Saló Alimentària 2014
(tram. 310-00270/10)

Formula la pregunta el diputat Xavier Dilmé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, Catalunya és avui el primer clúster regional agroalimentari d'Europa. D'una banda, tenim més de 73.000 explotacions agroramaderes, més de 60.500 treballadors ocupats i produccions per valor de més de 4.484 milions d'euros; unes explotacions, també recordem-ho, que són les menys dependents dels ajuts de totes les que hi ha a l'Estat espanyol.

Per altra banda, tenim també una indústria amb 2.600 empreses, que és la indústria manufacturera catalana més gran en valors d'ocupació: gairebé 75.000 treballadors ocupats, el 2,6 per cent del total català, amb una xifra de negoci el 2012 de més de 24.000 milions d'euros.

Paral·lelament, el sector agroalimentari és un sector poc conegut a Catalunya, però tot i així és el primer sector productiu, si deixem de banda la construcció: 3,6 per cent del PIB català, 17 per cent del PIB industrial. També se'ns ha demostrat que és un sector resistent a la crisi, tant pel que fa a la pèrdua d'ocupació, que és molt menor que en altres sectors, i també pel que fa a l'exportació, sobretot. És el tercer sector en exportacions a Catalunya i amb un creixement d'exportacions del període 2007-2013 de més del 26 per cent. És un sector que ha registrat el creixement més positiu de l'economia catalana, un 3,7 per cent, durant el quart trimestre del 2013, també.

Amb tot aquest marc i aquest context, conseller, la nostra pregunta és: quina valoració fa el Govern, dins d'aquest marc, del que ha suposat el saló d'Alimentària?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per respondre la pregunta té la paraula el conseller Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, la valoració que en faig, d'Alimentària, és una valoració molt positiva. Només per l'efecte que podria tenir fer un certamen d'aquestes característiques a la ciutat de Barcelona i a Catalunya, ja de per si sol constituiria una satisfacció i una valoració molt positiva, com deia, per tot l'efecte que té des de molts punts de vista. Però em permeto donar-li una sèrie de dades i de xifres que crec que poden reforçar aquesta valoració positiva que fem des del Govern d'aquesta fira Alimentària 2014.

Van ser més de 140.000 visitants, en quatre dies, la qual cosa vol dir que hi ha una influència importantíssima, de moltes persones. Una participació de més de 3.800 empreses, en tot el que és l'àmbit de la fira. Es van fer... També una dada que és molt interessant: es van recollir més de vint tones d'aliments destinats al Banc dels Aliments, per tant, també en aquest tema podem estar orgullosos d'aquesta fira celebrada i d'aquesta acció molt concreta. Hi va haver més d'un 30 per cent de visitants estrangers; hi va haver 42.000 visitants forans. Hi va haver una dada que és molt interessant, que són més de 74 milions d'impactes a la xarxa, sota el *hashtag* #alimentaria. L'any 2012 n'hi va haver 32 milions, la qual cosa vol dir també la importància de la xarxa, però també del que representa aquesta fira i aquest certamen. Un 25 per cent d'increment de reunions des del punt de vista de negoci amb expositors, amb més de deu mil reunions en aquesta fira, i també hi va haver uns sis-cents compradors d'alt nivell, un 50 per cent més respecte al 2012.

Des del punt de vista de l'organització, jo vull ressaltar l'àmbit de la innovació i, òbviament, de la internacionalització. Es van presentar més de tres-centes novetats en aquesta fira, de les quals se'n van distingir, a través d'una sèrie de certàmens que es fan dintre del marc de la fira. Els espais d'Alimentària Experience i Alimentària Hub també van continuar donant molt de si, des d'un punt de vista de la fructificació i del complement de les ponències que es fan en aquests àmbits, molt importants i molt interessants. Es va celebrar, també, el Desè Congrés de la Dieta Mediterrània, a nivell internacional, amb uns impactes molt importants, i amb la creació de l'Observatori Internacional de la Dieta Mediterrània; i després hi va haver, com deia, molts aspectes vinculats al que és la innovació i les noves tecnologies.

Però, bàsicament, estem satisfets perquè es van complir una sèrie d'objectius. Primer, augmentar la competitivitat del sector. Segon, posar en valor aquest sector agroalimentari català que, com vostè deia, està tenint uns índexs i unes ràtios molt importants des del punt de vista del creixement econòmic. També el senyor Luna hauria d'escoltar aquestes dades, perquè són molt interessants des del punt de vista del que ell deia, del que es fa a Catalunya i del que es promet a Catalunya des del punt de vista de l'empresa. Vam aconseguir també l'objectiu d'internacionalitzar aquestes empreses...

La vicepresidenta primera

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...i, òbviamment, també potenciar la col·laboració publico-privada.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les accions per a situar les empreses culturals i creatives en primera línia de la innovació, la tecnologia i el món digital...

Pregunta

al Govern sobre les accions per a situar les empreses culturals i creatives en primera línia de la innovació, la tecnologia i el món digital (tram. 310-00271/10)

...que formula el diputat Carles Puigdemont, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Carles Puigdemont i Casamajó

Senyor conseller... No, jo..., em sembla que hi ha un error, eh? (*Veus de fons.*) Sí, Àlex Moga. És Àlex Moga.

La vicepresidenta primera

Doncs, se'ns havia comunicat que seria vostè. Doncs, el senyor Àlex Moga. Disculpi, diputat.

Àlex Moga i Vidal

Bé, bon dia, gràcies, presidenta. *Bon dia a toti e a totes.* És clar que la llengua i la cultura han esdevingut els últims anys mesures de desenvolupament per a l'autonomia i la identitat de les persones, de les col·lectivitats, com també factor molt important per a la contribució al creixement i desenvolupament del país, però sempre s'ha vist, conseller, des d'una visió clàssica, molt estereotipada en depèn de quins conceptes de la mateixa cultura.

És a partir de l'any 2000, amb la nova introducció, amb la nova creació del concepte «digitalització», que d'alguna manera hi ha un abans i un després en aquest mil·lenni. Segons l'informe de la UNESCO, els intercanvis mundials de béns creatius han passat, del 2002, de 198.000 milions, a 454.000 milions durant l'any 2011. És a dir, ha estat un dels sectors que ha afrontat amb major positivitat tota aquesta crisi. Així mateix ha contribuït notablement a la sostenibilitat de les economies. En certa manera, ha estat un dels sectors que s'ha salvat.

Però és evident que tot just comença, és el moment de l'eclosió dels formats digitals i la cultura no pot romandre aliena a aquest afer. Des d'una visió més antropològica de la cultura, entenent aquesta des de les *arts numériques*, que vénen i procedeixen del nord d'Europa,

fins a la pròpia cultura catalana, tenim unes oportunitats per endavant.

És en aquesta línia, conseller, que el meu grup parlamentari li demana quines són les accions que té previstes el Govern per situar les empreses culturals i les empreses creatives catalanes en la primera línia de la innovació, de la tecnologia i del món digital.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Presidenta, senyors diputats, senyor diputat, deixin-me expressar, abans de respondre la pregunta, el condol a la família del mestre Josep Maria Subirachs, i crec que ho puc fer en nom de tots els diputats, per la seva feina, la seva aportació a l'escultura catalana.

Bé, responent la pregunta que em fa, el nostre objectiu és doble. D'una banda, situar les empreses culturals i creatives catalanes com a empreses capdavanteres en termes d'innovació, en termes d'innovació digital, i millorar la seva competitivitat. Ens sembla que aquesta és una funció essencial en àmbits tradicionals com el sector editorial, el sector musical, l'audiovisual, el món de les arts escèniques, el món de l'arquitectura, el món del disseny. Però també, al costat d'això, reforçar el creixent sector de les empreses natives digitals, aquelles empreses que han aparegut els últims anys i que componen ja a Catalunya un mosaic ben interessant d'empreses.

Per tot plegat hem desenvolupat un conjunt de programes de cultura digital. Aquest conjunt de programes, bàsicament, el que cerca és desplegar una major productivitat, una millor innovació i una més gran internacionalització d'aquest conjunt d'empreses. Això, al costat d'algunes altres línies d'acció, com la captació de talent, la transferència amb la universitat, per exemple, que és molt important, la cooperació entre els diferents sectors, la formació i l'emprenedoria. Tot aquest conjunt d'iniciatives componen un programa que s'està desplegant de comú acord amb la major part d'aquests sectors. La cultura catalana avui es desplega a través d'un nombre molt important i significatiu d'empreses. Aquestes quaranta mil empreses, entre empreses i autònoms, ocupen moltes persones, 178.000 professionals, i tot plegat participa en aquests intercanvis mundials que vostè mencionava i que la mateixa UNESCO ha posat de manifest que és un dels sectors amb més creixement a nivell internacional.

Bé, per totes aquestes qüestions partim de la consideració de la cultura com un element fonamental des del punt de vista de la identitat i de la creativitat, també des del punt de vista de la cohesió social, però, d'una manera molt notable i creixent, en l'àmbit de l'economia i de la innovació. I és per això que hem desplegat aquest àmbit, estem desplegant aquest conjunt de programes, per tal d'enfortir el conjunt del sector des del

punt de vista de la seva productivitat, innovació i internacionalització.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el model per sortir de la crisi i sobre les previsions de creixement econòmic i creació d'ocupació.

Pregunta

al Govern sobre el model per a sortir de la crisi i sobre les previsions de creixement econòmic i creació d'ocupació (tram. 310-00264/10)

Que formula el diputat David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, la pregunta, efectivament, és relativa al model de sortida de la crisi, a la matriu del futur econòmic català i a les apostes per determinats models de creixement econòmic, amb una prèvia ineludible que volem apuntar, i és que amb perspectiva i amb totes les dades a la mà, la retallada de drets socials i laborals no és pas nova. Abans de la crisi es retallava, durant la crisi s'ha retallat moltíssim, i en l'aposta pel model de sortida també s'estan destruint drets que han costat dècades aconseguir. Aquest és el nostre malson.

Des d'aquesta perspectiva, i amb la memòria d'Eurovegas, quan vam entrar en una maldestra subhasta a veure qui ho rebaixava més tot –i sabent que demà, amb els companys d'Iniciativa, presentarem un recurs al Consell de Garanties respecte a Barcelona World, perquè vulnera els interessos generals, perquè viola l'autonomia municipal, perquè confon perillosament espai d'oci turístic amb l'economia del joc i ludòpata–, ens agradaria preguntar quin és el model que té el Govern de sortida de la crisi, i quins límits, si en tenen, i quines línies vermelles, si en tenen, es fixen en matèria fiscal, laboral i ambiental.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Hauríem de distingir: hi han hagut ajustos pressupostaris, consolidació fiscal, retallades, rigor en la despesa, i tot això ha hagut de, segur, contribuir a la incipient, encara, recuperació econòmica, n'estic convençut. No hi han hagut retallades de drets socials de ningú. Es continuen garantint tots els drets de tots els ciutadans en aquest país.

En qualsevol dels casos, per una resposta així més genèrica que vostè em demanava, el nostre model econòmic i social té aquestes dues prioritats: apostar per

la recuperació econòmica i garantir l'acompanyament a les persones que no troben feina i a les empreses i organitzacions empresarials i econòmiques que ho passen malament. Un model econòmic basat en la indústria, basat en el turisme, basat en la logística, basat en l'economia del coneixement, que aposti per la innovació i per la internacionalització i per la formació; que generi confiança entre el sector públic i el sector privat; una bona col·laboració institucional; un bon nivell de diàleg social i de concertació i que reescrigui, també, un nou model econòmic, més social, més de proximitat, més de compromís i que recuperi part dels valors que es van trencar amb un model que es va basar massa en l'enriquiment fàcil i en una excessiva especulació.

Crec que les bases d'aquest nou model entre tots les estem fonamentant d'una manera molt sòlida de cara al futur.

La vicepresidenta primera

Pot repreguntar, el diputat David Fernández.

David Fernández Ramos

Gràcies, presidenta. Hauríem de viure en el mateix país, com a mínim, per parlar que no s'han retallat drets en els últims quinze anys a casa nostra. Seria la primera discussió fonda que tindríem, si no és que ens posem d'acord en què signifiquen drets.

En tot cas, més enllà del futur immediat, quan vostè parla del model que ha defensat, basat en la indústria –que té un pes que ha perdut moltíssim d'un 40 a un 10 per cent–, la pregunta és la mateixa –en trenta anys–, la pregunta és la mateixa: quins són els límits ambientals, fiscals. I ho dic perquè Amazon o Apple, que ens vanem que han vingut aquí, estan pagant impostos a Irlanda.

Després de la crisi, hi hem insistit moltíssim, vindrà el paisatge devastat de la crisi, i nosaltres preguntem quin és el model econòmic, per què ara, per exemple, qüestionem l'arrel del cooperativisme català i la seva tradició jurídica. El cooperativisme també ha creat ocupació, ha crescut un 4 per cent l'any passat, i les perspectives, quan li demanem per les perspectives, és que l'FMI ha dit que fins el 2019 la nostra economia no baixarà del 22 per cent d'atur. Què diu el Govern a les 600.000 persones que no tindran feina fins el 2019? Que vagin a jugar el PIRMI al Barcelona World?

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. No sé, senyor diputat, per què s'entesta i s'obsessiona a traslladar la impressió que vivim en un món diferent. Vostè deu voler-se instal·lar en un món diferent. Crec que podem compartir clarament, des de la diversitat ideològica i la diver-

stat d'opinions, que aquest és un món complex, difícil, però en el qual Catalunya no només està reclamant el seu propi paper, sinó que al mateix temps també està reconstruint els seus sectors econòmics i empresarials. Per cert, la indústria ha passat d'un 25 per cent del PIB a un 19 per cent del PIB, no del 40 al 10 per cent. Vostè el que fa és retrocedir a fa vint anys, abans que es fes l'*outsourcing* i l'externalització.

En qualsevol dels casos, si li parlo només de la meua experiència de responsabilitat, més diners al PIRMI i garantir, per exemple, els centres especials de treball amb recursos propis, cosa que no ens vénen els diners que ens haurien de pertocar des de Madrid, en qualsevol dels casos, només li demano que els límits són els que fixa aquest Parlament, el nostre marc legal. I, en aquest sentit, complim escrupolosament, ens adaptem a les normatives europees i pensem que la recuperació econòmica també vindrà, evidentment, d'empreses multinacionals tecnològiques que, complint tota la legislació, s'instal·lin a Catalunya i generin llocs de treball.

Per cert, no retardin l'expectativa que tenen molts ciutadans a trobar feina a les Terres de l'Ebre i a Tarragona ben aviat.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats i sobre l'impuls de les mesures acordades.

Pregunta

al Govern sobre el debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats i sobre l'impuls de les mesures acordades (tram. 310-00272/10)

Formula la pregunta el diputat Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, fa escassament quatre setmanes vàrem tenir oportunitat en aquesta cambra parlamentària de fer un debat monogràfic al voltant de l'increment de la pobresa i les situacions de desigualtat social que ha experimentat el nostre país en els darrers anys. Tindrem oportunitat tots plegats de valorar les mesures, n'hem tingut a través d'entitats; ahir mateix, el nostre grup es trobava amb Fedaia i amb altres entitats per fer aquesta tasca. I també tindrem oportunitat de fer un control exhaustiu a través de diferents mecanismes; conjuntament amb altres grups parlamentaris en crearem un que és una comissió de seguiment per tal de poder-ho fer possible.

Però volem fer-ho també a través de la tasca parlamentària. Fa quinze dies el president del nostre grup parlamentari preguntava sobre aquesta qüestió i avui li volem preguntar què ha fet el Govern d'ençà que es va fer aquell Ple fins a avui per poder fer efectiu algun

dels compromisos que es varen aprovar i, de forma específica, una de les mesures que es va impulsar en aquell moment, que és la història social compartida, que, al nostre entendre, no només ha d'aplicar allò que significa la Llei de serveis socials, sinó també donar un salt endavant a nivell de la millora de l'atenció de les persones en aquest país.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia. Senyor diputat, vostè començava demanant una valoració sobre el Ple de la pobresa i desigualtats socials, i entendrà que aquesta valoració ha de ser necessàriament ambivalent: valorar negativament que no es poguessin assolir acords encara més amplis que els que es van assolir, ja tindrem temps de valorar-los en el seu conjunt, però també pel fet que hi va haver plantejaments poc realistes respecte a quina és la tasca coordinada i concertada que fa el Govern amb les entitats socials i amb el món local, però també respecte als instruments de què disposa aquest Govern per fer front a aquesta pobresa.

Però una valoració positiva, començant ja per la mateixa celebració del Ple, per poder haver compartit diagnòstic, però també mesures d'actuació. Aquí la pobresa ni s'amaga ni es nega; com tampoc renyem ni desqualifiquem les entitats socials que fan informes sobre la pobresa, com passa en altres indrets, al contrari, compartim aquestes anàlisis, les discutim i tots n'aprenem una mica més.

Pel que fa a les mesures concretes, una valoració positiva de totes aquelles que es van aprovar i que tenen com a finalitat aquesta lluita contra la pobresa i l'atenció i el millor servei a les persones en situació de vulnerabilitat. Una d'elles és aquesta història social compartida, que, efectivament, emana de la mateixa Llei de serveis socials, però la proposta i l'acord concret que vam assolir en el Ple va una mica més enllà i el que preveu és la recopilació de totes les informacions que poden tenir a veure amb la vida de totes les persones que tenen una relació amb els serveis socials bàsics per tenir una fotografia de 360 graus, en definitiva per poder prestar un millor servei, més eficaç, més eficient, per donar una resposta més contundent a totes aquestes persones.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Dues reflexions al voltant de la història social compartida i al voltant del Ple de pobresa i del pacte que tenim també com a objectiu per endavant.

La primera és significar la importància que té aquesta història social compartida. L'altre dia comentàvem amb l'exconsellera de Salut, senyora Marina Geli, la importància que va significar en l'àmbit de la salut l'aplicació d'aquest nou instrument. Nosaltres volem que vostè faci en l'àmbit dels serveis socials allò que la consellera Geli va fer en l'àmbit de la salut, perquè entenem que no només ha de permetre una major eficiència, sinó també, sobretot, un bon servei a la ciutadania. Aquest és el primer objectiu.

I el segon, el que li demanàvem..., a nosaltres també ens va quedar la recança que no assolíssim un acord més ampli, és una responsabilitat que tenim tots plegats, aquells que vàrem participar-hi, però tenim un següent repte, que és el pacte nacional. I li demanaria que tots plegats fóssim generosos per definir mesures concretes, ambicioses, en l'àmbit de la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials, i que intentéssim aixopugar i incorporar el màxim de sensibilitats polítiques i socials possibles.

Es tracta que hi hagi mesures efectives, però també que sapiguem tots plegats traslladar un missatge d'esperança i d'optimisme a la gent. I serem capaços de fer-lo en la mesura que aconseguim les màximes complexitats polítiques i socials.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Sí, efectivament, tenim dues oportunitats per treballar amb aquesta història social compartida; una l'apuntava vostè: aprofitarem els treballs del Pla d'interacció sociosanitari per avançar també en aquesta línia, com també el mateix pacte, efectivament, perquè també és una mesura inclosa en el document del pacte. I aquí li vull dir que no hem deixat de fer feina; l'acció de govern no s'atura esperant cap signatura, però és que, evidentment, ens interpeilen les resolucions del Ple a treballar en la consecució d'aquest amplíssim acord; hem continuat fent-ho amb les entitats municipalistes, amb el tercer sector social i esmerçarem tots els esforços possibles per tenir suport parlamentari. Comptem, evidentment –ho sabem–, amb el seu, amb els grups que donen suport al Govern, però intensificarem aquesta acció per gaudir d'un acord, el més ampli possible, que ens permeti tenir un full de ruta, com vostè deia, de país, en la lluita contra la pobresa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les actuacions i els protocols desenvolupats arran de les dues defuncions de ciutadans que havien estat detinguts per agents dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions i els protocols desenvolupats arran de les dues defuncions de ciutadans que havien estat detinguts per agents dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00273/10)

Formula la pregunta la diputada Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, hem volgut preguntar per un tema que..., desgraciadament, va coincidir en un mateix dia una notícia de dues morts de dues persones que estaven sent reduïdes, en circumstàncies abismalment diferents, i això, en la pregunta, ho volem posar de manifest. És trist, perquè hi ha cada dia moltíssimes actuacions excel·lents dels Mossos d'Esquadra i, lamentablement, evidentment, només són notícia quan hi ha un resultat tan greu com la pèrdua de la vida d'una persona.

És per això que li volem preguntar quines són les actuacions que des del departament s'han dut a terme.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en primer lloc, permetin-me que –ho he fet en altres àmbits, no en aquesta cambra– lamenti la mort d'aquests dos ciutadans, només faltaria, i traslladi el condol a les respectives famílies.

Es tracta, com vostè bé deia, de dos episodis radicalment diferents, excepcionals, aïllats i no comparables entre ells; són dos entorns diferents. L'un s'esdevé a Barcelona, doncs, a plena llum de dia, al carrer, i l'altre s'esdevé en un marc de violència de gènere rotund, dur, en aquest entorn, no?

Això no obstant, en els dos casos, el Departament d'Interior ha actuat exactament de la mateixa manera: obrint dues investigacions respecte a cadascun d'aquests episodis. L'una, doncs, des de la perspectiva de la Divisió d'Afers Interns, per avaluar aquelles qüestions administratives de si els procediments s'han adequat, s'han fet correctament en un i altre cas; això es fa des de la direcció general, des de la Divisió d'Afers Interns, i té un caràcter administratiu. I l'altra investigació és de caire criminal, que, evidentment, l'hem posat a disposició de l'autoritat judicial, en un i altre cas, com no podia ser... Per tant, s'ha actuat de la mateixa manera; s'ha pres declaració a tots els agents per part d'Afers Interns, doncs, que van participar en una i altra detenció, que són de naturalesa absolutament diferent.

I em plau comunicar que, amb la informació de què disposem, des d'ara, encara no és una informació...,

en aquest cas, reservada, closa, perquè encara seguim fent aquest treball, però tot el que se'n desprèn, doncs, és que es va actuar correctament, d'acord amb els protocols, tant en un cas, el de Barcelona, com en el cas de Salou.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller. En primer lloc, el reconeixement pel fet d'aquesta reacció ràpida quant a obrir diligències d'investigació internes; és una pràctica nova, i celebrem que s'incorpori en les reaccions que fets d'aquest tipus sempre han de tenir, i, per tant, li reconeixem aquest canvi des del punt de vista de la política que vostè està implementant al departament.

Però també li volem posar de manifest que, a partir dels dos casos, i sobretot a partir del cas de plaça Molina, hi ha una evidència i és que en moltes ocasions els Mossos són requerits per actuacions davant de persones que estan alterant l'ordre públic com a conseqüència d'una ingesta abusiva de drogues o d'un problema agut de salut mental.

És evident que els Mossos han d'actuar per protegir la integritat física de tercers, però sabem que hi ha un protocol de treball en salut mental; es va elaborar de forma conjunta amb personal sanitari de molt nivell de Catalunya per tal que es pogués intervenir de forma prioritària en les actuacions sanitàries per dissuadir aquesta persona i calmar-la, perquè, amb un brot psicòtic o amb una ingesta abusiva de drogues, com sap, el comportament humà és absolutament inabastable; sempre, que es pugui prioritzar la intervenció sanitària.

Li volem preguntar si això es posarà en un valor de forma prioritària en les seves polítiques per poder evitar, en qualsevol cas, que es pugui, com a conseqüència de la reducció, produir una situació clínica de mort, com ha sigut el cas de la persona, doncs, que va morir a plaça Molina i que avui, a dos quarts de set, se li fa un homenatge per part de la seva família.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, restem encara a l'espera de les analítiques toxicològiques; sí que hem pogut veure tot el que es desprèn de les autòpsies. I, en aquest sentit, ens fa pensar en certa manera... –i ho dic amb la màxim cautela, eh?, perquè això està en mans, doncs, de l'autoritat judicial i, en un cas, està sota secret de sumari; per tant, jo haig de ser i vull ser i he de ser, doncs, tremendament respectuós–, tot ens indica que l'actuació va ser correcta.

Sé que s'han obert veus, en algun moment, de dir: «Escolti, i per què no canvien els protocols, doncs, de com es fan les detencions?» I aquí sí que voldria ser molt clar. No, no ho diu vostè. Però aquesta pregunta ha planat. No, no dic que vostè hagi fet aquesta proposta, però sí que em dóna peu a respondre-la. Compte, perquè els protocols de detenció i d'emmanillament de persones que estan en estat d'excitació, com són els dos casos, no són exclusius ni propis del Cos de Mossos d'Esquadra, sinó que són un patró bastant universal en el nostre entorn europeu; és el mateix que utilitzen les policies espanyoles –Guàrdia Civil, Cos Nacional de Policia–, és el mateix que utilitzen la gendarmeria, el cos dels carabiners, les nostres policies de l'entorn.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, no estem disposats..., per aquesta responsabilitat, perquè són protocols coneguts i testats. Altra cosa és, doncs...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Interior

Sí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el servei d'urgències de l'Hospital de Bellvitge...

Pregunta

al Govern sobre el servei d'urgències de l'Hospital de Bellvitge (tram. 310-00265/10)

...que formula el diputat Celestino Corbacho, del Grup Parlamentari Socialista.

Celestino Corbacho i Chaves

Bé; gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, com vostè sap, doncs, segons la meua informació, sembla que va fer una visita a les urgències de l'Hospital de Bellvitge sense que aquesta estigués programada, jo m'imagino que per comprovar *in situ* com funciona aquest servei.

Si això és cert, d'aquesta visita, suposo que va poder comprovar que les condicions en què es presta l'atenció als malalts són tan precàries que aquests han de ser atesos en els passadissos, cosa que representa no solament una incomoditat per als pacients i els seus familiars, sinó que també afecta la correcta atenció i prestació del servei, més enllà de la bona predisposició i professionalitat del personal sanitari que presta els serveis en aquest departament d'urgències.

Per això, avui li formulo la següent pregunta. Té previst el seu departament equipar les plantes ja construïdes per fer el trasllat de les urgències de l'Hospital de Bellvitge?

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, com vostè diu molt bé, conec una mica la situació de les urgències de Bellvitge, urgències que tenen una estructura funcional obsoleta ja..., no ara, sinó de ja fa uns quants anys, que pateixen en moments de saturació. Pensem que l'Hospital de Bellvitge rep mensualment més de vuit mil urgències, i unes noranta mil urgències l'any.

Tot això, òbviament, fa que el Govern, en el moment en què ha de reprogramar les inversions, donada la situació econòmica de les nostres finances públiques, prioritza una de les actuacions amb relació a avançar en l'ampliació ja construïda, en aquests moments, de les urgències de Bellvitge. I en aquests moments ja estem procedint al seu equipament.

Per tant, sensibles a això i sensibles a la realitat que tenim, no ens va quedar més remei que, per poder fer les urgències de Bellvitge, haver de deixar altres coses a l'hora de reprogramar les nostres actuacions.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Bé, senyor conseller, coincideixo amb vostè en una apreciació que vostè fa; que, efectivament, és cert, l'Hospital de Bellvitge porta més de trenta anys construït, és un hospital que en termes generals s'ha quedat obsolet, fins i tot en la seva disposició de verticalitat. Es va fer una primera actuació en l'època del Govern Maragall-Montilla, que jo crec que va ser molt positiva, que va ser tota la implantació de les consultes externes, però el que és la prestació del servei, actualment, d'urgència, com vostè sap molt bé, s'està prestant igual que fa vint-i-cinc anys, en el mateix lloc i en les mateixes condicions, amb un dificultat afegida, és que abans l'hospital tenia un drenatge més potent que el que té avui i això permetia que les hores d'espera en les urgències fossin menors. Avui la saturació que hi ha en el conjunt de les plantes fa que un malalt s'hagi d'estar en unes condicions pèssimes prop de vint hores.

Vostè sap que hi ha tres plantes que estan totalment acabades. Aquestes tres plantes totalment acabades, si realment se fa l'equipament que es necessita, doncs, a partir d'aquí sí que podrem tenir un hospital de referència no solament ja en els professionals, que ho és, sinó també en l'equipament que necessita...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Celestino Corbacho Chaves

...que no és el que té actualment.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, l'Hospital de Bellvitge és un hospital emblemàtic de Catalunya, de l'Estat espanyol i d'Europa; ho sap molt bé. Per tant, és un dels hospitals sobre el qual hem de tenir una especial atenció, sense descuidar l'atenció als altres.

Sí que és cert que tenim, com diu molt bé, aquesta obsolescència del servei d'urgències històrica, que resol-drem ara –amb tota probabilitat el mes de setembre podrem començar a fer funcionar les noves urgències–, però també hi han altres qüestions que hem d'analitzar en aquest context de saturació de les urgències de Bellvitge.

Estem en aquests moments estudiant els fluxos de les urgències de Bellvitge, perquè –ho sap molt bé– hi han nous equipaments del Baix Llobregat que, malgrat la seva existència, no han aconseguit esponjar les urgències de Bellvitge, i, per tant, pensem que en aquests moments encara hi va, a Bellvitge, als serveis d'urgències, una demanda que ve d'altres territoris del Baix Llobregat que tenen un servei d'urgències nou obert, com és l'hospital de Sant Joan Despí, com és l'hospital de Sant Boi i com és el mateix Hospital de Viladecans.

Bellvitge és un hospital molt atractiu, i, per tant, des del punt de vista de la seguretat dels ciutadans, pensem que millor anar a Bellvitge que anar al nou que tenim al costat. I això és el que estem contestant en aquests moments, per veure si d'alguna manera tots plegats fem una reconducció dels fluxos cap a Bellvitge. Fixi's, a Bellvitge, d'aquestes vuit mil urgències que es fan aproximadament mensualment, sis mil urgències no són urgències i no caldria que haguessin anat a un servei d'urgències per ser atesos en un termini de temps de tres, quatre hores.

Per tant, a això, altres nivells d'hospitals que tenim al territori...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller de Salut

...hi han de donar suport.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre el dèficit públic del 2013...

Pregunta

al Govern sobre el dèficit públic del 2013 (tram. 310-00266/10)

...que formula el diputat Maurici Lucena, del Grup Parlamentari Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Mas-Colell. Fa uns dies vàrem conèixer la dada provisional de dèficit públic del Govern de la Generalitat de Catalunya corresponent al 2013, que s'ha situat en l'1,96 per cent del PIB, molt per sobre de l'1,58 per cent fixat; és a dir –ho dic en milions d'euros–, 732 milions d'euros més.

El meu grup parlamentari voldria saber com valora el Govern aquest incompliment de 732 milions d'euros addicionals, i en particular m'agradaria saber –perquè tinc molta curiositat per conèixer la resposta– si segueixen encara mantenint des del Govern el seu compromís que enguany seran capaços de no fer més retallades.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Aquest any no es faran més retallades. El dèficit de l'1,96 per cent sobre el PIB és un resultat equilibrat entre les exigències de la consolidació fiscal, que sempre demanarien menys dèficit, i les exigències de la cobertura dels serveis propis de l'estat del benestar, els drets socials i la recuperació econòmica, que sempre demanarien més dèficit.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bé, vostè sap que el grup parlamentari meu considera que la gestió pressupostària del Govern és, per dir-ho de manera elegant, com a mínim poc modèlica: 2011, pressupostos presentats amb retard; 2012, pressupostos també presentats tard; 2013, pressupostos prorrogats, i mai han complit els objectius de dèficit.

Donaré una dada que potser servirà per reivindicar la tasca dels governs d'entesa: en set anys, els governs d'entesa van augmentar el deute públic en 23.779 milions d'euros; vostès, en quatre anys, només en quatre anys, augmentaran el deute públic en més de 25.300 milions d'euros. Vostès, els de l'austeritat calvinista, van camí de batre tots els rècords de generació de dèficit i deute públic. Déu n'hi do.

A veure... Però ara el que m'interessa és que em doni resposta, al més precisa possible, si us plau, a la següent pregunta. El 2014 vostès van presentar uns pressupostos que ja podem concloure tots que han estat ficticis: tenien una caixa negra de 2.318 milions d'euros en forma de vendes d'actius públics i concessions i ara hi hem sumat aquests nous 732 milions d'euros. Aleshores, si vostès realment segueixen mantenint –jo crec que de manera com a mínim una mica lleugera– que seran capaços de no fer més retallades, m'agradaria que expliqués aquí com carai pensen obtenir aquests més de 3.000 milions d'euros per evitar les retallades.

I jo ja sé que avui és un dia especial, en què vostès, bé, estan, suposo, exhalant oxitocina després del suposat dia històric d'ahir (*remor de veus*), però jo li demano, conseller Mas-Colell, que toqui de peus a terra, que parli de la gestió pressupostària prosaica i que ens expliqui com obtindrà aquests 3.000 milions d'euros o, alternativament...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Maurici Lucena i Betriu

...com farà les retallades... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement. Demanaria una mica de silenci, perquè el conseller pogués respondre en condicions.

Moltes gràcies.

El conseller d'Economia i Coneixement

Sí, de totes les seves curioses observacions, sempre la que em sorprèn més és l'acusació que el 2011 vàrem presentar el pressupost tard. Escolti, assabenti's de quan va començar aquest Govern, el 2011. Miri, no li contestaré totes les observacions que vostè ha fet per a la galeria, i em limitaré a anar als temes, realment, de substància.

El tema realment de substància és que el que demostren les xifres que s'han publicat sobre dèficit és que la consolidació fiscal recau desproporcionadament, molt desproporcionadament, sobre les comunitats autònomes. Des del 2010, les comunitats autònomes han reduït el seu dèficit més del 50 per cent, és a dir, més de la meitat; Catalunya, el 57 per cent: hem passat de 4,59 per cent sobre el PIB a 1,96 sobre el PIB. En tot aquest temps, l'Administració central ha reduït el dèficit un 5 per cent –ho repeteixo, un 5 per cent–, i tot aquest temps una tercera part és seva, perquè l'any 2000 vostè governava; però, en fi, aquests tres anys, ja dic, un 5 per cent. I a més l'últim any, del 2012 al 2013, de fet, el dèficit de l'Administració central ha augmentat.

I tot això no és només comptabilitat. Una prova d'aquesta asimetria és la situació lamentable en la qual Catalunya es veu obligada a demanar un sacrifici molt important als seus treballadors públics i l'Administració central no ho fa. Creiem que la distribució de dèficits entre autonomies i Administració central és desproporcionada, injusta i, a més a més, illegal. I per això hem presentat un contenciós administratiu amb arguments...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...molt sòlids, que l'invito a llegir en el nostre... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre l'accés del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya a bases de dades sense autorització legal...

Pregunta

al Govern sobre l'accés del Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya a bases de dades sense autorització legal (tram. 310-00267/10)

...que formula el diputat Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyor Puig, un altre cop el Cescicat. Quan es va crear, el 2009, semblava fins i tot una bona idea. És clar que quan vostès van arribar al Govern de la Generalitat, autoanomenant-se amb tota la humilitat del món «el Govern dels millors», de seguida en van tenir, de millors idees. Almenys és el que hem de pensar veient el que hem anat veient els darrers mesos a través d'informacions publicades, primer negades i després reconegudes. I tot comença amb vostè, senyor conseller, sota el seu àmbit de responsabilitat i influència.

Miri, un any estrany, el 2012, amb un govern dels millors fent figa que tots sabem com va acabar. Però no només va ser l'any de la patacada i del fracàs electoral del seu Govern i de la seva federació de partits. Vostès estaven embarcats i ens volien embarcar a tots cap a Itaca. Tot i això, encara tenien un soci a l'ombra, amb el qual van pactar els pressupostos, els van donar suport des de l'abstenció, sense fer soroll, des de l'oposició silenciosa. Però no tot eren flors i violes. El febrer del 2012, la majoria del Congrés dels Diputats, la majoria del PP, va negar l'accés dels Mossos d'Esquadra a les principals bases de dades que fan servir habitualment els cossos de seguretat de l'Estat d'àmbit nacional. A finals d'abril de 2012, és el mateix Govern d'Espanya qui els nega aquest accés. Però cap proble-

ma, la solució la tenen a casa: personal a les seves ordres del Cos de Mossos d'Esquadra, potser no directes, però sota la seva responsabilitat de govern, el juny de 2012 demanen al Cescicat un cop de mà per accedir a les bases de dades en qüestió, les de principal interès i d'altres, fins a trenta-quatre bases de dades.

Senyor conseller, per què es va demanar al Cescicat per part de persones a les seves ordres l'accés a bases de dades sensibles, sense cap mena de cobertura legal?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Hi insistirem, senyor diputat, perquè vostès continuen obsessionats: el Cescicat és un òrgan destinat a executar les polítiques públiques de seguretat en el camp de la informàtica i la societat de la informació; és un òrgan per garantir la seguretat cibernètica del país, i són funcions definides en el Pla de seguretat de la informació de Catalunya, que estableix molt clarament que hem d'establir i executar una estratègia pròpia de seguretat en el camp de les tecnologies de la informació i la comunicació. El Cescicat també ha de donar suport a la protecció de les infraestructures crítiques del país; ha de promoure en el teixit empresarial polítiques de seguretat en el camp de les tecnologies de la informació i la comunicació, i ha d'incrementar la confiança i la protecció de la ciutadania catalana en la societat de la informació.

Aquestes funcions s'executen amb plena correcció, i el Cescicat mai ha realitzat, sota cap concepte, un accés no autoritzat ni il·legítim a cap base de dades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Conseller, llegint la pàgina web n'hi hauria prou; bé, fins i tot les bases de dades de les xarxes de biblioteques de les diputacions, especialment la de Barcelona, pel volum de socis. Vostè ja ha negat altres escàndols relacionats amb el Cescicat i el Cos de Mossos d'Esquadra. Vostè té una tendència marcada als jocs d'espies, però un govern democràtic no és un joc. Jugar als espies de forma il·legítima en un sistema democràtic no és gens democràtic. Tenir una oficina especial dins de la divisió d'informació del Cos de Mossos d'Esquadra fora de l'organigrama oficial, que es dediqui a jugar als espies sota directrius polítiques, no és gens democràtic. Però si finalment es confirma aquesta informació vostè dimitirà, senyor conseller? Si es confirma, vostè dimitirà?

Perquè, miri, conseller, nosaltres volem que els Mossos d'Esquadra arribin a les bases de dades quan les necessitin, i si estiguéssim al Govern hi treballaríem de valent, però és que vostès...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Matías Alonso Ruiz

...veient el que veiem, senzillament no... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Hi insistirem: primer, el Cесicat no ha realitzat mai, sota cap concepte, cap accés no autoritzat a cap base de dades. El Cесicat atén els requeriments que realitza la Generalitat de Catalunya, diferents departaments, incloent-hi els Mossos d'Esquadra, amb un estricte protocol. Per tant, li puc garantir que en cap moment aquesta suposada actuació que vostè imagina o que deu llegir, doncs, en algunes d'aquestes publicacions que deuen tenir una certa tendència..., poden d'alguna manera pressuposar. L'actuació del Cесicat, li ho puc garantir, i també dels Mossos d'Esquadra, per descomptat, es mou sempre en el terreny de l'estricta legalitat. Totes les activitats que el Cесicat realitza es desenvolupen en un entorn totalment formalitzat i en compliment estricte de la legislació vigent.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les retallades en les assignacions als hospitals i a l'activitat concertada...

Pregunta

al Govern sobre les retallades en les assignacions als hospitals i a l'activitat concertada (tram. 310-00268/10)

...que formula la diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, comencen a aparèixer informacions de noves retallades que poden afectar els hospitals de l'ICS i l'activitat hospitalària concertada.

Fa pocs mesos, quan vostè explicava els pressupostos per al 2014, treia pit en assegurar que aquest any els hospitals catalans no tindrien ni un euro menys de pressupost, no hi hauria cap més ajust, ni de serveis, ni nous esforços per part dels professionals. Ho reafirma, conseller?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, fa poques setmanes, el Servei Català de la Salut va aprovar les tarifes i l'activitat per a l'exercici del 2014, que és la base amb què s'assignaran a tots i cada un dels centres sanitaris els seus recursos econòmics. Aquestes tarifes són exactament les mateixes de l'any 2013, i el volum d'activitat és exactament el mateix que l'any anterior, amb la idea, òbviament, en el tràmit de gestió ordinari, diari, del sector sanitari, que augmentem aquesta activitat a través de millorar la producció dels nostres serveis.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Conseller, més enllà de si ho fan córrer intencionadament, amb unes intencions o unes altres, al sector concertat, sobre què se'ls contractarà o no des del Cat-Salut i si baixarà o no baixarà un 1 per cent, que és el que fan córrer des del mateix sector, resulta que en els hospitals públics, els de l'ICS, vostès van assegurar que pressupostaven el mateix que l'any passat. Sí, pressupostaven el mateix que el que suposadament van pressupostar per a l'any 2013 –un pressupost que no es va aprovar per aquest Parlament, per cert–, però no el mateix que es van gastar en salut, en despesa sanitària, l'any 2013, que va ser més. Per tant, els CAP i hospitals de l'ICS es troben amb la necessitat ara de fer almenys la mateixa activitat que l'any passat però amb dotació pressupostària inferior al que realment es van gastar l'any passat.

I això a què ens porta? Doncs, miri, ens porta, per exemple, que a l'Hospital Universitari Joan XXIII, de Tarragona, tots els sindicats de la junta de personal han explicat que l'any passat, per molt que tinguessin pressupostats 102 milions d'euros, van tancar l'any amb despesa de gairebé 108 milions. Ara en necessitarien, per l'activitat prevista, 110. Pressupost que tenen? Cent dos. Aquest forat de 7, 8 milions com es cobrirà? Quines retallades es faran a l'Hospital Joan XXIII?

Hospital de Bellvitge. Ens diuen que aquest forat és d'entre 7 i 10 milions. I als CAP què passarà, conseller? Miri, vostè ha dit més d'una vegada i més de dues que en salut les retallades ja han tocat os. Ara què faran? Treure *lonchitas*, com deia el senyor Beteta l'altre dia? Ara què faran, més retallades en serveis o en personal, o aportacions extraordinàries durant l'any, conseller? Volem que ens ho respongui. I volem que aquest cop no ens menteixi. Perquè ens han estat mentint, vostè i el seu Govern, amb la complicitat d'Esquerra Republicana, dient que els d'aquest any són els pressupostos més socials, i s'està demostrant que no ho són, o dient que acaben amb les retallades en salut, i s'està demostrant que no serà així.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Quan parla del que li diuen, doncs, miri, jo encantat que vostè m'exposi el que li expliquen, però sàpiga que en aquests moments encara no està feta l'assignació a cap dels hospitals de Catalunya ni a cap dels centres proveïdors. Per tant, a mi em sembla molt sensat que les juntes de personal es preocupin pel pressupost, però, home, que facin números les juntes de personal i que vostès els agafin com a propis..., doncs, em sembla bé.

Dir que, home, hem canviat de mantra, avui no toca privatització, avui toca retallades. Suposo que la propera serà privatització. A mi m'agradaria que, fora d'aquests arguments permanents, tinguéssim algun debat més sòlid, una miqueta més sòlid, de la sanitat d'aquest país. Crec que més sòlid seria parlar potser si hem de posar més atenció especialitzada a l'atenció primària; seria més sòlid veure si el malalt crònic complex el podem ingressar als centres sociosanitaris directament..., als hospitals i serveis d'urgències; si hem de redistribuir els recursos no amb la despesa històrica, sinó en funció de la necessitat dels ciutadans d'aquell territori. Jo crec que aquest és el debat polític de la sanitat al nostre país. Si el debat polític són maneres absolutament permanents que anem a privatitzar el sistema o bé que anem a retallar el sistema i treure drets als treballadors i treure drets als ciutadans, escolti'm, això no és el debat polític, això és fer política amb la sanitat.

Per cert, hem tingut tots l'oportunitat de deixar de fer política amb la sanitat. Vostès ni s'han acostat ni han volgut participar amb el sector sanitari –amb el sector sanitari– en un acord nacional –no hi han estat i han marxat–, en un acord nacional, i d'altres, en un acord nacional, però tot el sector majoritàriament s'ha quedat allà, i dues forces polítiques importants d'aquest Parlament.

Per tant, segurament el rèdit polític que vostès en treuen, d'això, és el que els interessa, més que el rèdit per als ciutadans de tindre una bona política sanitària en aquest país.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern sobre les raons de la carta de la vicepresidenta del Govern als alcaldes amb relació a l'organització de la consulta sobre el futur polític de Catalunya...

Pregunta

al Govern sobre les raons de la carta de la vicepresidenta del Govern als alcaldes amb relació a l'organització de la consulta sobre el futur polític de Catalunya (tram. 310-00274/10)

...que formula el diputat Manuel Reyes, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Manuel Reyes López

Gracias, presidenta. *Senyor conseller*, recientemente el Govern de la Generalitat ha enviado una carta a todos

los alcaldes para pedirles su colaboración en la organización de una consulta el próximo 9 de noviembre.

¿Cree que es lógico preguntar a los alcaldes cuál es su compromiso con la consulta? ¿Cree que el Govern debe velar por las leyes, por todas, por algunas, por las que interesan? ¿Cree, *senyor conseller*, que existe democracia sin ley? Y, por último, *senyor conseller*, ¿el Govern premiará a los ayuntamientos que colaboren? O, dicho de otro modo, ¿el Govern castigará a los ayuntamientos que sean fieles a las leyes y no estén dispuestos a colaborar en esta consulta ilegal?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Govern el que fa, doncs, és el que li correspon, que és donar compliment als mandats parlamentaris, entre altres al següent, que li llegiré, que diu: «El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat han de fer partícips actius de tot aquest procés» –es refereix al procés pel dret a decidir i l'organització d'una consulta– «el món local i el màxim de forces polítiques, d'agents econòmics i socials, i d'entitats culturals i cíviques de Catalunya, i han de concretar els mecanismes que garanteixin aquest principi.» No fem altra cosa, per tant, doncs, que complir aquest mandat del Parlament de Catalunya, que, per cert, ha passat pel sedàs del Tribunal Constitucional.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Senyor conseller, preguntar por el compromiso de los alcaldes hacia una consulta ilegal carece de todo sentido. Los alcaldes no se deben a ningún gobierno, sino a sus ciudadanos, a su pueblo o a su ciudad. Ningún alcalde fue elegido por el pacto fiscal o por el derecho a decidir; este no era el foco del debate de las elecciones municipales de mayo del 2011. La consulta no figuraba en los programas electorales, ni en el PAM, ni en nada. Lo que figuraba y sigue siendo realmente lo importante era y es salir de la crisis económica, atajar el paro y ayudar a los que más lo necesitan. Ustedes confunden a la gente, confunden autonomía con soberanía.

Senyor conseller, ¿qué representan un alcalde y los concejales, la autonomía local o la soberanía de su pueblo? ¿Qué representa este Parlament de Catalunya, la soberanía del pueblo de Cataluña o la autonomía de Cataluña? ¿Si este Parlamento fuera propietario de la soberanía significaría que los plenos municipales son también soberanos y pueden decidir democráticamente si forman parte o no de un país? ¿Reconoce la libertad de un municipio a constituirse ciudad estado? ¿Re-

conoce su Gobierno el derecho de autodeterminación del pueblo del Sant Vicenç dels Horts, de Girona, de Tarragona o de cualquier municipio de Cataluña? Lógicamente no.

Miren, si estuvieran seguros de que lo que hacen es legal no necesitarían preguntar a los ayuntamientos sobre su compromiso con esta consulta, ya que los ayuntamientos, obviamente, cumplirán la ley. ¿Por qué lo preguntan? Porque saben que no es legal.

Senyor conseller, dejen de enviar cartas de adhesión a los ayuntamientos, o sacos vacíos, como este que enviaron para celebrar el tricentenario, que solo en sellos se han gastado seis mil euros, lo que sería el equivalente a veinte ayudas de alimentos a familias de Cataluña, déjese de eso y dedíquense a gestionar un presupuesto de 36.000 millones de euros para poner el dinero al servicio de los ciudadanos, de los municipios, y no a levantar fronteras. No dejen que el dinero caiga en saco roto...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat... (*Aplaudiments.*) Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. El que sí que nosaltres no farem és gastar-nos, per exemple, 30 milions d'euros pel quadricentenari d'El Greco, per exemple, no? I, per cert, aquesta saca..., vostè va fer tot el que va considerar oportú, però sí que va ser emplenada amb terra de Badalona, cosa que agraeixo a l'alcalde de Badalona que fes, com, de fet, la pràctica totalitat d'alcaldes de Catalunya, que varen, doncs, contribuir a plantar un roure a Montserrat, que crec que té un valor simbòlic, a més a més, amb visió i en benefici de tots, des del punt de vista de la celebració del tricentari.

I, per concloure, simplement fer-li notar que nosaltres si amb alguna cosa clarament estem compromesos precisament és a procurar sortir de la situació de crisi econòmica i de crisi social a la qual vostès, per cert, diguem-ne, amb iniciatives com és el cas de l'LRSA, doncs, impedeixen que els ajuntaments puguin fer la feina que tenen encomanada, no? I no només això, sinó que ens inquieta, i els ho diem amb tota la cordialitat, que s'erigeixin en autèntics interpretadors de la Constitució i de les lleis, perquè no és ni funció meua, per descomptat, ni funció tampoc de vostès. En qualsevol cas, vostès veuran també en els propers mesos com, per descomptat, aquesta consulta s'organitzarà i, a més a més, es farà òbviament en el marc de la legislació vigent, que esperem que vostès respectin, no només la democràcia, sinó també les lleis.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i l'evolució de les cinquanta-una mesures contra la corrupció (tram. 317-00156/10)

...amb la pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social, que formula el diputat David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia, Robinson; aquí, Viernes. (*Rialles.*) Però, atès que no tenim moral d'esclau, només tenim l'ètica d'un poble lliure, seguirem interpel·lant el futur, atès que no ens cal ni un gram d'oxitocina, senyor Lucena, només les urnes que vostès ens van prohibir ahir, i atès que tot plegat no es tracta tant d'un punt i a part, sinó, i sobre-tot, de tancar un llibre pèssim i obrir-ne un de nou per escriure col·lectivament, permeti'ns que el requerim per la gota malaia de la corrupció i la cultura política i econòmica que avui encara la continua emparant.

En aquesta perspectiva de posar punt i final a la impunitat de la corrupció, li volíem preguntar, senyor president, com avalua l'impacte i l'efecte de les cinquanta-una mesures que va anunciar ara fa un any i escaig contra la corrupció?

Gràcies, president.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Jo li puc contestar, senyor Fernández, pel que fa al Govern. Sap que hi han algunes d'aquelles cinquanta-una mesures per lluitar a favor de la transparència que depenen fonamentalment del Parlament de Catalunya. N'hi ha algunes de molt significatives, com per exemple la Llei de la transparència i accés a la informació. No li puc respondre jo per això, perquè hi hauria de respondre el Parlament.

Però, per exemple, algun cas concret que afectava el Govern i que s'ha tirat endavant. Publicitat de totes les retribucions –i quan dic «totes» vull dir totes–; no havia passat mai. Portal de la transparència, que intenta situar-se en el màxim nivell de transparència a nivell d'administracions; no s'havia anat mai tan lluny. Codi –ja aprovat, des del novembre– ètic per als alts càrrecs de la Generalitat. Millora i transparència de la contractació amb la creació d'una plataforma de contractació, contractes públics, que en aquest moment té 660 ens locals o universitats associats –660– i 222 òrgans de la Generalitat de Catalunya. Tot això per a la màxima transparència des del punt de vista de la contractació pública.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Què ha passat també, vull dir, en aquests dotze mesos, eh? Li diré només cinc, sis casos, eh? Noves imputacions a Vila-seca, i greus, en el cas Innova; pacte, on la Generalitat formava part, en la resolució del cas Pallerols; alcaldes que, vergonyantment imputats per delictes greus, encara avui cobren, com el cas del senyor Bustos, que cobra de la diputació; la nissaga Carulla fent-se un Messi, no?, per evitar el càstig fiscal; l'omertà que hem viscut, i ho hem viscut personalment en el judici del cas Millet, és terrible, i en el cas de les retribucions que es feien a TV3 encara avui no sabem que cobren els alts càrrecs, ens han fet un barem però no ens han dit allò directe que cobra cadascú; ens han fet una mitjana.

Els experts i analistes diuen que el que fa possible la corrupció és la ignorància, la por i els interessos creats. Berlusconi té una frase duríssima, del 2003, en l'enèsim cas de corrupció, que diu: «La veritat no canvia res.» Una llei de noranta articles com la de la transparència –entrem en matèria–, segurament tampoc.

Fem tard, fem poc i fem fum. Aquesta Llei de la transparència el divendres té l'última sessió de la ponència. Nosaltres pensem que arriba tard, que, a més, arriba després de la legislació estatal, amb molts dubtes, no? En el cas dels lobbys no n'hi ha ni per començar. Però tindrem un marc normatiu, és veritat, però això no és garantia de res. Insistim que noranta articles, d'entrada, no canvien res.

El periodista Xavier Vinader diu que hi ha un error de plantejament, que és que el combat a la corrupció i a les màfies no es pot traduir a l'àmbit judicial, legislatiu i policial, sinó que sobretot és un combat polític, social i cultural.

Més enllà de les lleis, senyor president, com es planteja aquest combat polític, social i cultural per, també, sortir d'una història de dècades de cleptomania i corrupció?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, vostè sap que jo hauria pogut tenir una altra opció, davant del que estava passant, que era simplement, doncs, mirar cap a un altre costat, responsabilitzar els altres, etcètera. Vaig intentar posar-me al capdavant de tota una sèrie d'iniciatives, que no només depenen del Govern, hi insisteixo, i que crec que és important que es vagin implementant a nivell del país. I no només ho varem dir, sinó que en allò que depèn de nosaltres ho estem fent. Crec que aquesta és la nostra principal contribució.

Vostè em citava el tema de les imputacions. Jo li proposo una cosa: de totes les imputacions que es fan en

aquests moments, mirem d'aquí a dos, tres, quatre anys quantes han acabat en judici i quantes han acabat sense re, sense culpa. El podríem fer aquest exercici, per saber què vol dir una imputació i per saber com s'estan utilitzant les imputacions en aquest país per part de l'estament judicial? El que passa, que aquesta altra valoració no la fem mai, simplement ens quedem en la imputació, com si fos l'acusació final i definitiva.

I la Llei de la transparència jo li he de dir que és una oportunitat. Aprofitem-la. Depèn del Parlament, no depèn del Govern, però aprofitem-la, perquè Catalunya es pot convertir, si aquesta llei surt bé, en un dels països amb més bon accés a la informació del conjunt de la Unió Europea i probablement d'altres àmbits també. Està a la nostra mà.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva absència en el debat al Congrés dels Diputats i la predisposició a canviar de política (tram. 317-00155/10)

...que formula el diputat Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. President Mas..., ¿dónde estaba usted ayer a las cuatro de la tarde? (*Remor de veus.*) Esto no es un juicio; es simplemente una pregunta. Lo digo porque usted puso en marcha ayer, y su Gobierno..., y su único objetivo esta legislatura, parece ser, es hacer un referéndum para separar a Cataluña del resto de España y de la Unión Europea. Y usted pone en marcha un juego y se baja a la primera de cambio. Es más, reconoció este domingo, decía en una entrevista, que no quiere ir al Congreso de los Diputados para no sufrir una derrota. Pues, entonces, señor Mas, no juegue usted; no ponga usted en marcha ningún partido, porque por incomparecencia también se pierden los partidos. Usted ayer perdió por incomparecencia un partido, además, con el 90 por ciento de los representantes, prácticamente, de la soberanía del conjunto del pueblo español.

Señor Mas, después de la derrota por no comparecencia de usted, y también porque la ley y la Constitución amparan este resultado, ¿está usted dispuesto a abandonar ese callejón sin salida al que nos lleva a todos los catalanes, volver a la centralidad política, si algún día la tuvieron, recuperar el norte, si algún día lo tuvieron, y poder hablar dentro del marco constitucional de reformas de la LOFCA, de reformas, si usted quiere, constitucionales, si quiere plantearlas aquí, desde esta cámara y al conjunto de españoles, de competencias, de impuestos, de lo que los demócratas, hablando, y dejar de amenazar con golpes contra la Constitución?

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, no sé si l'interessa més la resposta d'on era a les quatre de la tarda o l'altre que m'ha formulat, perquè normalment se'n formula una. Li contestaré la primera i després, si hi insisteix, la segona. Jo a les quatre de la tarda, com és costum, estava treballant.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la repregunta el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Dice la canción de Sabina «que ser valiente no salga tan caro, que ser cobarde no valga la pena». Pues, señor Mas, usted con su respuesta de hoy, con no asistir ayer al Congreso, desde luego, valiente, muy valiente no está siendo, y dignidad, para lo que representa, incluso, como presidente de Cataluña, tampoco. Yo le preguntaba, evidentemente, por qué usted no asistió ayer al debate que usted ha puesto en marcha. Es que usted es el líder de la ruptura de Cataluña con el conjunto de España. Usted quiere plantear y pide unas competencias que no tiene, y ayer, cuando le dice democráticamente, porque supongo que usted reconoce la democracia, le dice casi el 90 por ciento de representantes que no, pues usted representa..., ahora dice públicamente que va a seguir por el mismo camino. O sea, ¿usted no escucha ni ve lo que está pasando en esa votación?

Señor Mas, quien tiene competencias para debatir sobre este asunto ayer dijo sí a la unión, sí a la Constitución y sí a la convivencia, y los que no quieren, no quieren escuchar. Señor Mas, yo le invito a que vuelva a su centralidad, y si no, le digo una cosa: o gobierna Cataluña –se lo he dicho muchas veces– o convoque elecciones. Lo que no podemos seguir es con un desgobierno, un camino sin salida, una irresponsabilidad invitando al conflicto en vez de ir por la vía de la ley y la democracia.

Señor Mas, vuelva a la democracia, que le esperamos.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la resposta el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo crec que el seu problema és que té una diferència d'òptica gran respecte del que està passant; no coincidim en la diagnosi ni en el veredict i, aleshores, és molt difícil que vostè i jo arribem en alguna conclusió que realment sigui conjunta.

Vostè em diu: «Vostè ho ha muntat, tot això, per tant, com que ho ha muntat vostè, vagi-hi vostè.» Gran error, no s'ha assabentat de res, senyor Rivera, en la línia habitual. Això no ho ha muntat el senyor Mas, ni tampoc ho ha muntat el senyor Junqueras, ni el senyor Herrera, ni el senyor Fernández; això, utilitzant aquestes paraules seves, ho ha muntat una gran part de la gent d'aquest país, i a Madrid, òbviament, això no ho poden tolerar; prefereixen identificar que hi ha quatre o cinc líders que s'han tornat bojós abans que un poble que s'hagi tornat boig. Com que no poden dir que el poble s'ha tornat boig, diuen que s'han tornat bojós els líders d'aquest poble. I aleshores, a partir d'aquí, no ens entendrem mai perquè vostès seguin fent el discurs absolutament rovellat i absolutament, a més a més, fora de mida i absolutament fora de la realitat que això és una invenció d'uns pocs, una dèria d'uns pocs, quan això, senyor Rivera, adoni-se'n d'una vegada, és la voluntat de molts, que, per cert, estan representats aquests molts en aquesta cambra. En aquesta cambra, senyor Rivera, hi estan representats, perquè li recordo que hi va haver unes eleccions el 25 de novembre del 2012, amb programes molts clars a favor del dret a decidir, de la consulta, i hi ha una àmplia majoria en aquesta cambra com a resultat de la votació de la gent a les urnes, que deu ser legal votar a les urnes i, a més a més, plenament democràtic.

I estem escoltant això, i si el Parlament de Catalunya, sobiranament –i perdoni l'expressió, que el deu molestar–, va decidir enviar tres representants, que eren els que hi van anar i que, per cert, ho van fer molt bé i van tenir un paper molt digne, doncs, escolti'm, respecti vostè les decisions del Parlament de Catalunya. I no es preocupi, que jo el meu paper sé perfectament quin és, i en els moments claus en què jo hagi d'intervenir no es preocupi, que veurà com jo dono plenament la cara, com he fet sempre, senyor Rivera.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions que treu del debat al Congrés dels Diputats (tram. 317-00158/10)

Que formula el diputat Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, ahir hi va haver qui va plantejar que la democràcia és votar cada quatre anys i poca cosa més. Jo crec que som molts els que creiem que la democràcia és poder decidir sobre el que la gent vol del que afecta a la gent, i m'agradaria que em digués quines conseqüències en treu, del debat d'ahir.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en primer lloc, com que vostè va ser un dels participants, jo el volia felicitar com a president de Catalunya, a vostè i a tots els altres, perquè crec que, realment, varen fer un molt bon paper i crec que els missatges que s'havien de transmetre es van transmetre bé i, a més a més, en un to molt correcte, no? Crec que van ser dignes representants del poble de Catalunya i vull que això, doncs, consti també en la meua primera resposta.

Conclusió que jo en vaig treure? Doncs, miri, hi ha dos llenguatges diferents i dos universos diferents. Allà només tenen un argument, es protegeixen, s'atrinxeren darrere de lleis que consideren absolutament o gairebé inamovibles i alguns d'ells gairebé sagrades; i a l'altre costat, és a dir aquí, hi ha una majoria que clarament el que vol és donar la veu al poble sabent que, si es vol, es pot. Vostès ahir ho deien clarament: «Si vostès volen» –deien a la majoria parlamentària a Madrid–, «poden.» Altra cosa és que no vulgui. I ahir ens van demostrar una cosa molt clara, que a Madrid no és que no puguin, és que no volen.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per repreguntar el diputat Joan Herrera.

Un segon, senyor Herrera. Demanaria, si us plau, que els diputats s'abstinguessin de fer comentaris en veu alta mentre s'estan formulant les preguntes al Govern i al president.

Moltes gràcies, senyor Cañas.

Joan Herrera Díaz

Gràcies, gràcies, presidenta. Jo volia... Perdonin, eh?, és que ens hem llevat molt d'hora avui, alguns. Jo volia fer una reflexió a l'entorn del sentit de la democràcia, i ho dic perquè crec que del debat d'ahir n'hauríem de treure tots conclusions. L'aproximació de la democràcia és una altra manera de fer, i ho dic no pel que centraré la pregunta, però sí per un tema que afecta.

Hem de poder decidir sobre tot allò que la gent vol i allò que afecta el país. Acaben legítimament de pactar entorn de Barcelona World, legítimament, però això afectarà el país, tenir la principal capital d'Europa, no?, on es jugarà al joc afecta el país. Aproximar-nos a la democràcia vol dir també poder decidir, que el país pugui decidir sobre allò que afecta estratègicament el país, i crec que faríem bé, precisament, d'entendre que també han de canviar en les seves maneres de fer, perquè aquesta seria la millor conclusió que podria treure aquest país després del debat d'ahir.

Anant al tema, nosaltres ahir vam plantejar una demanda. Podien optar al Congrés per una sortida democràtica o una sortida amb ribets autoritaris; de fet, Iniciativa Verds i Esquerra Unida hem fet un acte de pedagogia,

ahir, amb en Turull, la Marta Rovira, i també l'hem fet a Espanya convencent una força estatal, Izquierda Unida, la Izquierda Plural, que votés «sí». Lamento que altres, en lloc d'haver convençut els seus –els seus–, els hagin convençut de renunciar al dret a decidir. Però, en tot cas, el que ahir vam veure és autoritarisme, jo crec que l'autoritarisme de l'Espanya bipartidista, però també hi havia una altra Espanya, una Espanya que va votar a favor, una Espanya de diputats plurals, d'altres forces polítiques que van entendre que avui cal una solució política.

La qüestió és: i a partir d'ara, què? Doncs, jo crec que no hi ha més drecera que la consulta, que no hi ha més drecera que la gent triï, que opti, que pugui votar. I com ho hem de fer? Com ho vam dir a la declaració de sobirania: amb legitimitat democràtica, amb transparència, amb diàleg i amb legalitat, és com creiem que hem de respondre amb la consulta, amb la Llei de consultes catalanes i entenent que no hi ha cap altra drecera.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Jo estic d'acord, senyor Herrera, que el debat que es va plantejar ahir, entre d'altres coses, és un debat de qualitat democràtica, cent per cent d'acord, i crec que en aquest punt, i no vull cap mena de petulància catalana en aquest sentit, crec que va ser, en aquest sentit de la qualitat democràtica, un debat útil no només per a Catalunya sinó per a tot Espanya. Crec que les persones que hi posin un mínim de criteri, persones que no siguin, segurament, doncs, representants polítics de determinats partits, persones que hi posin un mínim de criteri objectiu, ahir devien veure el contrast aquest que vostè deia, el contrast és entre l'objectiu de la qualitat democràtica que es persegueix des de Catalunya i amb voluntat de pacte, com es va dir en tot moment, i amb voluntat de negociació, i a l'altre costat allò que deïem, no?, atrinxerats darrere de determinades lleis sense entendre que si les lleis s'utilitzen per negar la realitat no aconseguiran evitar la realitat i, a més a més, enquistaran un problema que si s'aborda des d'un altre punt de vista amb més coratge, amb més audàcia i amb més diàleg real es pot arribar a resoldre.

Per tant, cent per cent d'acord. I estic content que des de Catalunya es plantegi un gran repte de qualitat democràtica en el conjunt de l'Estat espanyol.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la predisposició a acceptar el
resultat de la votació del debat al Congrés
dels Diputats (tram. 317-00161/10)

Que formula la diputada Àlícia Sánchez-Camacho,
del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Àlícia Sánchez-Camacho Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, ahir es va produir un debat al Congrés dels Diputats, com tots sabem, malgrat que alguns no hi estiguessin, en què es va produir una voluntat majoritària i democràtica. Vostè acaba de dir que el debat d'ahir va ser útil en alguns aspectes; jo l'emplaço a la utilitat del debat d'ahir.

Vostè està disposat, com a demòcrata, a acceptar de manera democràtica el resultat d'ahir, a rectificar i, a partir d'avui, a trucar el president del Govern d'Espanya per encetar un diàleg lleial, sincer, democràtic, en el marc de la nostra Constitució?

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Evidentment, el que va passar ahir és absolutament legítim; nosaltres varem anar al Parlament espanyol a demanar una transferència d'una competència per a un cas puntual, no de manera genèrica, i se'ns va dir que no, i se'ns va dir que no per part d'una majoria. Doncs, escolti'm, tan legítima aquella com la que hi pugui haver aquí. Ara, se'ns va dir que no a transferir, senyora Sánchez-Camacho, una competència, que és de l'única cosa que es parlava ahir, a transferir una competència. Ens diuen que no? Doncs, mirin, llàstima, jo crec que es va perdre una oportunitat per part de vostès. Després li ampliaré la resposta, però, en qualsevol cas, només es va perdre això.

No hi ha cap punt i final, senyora Sánchez-Camacho, només hi ha un punt i a part.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per repreguntar la diputada Àlícia Sánchez-Camacho.

Àlícia Sánchez-Camacho Pérez

Señor presidente, yo creo que usted solo se escucha a usted mismo... (*Remor de veus.*) El castellà suposo que els agrada, també. Doncs, el respecte i la democràcia també és poder parlar en castellà.

Yo no he hablado de ningún punto y final; le he preguntado si usted va a llamar al presidente del Gobierno de España, y usted ha sido incapaz de responder a una pregunta tan sencilla como esa. Usted, que está

todo el día hablando de la mano tendida, cuando se le pregunta en concreto si va a llamar al presidente de España para hablar en el ámbito del diálogo democrático que ayer se le ofreció por parte del Partido Popular, por parte del Partido Socialista, por la mayoría parlamentaria de España, usted no me ha contestado, señor Mas.

Ayer se pidió la transferencia de una competencia exclusiva para hacer un referéndum, que se ha denegado y que no se le ha dado, y se hizo por el 86 por ciento del pueblo español, entre ellos la mayoría de los diputados catalanes: veinticinco de esos diputados catalanes votaron en contra y veintidós a favor. Esa es la democracia. Usted debería respetarla y debería respetar esa Constitución por la que usted es el 129 presidente de la Generalitat de Cataluña. A usted la Constitución le va muy bien cuando lo hace el presidente, pero cuando tiene que cumplirla y tiene que cumplir las leyes y la democracia, no lo hace.

Mire, señor presidente, buscar otros caminos para aprobar un referéndum que es ilegal estará fuera de la democracia. Los catalanes estamos viviendo un proceso muy doloroso, a lo mejor no ustedes, pero los que estamos teniendo un grave desgarró por sentirnos catalanes y españoles, y somos muchos, señor presidente, este proceso está siendo muy doloroso. Nos están obligando a sentirnos extranjeros en nuestra tierra. (*Remor de veus.*) Yo le pido –le pido– los mismos sentimientos de ustedes, tenemos el mismo derecho los demás a decir los sentimientos que tenemos, tan legítimos como los suyos...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Àlícia Sánchez-Camacho i Pérez

...y del mismo nivel que los suyos... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

(*Aplaudiments.*)

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, efectivament, vostè té el mateix dret a expressar el seus sentiments, i permeti'm que li digui una cosa: i el mateix dret a votar. Sempre els veig amb un temor, es pensen que la seva posició a Catalunya serà minoritària, que perdran, en un referéndum o en una consulta. Sí, perquè, si no, no farien tants escarafalls. Estarien entusiasmat amb anar a votar, si sabessin que surt que no! El que passa, que deuen tenir tanta por –tanta por, tanta por– que surti que sí, que això els fa perdre

el món de vista i els fa fer aquest tipus de discursos apocalíptics.

Trucar al senyor Rajoy? Senyora Sánchez-Camacho, li responc amb paraules del senyor Duran Lleida d'ahir, d'ahir mateix, en el Congrés dels Diputats: «Senyor Rajoy: posi dia i hora.» Es pot fer més fàcil que això, senyora Sánchez-Camacho? Ja li ho estic dient a través de vostè: senyor Rajoy, posi dia i hora. Més fàcil, absolutament impossible.

I, per cert, senyora Sánchez-Camacho, si el problema és el telèfon, doncs, jo li asseguro que tampoc tinc cap problema a trucar. He trucat moltes vegades; fa uns quants dies li vaig trucar per una raó personal. El telèfon també funciona en sentit contrari, entre gent educada.

I, finalment, es va parlar molt de la modificació de la Constitució ahir. Jo em pregunto una cosa –i m'adreço al Partit Popular també, perquè en va parlar–: vostès tenen un problema d'estat amb el que està passant a Catalunya? Jo crec que sí. Per què no fan vostès una proposta de modificació de la Constitució? Saben per què? Perquè quan la senyora Merkel els diu: «A modificar la Constitució», es posen a les seves ordres. I quan el poble de Catalunya els diu: «Modifiquin l'estatus», es queden callats. També la reforma de la Constitució ha de ser abans alemanya que catalana, com altres coses, senyora Sánchez-Camacho?

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a fer efectiu el diàleg (tram. 317-00157/10)

...que formula el diputat Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies... *(Remor de veus. Pausa.)* Gràcies, presidenta. Senyor president, vostè ahir no va voler seguir les passes d'Ibarretxe i va decidir que fos el senyor Turull qui donés la cara pel seu projecte polític. En qualsevol cas, vostè no va anar al Congrés dels Diputats, perquè no volia ser el protagonista del fracàs de la seva proposta. Però el que més ens preocupa, el més greu, és que no sembla que vostè tingui interès a voler solucionar un problema que vostè mateix ha creat, segurament per justificar la seva pèssima gestió política.

Però, senyor president, després de la negativa d'ahir, em pot aclarir a què es refereix quan parla de diàleg i quines mesures ha pres i pensa prendre en el futur el seu Govern per poder-lo fer efectiu?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, dues coses. Primer, no sé si vostè recorda que quan es va discutir l'Estatut de Catalunya, el del 2006, el president Maragall no hi va participar parlant; no sé si se'n recorda, d'això. Veig que té més memòria pel lehendakari Ibarretxe que pel president Maragall, que, si no ho recordo malament, en aquella època era del seu partit –en aquella època. *(Veus de fons.)* Era –no, he dit «era»– del seu partit, sí.

I segona cosa. Diàleg? Veig que vostè es posa en el mateix nivell –i no em sorprèn– que la senyora Sánchez-Camacho i que el senyor Rivera. Diàleg, senyor Navarro, per part de les institucions catalanes, tot. Vostè entén aquesta frase que he dit abans? Suposo que sí. Suposo que, a més a més, l'aprecia. Quan un president d'un govern li diu públicament a un altre: «Posi dia i hora, perquè jo vindré a parlar, si és que volen parlar amb mi», es pot tenir més predisposició al diàleg que això, senyor Navarro? No ens posi al mateix nivell, a aquells que volem parlar i dialogar de veritat, que a aquells que no ho volen fer. Vostè, com a diputat del Parlament de Catalunya i com a líder d'una formació política important a Catalunya, no ens pot posar en el mateix nivell, als líders catalans que volem parlar, conforme o en oposició als líders espanyols, que es neguen a parlar de veritat. I vostè ho sap perfectament.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Senyor president, no em digui sempre que la responsabilitat és dels altres. Alguna responsabilitat deu tenir vostè; almenys tan gran com la del senyor Rajoy. Que, per cert, ahir ens va deixar molt clar que l'hauem de treure de La Moncloa per poder arribar a una solució entre Catalunya i la resta d'Espanya. *(Remor de veus.)*

A la recent sentència... *(Persisteix la remor de veus.)* Sí, sí, sí. Sí, sí, haurem de treure el senyor Rajoy de La Moncloa per poder arribar a un acord. A la sentència del Tribunal Constitucional, hi ha una invitació al diàleg. I també en els consells que ens dona el primer ministre d'Escòcia, consells que diuen: primer, dialogar; després, negociar, i en tercer lloc, acordar una pregunta i una data. Vostès han fet aquest procediment justament a l'inrevés. I per això han tingut un altre fracàs ahir en el Congrés.

Quan Convergència i Unió parla de diàleg, en realitat està parlant d'imposar una data, una pregunta i un procediment. Però això al Partit Popular també li va molt bé, aquest procediment a l'inrevés. Perquè quan el Partit Popular parla de diàleg en realitat està dient que vagi passant el temps sense fer res.

Però, fixi's, quan els socialistes parlem de diàleg volem crear les condicions perquè es produeixi aquest diàleg, un marc bilateral de diàleg, i, sobretot, les condicions per escoltar, per escoltar-nos.

No veuen que si no surten de la trinxera, de les trinxeres, no hi ha punt de trobada possible? Ja n'hi ha prou d'excuses! Tots, assumim que tots, aquí i al Congrés, tenim avui la grandíssima responsabilitat de buscar un punt en comú, una via sense vencedors ni vençuts, una via que vingui, que sigui fruit del diàleg. I, sobretot, no deixin que les estratègies electorals de confrontació frustrin –frustrin– aquesta possibilitat.

Senyor president, el futur ens jutjarà per allò que fem...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Pere Navarro i Morera

...en aquest moment històric... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, deixi'm dir-li que no coneix el cas d'Escòcia. No el coneix, perquè el primer ministre escocès va formular la pregunta i, una vegada formulada la pregunta, es va posar d'acord amb el primer ministre britànic. Tant és així, que li van fer canviar la pregunta, i ell hi va estar d'acord; però ja l'havia fixada. Per tant, parlem amb propietat d'aquestes coses, que es parla a vegades amb una certa lleugeresa.

Segon. Vostè parla de treure el senyor Rajoy de La Moncloa. Vol dir que aquesta és l'única solució? Vol dir que la solució no és que el senyor Rajoy i el senyor Rubalcaba alguna vegada s'entenguin per dir que sí a Catalunya, independentment de qui estigui a La Moncloa? Perquè sempre estan obsessionats amb això, senyor Navarro, sempre el problema és qui ocupa La Moncloa, no qui s'ocupa de Catalunya. Aquest és el gran problema. I vostè ara ho ha tornat a dir una vegada més.

Jo li faig una proposta: en lloc de dir sempre que no junts a Catalunya –com va passar ahir, per cert–, per què no s'ajunten un dia per dir «sí» els dos junts a Catalunya en alguna cosa important? Això seria novetat. Quina llàstima que això no hagi passat pràcticament mai.

I, finalment, parlem de responsabilitat? Doncs, miri, senyor Navarro, la seva responsabilitat ahir era ser fidel al seu programa electoral i haver votat que sí, al costat de la majoria dels diputats catalans. Aquesta era la seva responsabilitat.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per preguntar al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics....

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís de servei del Govern amb els ciutadans (tram. 317-00160/10)

...el diputat Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, ahir, per sort o per desgràcia, com sempre, el partit quasi únic de l'Estat espanyol, el PP-PSOE, va seguir el guió fil per randa (*remor de veus*) –veig que s'esveren; «fil per randa» vol dir «a pies juntillas». *(Rialles.)* Van seguir el guió potser massa fidelment, atès que no tenen cap inconvenient a posar-se d'acord a modificar la Constitució per prioritzar els interessos dels bancs –mai millor dit– respecte als interessos dels ciutadans, i, en canvi, no tenen cap intenció d'acceptar la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya. *(Persisteix la remor de veus.)*

Fa uns quants dies... –veig que no tenen gaire interès en el que jo els explico, i, per tant, els explicaré una cosa que em van explicar a mi, amb l'esperança que això els sigui de més interès–, fa uns quants dies, alguns representants de països nord-europeus em recordaven, parlant de tot plegat, em deien: «Recorda que la Corona espanyola també deia que la independència d'Holanda era il·legal. Recorda que menystenien els holandesos de l'època anomenant-los “mendigos del mar”. Recorda que la Corona espanyola va destituir Lluís de Recasens sota l'acusació de ser “dialogante i negociador”» –del soroll que vostès fan dedueixo que vostès també..., no els agrada ni el diàleg ni la negociació. Atès que em recordaven tot això, em sembla que és bo recordar-ho avui aquí.

Però el més interessant del que m'explicaven és: «Recorda que els holandesos, si se'n van sortir, de tot plegat, va ser perquè mai van oblidar que la seva primera prioritat era la productivitat de la seva agricultura i de les seves manufactures; que la seva prioritat era mirar al món, al comerç internacional i, en particular, en aquella època, al comerç amb l'Àsia.» Doncs, nosaltres, igual: la nostra prioritat són els ciutadans de Catalunya; la nostra prioritat és la nostra economia, les nostres empreses, els nostres treballadors, els nostres aturats, els nostres jubilats i els nostres estudiants. És aquest, el nostre compromís quotidià. És per ells que fem tot el que fem, és per dotar-los de les millors eines possibles, que són les eines d'un estat. I, per tant, fidels, com som, a la voluntat democràtica dels ciutadans, a les seves esperances i expectatives, ens mantindrem en el camí de servir-los de la millor manera possible. I espero del Govern el mateix compromís.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat. I abans d'intervenir, president, torno a insistir que es mantingui l'ordre a la cambra mentre s'estan formulant les preguntes.

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, em sembla que no vaig trigar gaires minuts, després de la votació a Madrid, a reafirmar el compromís del Govern, i també meu com a president de la Generalitat, i el vaig formular en un sentit que em sembla que és el que toca en aquest moment, almenys a criteri meu. Ho torno a dir, com he dit a la senyora Sánchez-Camacho: ahir es va perdre una votació, però era un dels camins, no l'únic, era un dels camins que s'havien triat per poder fer aquesta votació el 9 de novembre; n'era un, entre bastants d'altres. Era el que havíem triat, perquè volíem, d'aquesta manera, que quedés clar que la primera tria, el primer camí, era amb voluntat de posar-nos d'acord amb les institucions de l'Estat. Per això vàrem triar aquest camí, no un altre. N'hauríem pogut triar un altre, hauríem pogut fer aquesta consulta directament amb una llei de consultes populars del Parlament de Catalunya, que s'està tramitant, aquesta llei. Però, en lloc de fer-ho així, vàrem dir: «No, el primer pas el donarem de tal manera que a tot arreu quedi clar» —«a tot arreu» vol dir a Madrid, a Espanya, però també a Brussel·les i al món— «que la nostra primera voluntat és voluntat d'entendre'ns, que vol dir de dialogar, que vol dir de negociar i que vol dir de pactar.»

Ara, davant d'aquesta invitació al diàleg, al pacte i a l'entesa, ahir se'ns va donar un cop de porta. Legítim. I legal, fins i tot. I majoritari. Doncs bé, una via —una— està tancada, perquè ells no volen —perquè ells no volen. Però n'hi ha d'altres que estan obertes. I aquest és el compromís que jo vaig assumir ahir al vespre, en aquella declaració institucional. No era l'única via, la de Madrid d'ahir; n'hi han d'altres. Ara hem de construir els marcs legals, en aquest Parlament de Catalunya, i hem de veure també què donen de si els marcs legals internacionals —legals internacionals—, per saber quants marcs legals ens poden emparar per poder fer aquesta consulta el dia 9 de novembre, que a alguns no els agrada però que la majoria del poble de Catalunya segueix volent fer.

I com que normalment es fa oïdes sordes al que vol la majoria del poble de Catalunya, doncs, això és el que pretenen uns, però no el que pretenem uns altres. I espero i confio plenament que aquest acord de fons, transversal, entre diferents formacions catalanes, que ahir es va visualitzar correctament en el Congrés i eficaçment en el Congrés, no es malmeti ni un sol mil·límetre, perquè la nostra força, única força, està aquí: en l'acord polític i en la majoria social.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració i la transcendència de l'acord de diàleg permanent amb els agents econòmics i socials amb relació a la reactivació econòmica (tram. 317-00159/10)

...que formula el diputat Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Només una precisió al senyor Navarro: jo ahir no vaig anar «a donar la cara»; per mi va ser un autèntic honor poder representar aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, al Congrés dels Diputats. I dir que ahir el senyor Rajoy va fer una comparativa una mica perillosa, que va dir que la Constitució era com els testaments, i ahir al que vam assistir és a l'enterrament dels compromisos del PSC amb els ciutadans de Catalunya, perquè ahir, definitivament, el senyor Rubalcaba va enterrar el programa del PSC. I, si algú es pensava, seguint amb aquest exemple que va posar el senyor Rajoy del testament, que ahir seria el certificat de defunció del procés català, només dir que compartim el que s'ha dit aquí i que el procés català segueix justament més viu que mai i, per tant, que no cal ni que es plantegin a fer cap mena de testament.

Dit això, i com que ho compartim, ahir també va revifar una mica la demagògia aquella, que va sortint permanentment, de: «Vostès només s'ocupen d'això per amagar les altres coses, amb els problemes que té Catalunya», etcètera. I nosaltres avui, president, justament voldríem parlar de l'altra gran prioritat que té aquest país, l'altra gran prioritat que hi ha, que és justament el tema de la reactivació econòmica i que la gent pugui trobar feina, no?

Segueix havent-hi un degoteig important de dades que segueixen convidant a l'esperança, amb totes les cauteles del món que puguin haver-hi, però degoteig de dades que conviden molt a l'esperança, no? Per això en aquests moments nosaltres considerem que és més important que mai que puguem anar, justament, tots a la una, doncs, per poder aprofitar al màxim, quan es produeixi, aquest repunt econòmic. I en aquest redoblar esforços creiem que és important que s'hi impliquin les majors parts i institucions possibles, no?

Per això a una cosa que pot haver passat desapercebuda nosaltres hi volem donar molta importància, que va ser justament l'acord que es va signar amb els agents socials, amb patronals, amb sindicats, per part del Govern, doncs, pel tema del diàleg permanent.

I per això nosaltres, president, avui li voldríem preguntar, doncs, quina valoració en fa, d'aquest acord, quina transcendència li dóna i quins són els objectius d'aquest.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé; gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, igual que he fet abans amb el senyor Herrera, que ha pres la paraula, i hauria fet amb la senyora Marta Rovira, si l'hagués presa ella, doncs, també a vostè l'enhorabona i la felicitació pel paper destacat que va tenir ahir en la sessió en el Congrés dels Diputats.

Certament s'ha signat aquest acord amb els agents econòmics i socials. Aquest acord és una continuació, diferent, òbviament, perquè els temps han canviat, del que varen ser els acords estratègics dels governs tripartits. Se'ns havia instat a anar per aquesta via en diferents ocasions. El diàleg hi ha sigut, ha sigut una prova i una mostra claríssima de capacitat de diàleg i de consens. No ha sigut fàcil, els ho direm, han sigut bastants mesos, amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials; finalment la setmana passada es va signar solemnement en el Palau de la Generalitat aquest acord, que se'n diu «pel diàleg social permanent», perquè els mateixos interlocutors socials i empresarials volien que el títol fos aquest, «diàleg social permanent»; amb poques paraules es diu molt: «diàleg social permanent».

I quin objectiu té tot plegat? Doncs, té l'objectiu de millorar condicions del nostre estat del benestar i d'atenció a les persones, fins i tot amb algun pla de xoc que està recollit en aquest acord. Té l'objectiu de millorar les condicions de competitivitat de la nostra economia i, per tant, del nostre teixit empresarial, de la nostra capacitat també d'internacionalització. I té l'objectiu, no cal dir-ho, de tenir una taula permanent de diàleg i de consens per anar passant per allà iniciatives que han d'ajudar a aquesta competitivitat i a la creació de feina. Per exemple, una de les primeres iniciatives que ja tenen els interlocutors socials en aquest moment és un avantprojecte de llei sobre el tema de la formació professional evolucionada, cosa que ells evidentment aplaudeixen, i a més a més hi volen intervenir activament per tot allò que els afecta, que és molt, perquè coneixen perfectament el dia a dia del que passa en les empreses i en el món del treball del nostre país. Per tant, celebro molt que s'hagi pogut fer aquest acord.

I vull recordar, per algunes intervencions anteriors, especialment una que s'ha fet, que l'economia catalana en aquest moment, dintre de les economies del sud d'Europa, és de les que està tibant més. Dues dades: reducció d'atur el darrer mes, el 33 per cent de tota la reducció d'atur que hi va haver a Espanya es va fer a Catalunya; afiliació a la seguretat social, nova, 22 per cent a Catalunya, del conjunt de tot Espanya, molt per sobre de la nostra població.

La vicepresidenta primera

Acabada la sessió de control, passarem tot seguit al segon punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2013.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament
corresponent al 2013 (tram. 360-00011/10)

Em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó, i tots els membres del seu equip que avui ens acompanyen, com també els síndics i sindiques locals que avui han volgut ser aquí, també, en la presentació d'aquest informe del Síndic de Greuges.

D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, farà la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges, il·lustre senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, senyors síndics locals, comparec per presentar l'informe del 2013, lliurat el mes de febrer a aquesta cambra, debatut ja en comissió, i complint el que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006 al seu article 78, com a institució que ha de garantir els drets de totes les persones davant de totes les administracions o empreses privades que donen serveis d'interès general, i el que diu la llei de desembre del 2009 sobre el que ha de ser l'informe anual del síndic.

Hem de recollir tota la problemàtica que ens aportin les persones de Catalunya, de qualsevol edat o condició, que ens plantegin una queixa, o d'aquelles actuacions d'ofici que nosaltres hem emprès durant l'any 2013; vol dir tota investigació, tota activitat de denúncia o de crítica de possibles lesions de drets, i el conjunt de propostes..., millor dit, de solucions, per a aquelles problemàtiques, buscant sempre i aconseguint, i molt, la col·laboració de les administracions o de les empreses que estan interessades en aquests temes. Tot això amb una voluntat de millora de les administracions, de la vida pública, del benestar en general, i més encara en uns temps tan difícils com els actuals, de crisi i de reduccions pressupostàries.

Tres conclusions de l'informe de 2013 i una addenda. És un informe que conté moltes més actuacions, s'incrementen les xifres; segona conclusió, és un informe que confirma la tendència a l'increment de temàtiques socials, i, tercera conclusió, és un informe que reflecteix molts més compromisos per part de les administracions i de les empreses, amb major celeritat de resposta. I una addenda: compte amb els drets i llibertats. I m'hi referiré al final de la meva intervenció.

Comencem per les dades. Que s'incrementin les queixes vol dir que cada vegada hi han més persones que tenen la valentia democràtica de plantejar un problema de la vida pública davant de les institucions d'autogovern. És un exercici d'un dret democràtic que jo subratllo i voldria propagar tant com fos possible per tots els racons de Catalunya. És evident que una societat a mesura que avança en la seva maduresa democràtica fins i tot pot arribar a detectar, com passa en les més avançades, una davallada del nombre de queixes. Dissortadament, encara no som en aquesta situació. Han augmentat les queixes del 2009 al 2013 constant-

ment en temàtiques socials, des del 2009 al 2013, amb majories parlamentàries de colors diferents en aquesta cambra, conseqüència de crisi econòmica, de disminució pressupostària i de canvis, i de vegades d'errors, en els canvis de les polítiques socials. Es pot dir de forma clara que hi ha hagut una erosió progressiva des del 2009 dels drets socials. Vora el 40 per cent de les queixes del 2013 afecten serveis socials, educació, infància, salut, treball, pensions; si hi afegíssim habitatge o consum en les seves vessants socials, ens aniríem bastant més amunt d'aquest 40 per cent.

Hi ha moltes polítiques públiques, tant del Govern espanyol com del Govern català, que en part ho expliquen. Hi han mesures legislatives, hi han canvis als pressupostos, hi ha eliminació de polítiques claríssimes, com, per exemple, la decisió del Govern d'Espanya de suprimir la renda bàsica d'emancipació per als joves. O com, per exemple, els canvis que hi ha hagut en els darrers reals decrets sobre salut. O el que significa l'atrofament d'una política de dependència, que era, al seu dia, la de l'autonomia personal, un gran pas endavant per a drets socials arreu de l'Estat espanyol. Val a dir que també en aquest sentit hi ha hagut una participació creixent del teixit social, que de vegades ha anat a suplir les mancances públiques. Hi ha hagut casos esclatants on la primera línia s'ha pogut salvar amb aquesta actuació social.

Cada vegada les xifres demostren que hi ha més consciència per part d'administracions i empreses de la bona col·laboració amb el Síndic de Greuges, i parlo del síndic com a institució, i aprofito per felicitar tota la gent que hi treballa, gràcies a la qual jo puc presentar aquestes dades en aquest Parlament.

Hi ha hagut un elevat percentatge d'acceptació de resolucions del síndic per part de les administracions: en un 98 per cent dels casos, les administracions accepten els suggeriments del síndic de manera total o parcial; només en un 2 per cent hi ha un rebuig d'aquestes resolucions. I hem millorat també la solució dels problemes, perquè de vegades es plantejava el que en podríem dir «l'efecte bumerang»: se'ns diu que sí a la resolució i quan passen mesos el problema continua existint. Amb els corresponents serveis de comprovació, podem dir que un 57 i escaig per cent dels casos es resolen fins i tot a l'inici de la intervenció del síndic, solució del problema; en un 42 per cent es compleix la resolució del síndic, i només en un 1 per cent queda per complir la resolució.

És una bona col·laboració que demostra també un increment de cultura democràtica per part dels responsables de les administracions. És una bona col·laboració que reflecteix que anem consolidant principis de bona administració, i que també en part explica —diuen que la millor publicitat són els èxits— que es vagi incrementant la confiança de la gent per acudir al síndic, malgrat que encara sigui una institució poc coneguda, com a instrument gratuït efectiu, també, com un dels instruments, també, per solucionar problemes. Poden veure a l'informe com està la corba des del 2005 fins al 2013. Un increment de confiança dels ciutadans, els quals, ho torno a dir, com al principi, defensen els seus drets amb un acte democràtic com és la presentació d'una quei-

xa. Han incrementat les queixes notablement, han incrementat les consultes, però hem de dir tot seguit que ni molt menys totes les queixes rebudes són acceptades ni es tramiten com a tals. Anem més amunt del 30 per cent de queixes que el síndic rebutja perquè no hi ha motiu per a la queixa. I fa també la tasca democràtica d'explicar pedagògicament a les persones que, malgrat que es pensen que hi ha hagut una lesió de drets, no ha existit, sinó que hi ha hagut una bona administració.

S'ha incrementat el nombre de persones que han acudit al síndic; parlem de vora quaranta mil persones que s'han adreçat l'any passat al síndic, 60 per cent homes, 40 per cent dones, excepte en temes socials, on s'inverteix pràcticament aquest equilibri; un bon índex del que és la nostra societat actual, on les dones juguen un paper extra, supletori, molt valuós, en tot el que significa tasques socials.

Tenen en l'informe el mapa territorial d'on provenen les queixes, la seva aproximació, on encara tenim forats claríssims de grau de coneixement del síndic. Tenen a l'informe el temps de tramitació de les queixes, que va baixant, malgrat que encara és massa llarg: portem una mitjana de cent vint dies per resoldre una queixa; estàvem a cent setanta fa tres anys, som a cent vint en aquests moments. És cert que una consulta es resol en un dia o dia i mig, però encara estem en un termini massa llarg per a la resolució de les queixes.

Per això a l'informe plantejem dues mesures de què seria bo que tothom prengués nota, i especialment el Govern. Hem d'anar clarament a la plena informatització de totes les administracions. La majoria d'ens locals ja ho estan, i ho practiquem. Alguns departaments de la Generalitat també; no tots. Seria bo que l'Ecat i tot altre instrument no fos només un enunciat, fos ja l'any vinent una realitat; guanyaríem molt en drets, no només en agilitat de procediments.

I, en segon lloc, que tothom, començant per consellers i consellers, perdés qualsevol por al que en un país democràtic se'n diu «els *contact persons*», les persones que a cada nivell poden evacuar rapidíssimament el tema de la queixa, malgrat que després s'habiliti les formes perquè el màxim responsable d'aquella matèria pugui sancionar el que s'ha plantejat.

Hem incrementat el nombre d'informes presentats a la cambra durant el 2013, no només els tres deguts per raó legal, anuals, el que presento ara, el dels drets dels infants i el de mecanisme català de català de prevenció de la tortura, sinó informes sobre matèries tan diverses com la internet amb banda ampla i el dret a la igualtat digital, la malnutrició infantil, la pobresa energètica, els infants acollits, les urbanitzacions amb déficits i una llarguíssima llista d'actuacions d'ofici, com informes a l'entorn del «No vull pagar», de la selectivitat, de l'habitatge, de mesures fiscals en famílies monoparentals, de l'abast dels infants i adolescents en el sistema de protecció a la infància, els albergs sense llicència, l'educació inclusiva, les bones pràctiques en la contractació dels serveis d'atenció a les persones i un altre llarg etcètera.

Això demostra, ho torno a dir, que s'ha incrementat la tasca del síndic durant l'any anterior. Dèiem que s'ha

incrementat seguint la tendència en una temàtica social, la més punyent, la més present, fins i tot amb algunes puntes, entre cometes, «innovadores» del 2013. M'hi referiré amb exemples puntuals en algun capítol. I ho vull fer amb tota la valentia, com m'hi convidava un gran analista social dels segles xx i xxi, Tony Judt, quan escriu *Ill Fares the Land* –tradueixo directament de l'anglès–: «Com a ciutadans d'una societat lliure, nosaltres tenim el deure de mirar críticament el que ens envolta. Però si creiem que sabem què va malament, què és erroni, hem d'actuar a partir d'aquest coneixement.» I els convido a actuar a partir del plus de coneixement, del grau de coneixement que els afegeix l'Informe del Síndic de Greuges de Catalunya.

Com a primera temàtica que assenyalaria en el tema social, sens dubte posaria la renda mínima d'inserció. Senyor president, hem de canviar el concepte i la normativa de la renda mínima d'inserció. Cal actualitzar el que és aquesta renda a l'actual context social i econòmic i a les angoixes i als problemes que hi ha en aquest context social i econòmic. Cal anar a una clara forma de computar els ingressos, d'aconseguir un pagament molt més àgil dels endarreriments, d'escurçar o suprimir les demores en la resolució de les noves sol·licituds, de solucionar les situacions de reactivació de la prestació o de modificació d'imports i, sobretot, els supòsits de suspensió. Però posaria molt l'accent que cal canviar el concepte de renda mínima quan han canviat les condicions socioeconòmiques del que és el nivell de subsistència.

Una segona temàtica que posaria per al 2013 en primera línia de qüestions socials és el que semblaria innovador, però hi han democràcies que fa més de vint anys que ho treballen, que anomenem «la pobresa energètica». L'octubre del 2013 va entrar en aquesta cambra un informe del Síndic de Greuges elaborat amb les companyies subministradores, amb els col·legis professionals, amb el poder judicial, tant tribunal superior com fiscalia, amb entitats socials que estan a primera línia, i vàrem plantejar un conjunt de propostes. Celebrem que al desembre, a les acaballes del desembre de 2013, el Govern presentés un decret, una «tentina», que es diu en català, un primer pas. Hem d'anar molt més lluny, hem d'anar a definir què és la pobresa energètica amb el màxim de rigor, hem de saber identificar on hi ha aquesta pobresa energètica, hem d'informar sobre aquest fenomen, hem de precisar com l'avaluarem i com el finançarem. I tothom ha d'agafar la seva part de coresponsabilitat en aquest finançament. Ho torno a dir, des del rigor inicial, no en el camp qui pugui ni obrint la màniga com si tot això fos una autopista per entrar-hi qualsevol aprofitat. Hi ha un problema real de pobresa energètica que hem de saber solucionar; també en el seu finançament. I aquí hi ha una part de responsabilitat per als que es treuen prestacions justes, que potser no correspondrien a aquests casos, i per a aquells que tenen una funció de proveir d'uns serveis i per als que tenen les rendes més elevades.

El tercer tema que assenyalaria –i ho diria amb força en aquesta cambra, perquè aquesta cambra va rebre una bona bufetada al respecte– és el dels desno-

naments. Vam estar d'acord, vostès i nosaltres, en un conjunt de mesures que es van resumir en una proposició de llei justa, molt precisa, molt al dia de les majories de democràcies modernes que han abordat aquest problema, i va ser vergonyantment desfeta, derrotada, en la seva votació a les Corts Generals. La problemàtica que encarna aquella normativa proposada per part del Parlament de Catalunya i per part del síndic continua vigent, i és necessari que es continuï abordant perquè sigui solucionada. No defalleixin, replantegin de nou el que deia aquella proposició de llei. I animin els ajuntaments de Catalunya, com fa el de Barcelona al davant, a condonar les plusvàlues, per no caure en l'humor negre que algú ha de deixar casa seva perquè no pot pagar el que és la hipoteca i, al damunt, li ve la plusvàlua, com si hagués fet negoci amb aquella «vivenda». Hem d'aconseguir canviar la Llei d'hisendes locals, però, mentre no ho aconseguim, poden haver-hi mesures, com les de compensacions, que ja es practiquen a molts ajuntaments de Catalunya i que demana el síndic des de fa molt de temps.

I assenyalaria com a quarta punta important un informe que va provocar molta polèmica i que crec que avui podem abordar amb molta més serenitat que quan alguns van intentar confondre l'opinió pública, que és el de la malnutrició infantil; un problema real que ja era anunciat pels agents socials de trinxera, que són els que tenen el mèrit en el tema, molt abans que vostès o que nosaltres, perquè hi treballaven, perquè el palpaven, perquè ho tenien present. I el síndic el va elevar a categoria d'informe amb un crit d'alerta. I hem de celebrar avui un conjunt de mesures que s'han pres per part de diverses administracions, que són molt positives, que van en la línia en què nosaltres també creiem que s'ha d'anar per resoldre aquest problema i que serveixen per començar a pal·liar-lo.

Vull assenyalar, per exemple, que és molt important que Ensenyament, Benestar i Salut treballin conjuntament per nous protocols de detecció. No es tracta d'embarcar-nos en debats absurds sobre les xifres; es tracta que tinguem mecanismes reals per detectar immediatament on és la problemàtica, com han fet també alguns consells comarcals. Celebrem també com es canvien aquests protocols en comissions tècniques; com se suma més gent a aquests protocols; com hi han plataformes, com l'entitat d'infància Píncat, que estan empenyent en aquesta direcció, o com hi han hospitals, com Sant Joan de Déu, que ja ens han informat que els professionals fan una nova tasca de detecció en la mateixa línia.

Vull assenyalar de forma molt especial les mesures preses a Ensenyament pel que fa a les beques menjador, per l'augment de la partida i per les mesures que impliquen la possibilitat d'un ajut fins al cent per cent, pel que significa que durant el curs 2013-2014 es garanteixi tot ajut, fins i tot amb les sol·licituds denegades per part dels consells comarcals, i pel que significa unificar criteris perquè no hi hagués, com hi havia abans, una absurda disparitat, i injusta, de criteris a l'hora de concedir aquestes beques per part dels consells comarcals, i que es puguin rebre també no només amb celeritat a

iniciis de curs, sense haver d'esperar a mitjans o finals, sinó també amb el que poden ser aquells que arriben a mitjans de curs.

En el món encara de l'ensenyament, valdria la pena assenyalar temàtiques que afecten el que és el món social, com és l'educació inclusiva. Hem de lluitar per aconseguir una escola inclusiva de debò. Catalunya té un tresor en les entitats que estan a primera línia, per protagonisme fins i tot familiar, en la defensa d'un model d'escola inclusiva. És el més avançat, és el que ens pot permetre donar els millors drets a tots els nostres infants que requereixen aquest tipus d'educació especial. No els separem; busquem la seva inclusió al sistema general d'educació.

Hem assenyalat a l'informe del 2013 problemàtiques que arrosseguem de fa temps pel que són les demores en el sistema de salut pública. Hem treballat estretament amb la conselleria sobre aquesta qüestió, recordant-los la vigència del decret del 2002 o l'ordre del 2004. Hi han uns catàlegs; cal que s'informi sobre aquests catàlegs, sobre què és el que s'ha d'esmenar en aquests catàlegs, sobre el que es pot canviar. Però sobretot cal que tothom sàpiga de forma transparent quan entra en una llista d'espera, quines expectatives li dona aquesta llista d'espera i com pot ser informat permanentment en aquesta llista d'espera. Que no caiguem, com de vegades s'hi ha caigut, en un tripijoc, que «ara no hi ets, o, si hi ets i no has arribat, tornes a començar a la cua el procés». Sabem que amb malalties greus no es produeix això, però sabem que hi ha moltes altres intervencions que estan en el catàleg i que donen lloc a drets..., que una bona gestió hauria de resoldre aquesta mateixa problemàtica. Sigui el sistema públic, sigui el sistema concertat: en ambdós casos tenim tot el dret d'exigir que es pugui complir amb aquestes qüestions.

I assenyalaria, per últim, en el camp social, tot allò que afecta els drets socials de l'anomenada «Llei d'autonomia personal». El síndic ha dit mantes vegades, cada vegada més, que és inacceptable que avui el finançament de l'autonomia personal recaigui sobre el Govern de la Generalitat; que aquell 50-50 per cent que es va establir als inicis d'aquesta política avui sigui un 80-20. És radicalment inacceptable. No hi ha cap motiu, fora d'un desequilibri que clama la justícia social.

A partir d'aquí, creiem que hi ha un conjunt de mesures de gestió que pot millorar el Govern de Catalunya per millorar el que és la prestació d'autonomia personal. Hi ha hagut mesures de restricció que han afectat molt les cures de l'entorn familiar. Sabem que la Llei d'autonomia personal no posava l'accent en les cures d'entorn familiar; ans al contrari, anava cap als equips i els serveis residencials. Però hi va haver una deriva molt majoritària cap a aquesta prestació, que ha tingut unes retallades molt intenses els darrers temps, i, malgrat els forts condicionants de polítiques pressupostàries, no es pot deixar de valorar que les restriccions impliquen limitar el dret de les persones dependents i que és un greuge comparatiu amb relació a persones que tenen altre tipus de prestacions o de serveis. S'ha d'aconseguir, com hem suggerit nosal-

tres, un pla de pagament que fixi terminis concrets per satisfer prestacions reconegudes, d'acord amb criteris objectius: grau de dependència, import de la prestació, edat de la persona, renda, etcètera.

I el mateix diem, una segona política que el Govern de la Generalitat pot esmenar, que són les prestacions econòmiques vinculades al servei, especialment a les residències. La Generalitat ha decidit suspendre *sine die* aquesta prestació. No hem vist cap motivació real, ni conceptual, ni normativa, i sí que n'hem vist l'afectació. I creiem que això pot acabar afectant seriosament la qualitat del servei o, fins i tot, la possibilitat d'accedir al servei. Hem visitat residències on un bon grapat dels usuaris ja estan en perill d'haver de ser expulsats per la manca d'aquesta prestació. Reclamem al Govern que garanteixi aquest dret subjectiu, que sortim de la inseguretat jurídica, de la manca de claredat, i que es prenguin mesures urgents al respecte.

Vaig al camp dels drets i les llibertats. Els deia que, a part dels drets socials i de moltes altres matèries que tenen, de tota mena, dins de l'informe, els volia fer un crit d'alerta sobre els drets i llibertats.

Primer, sobre el dret que em toca defensar amb més força, és el dret propi d'un *ombudsman*, d'un síndic, d'un defensor: el dret a la bona administració. Any 2014: sobre el 2013 encara hem de dir que s'actua de vegades sense procediment preestablert, sense objectivitat –he dit «de vegades»–, amb parcialitat, sense respectar la igualtat. S'han de complir els deures legals. Aquest síndic que els parla encara cada matí signa documents tramesos a les administracions, de tots els colors, demanant que es compleixi amb el deure legal; que hi hagi celeritat; que hi hagi informació; que es compleixin els terminis; que les tensions de tresoreria puguin significar un ordre, una prelación, però no ni un desordre, ni un absentisme, ni un abandonament; que no hi hagi mala gestió. Per què els preus, per exemple, als economistes de les presons són més cars, de vegades, quan els administra el Cire, que els que es paguen en els supermercats que hi ha a l'entorn d'aquell centre penitenciari? Incomplint la llei, a més. Però a sant de què? Com es pot justificar, això?

En segon lloc, els voldria subratllar un dret molt important que sé que vostès estan treballant, que és el dret més innovador del segle XXI –del segle XXI, perquè anem al vagó de cua, perquè hi ha qui al segle XX el va complir–, perquè podria donar una gran empena a la regeneració democràtica: em refereixo al dret d'accés, el dret d'accés a tota informació pública. No hi ha informació pública que no pugui ser accessible per part de tothom; no només dels càrrecs públics, que ens truquen a la porta del síndic, d'un color i d'un altre, perquè no se'ls dona –2 per cent dels casos que tenim d'accés–, no només de tots aquells que estan regulats, com és el del mateix expedient, que està regulat, o el de la informació mediambiental, que està regulada. El dret d'accés d'ara ha de ser a tot, amb les soles excepcions, com diu el codi europeu, ben taxades i per al que és la privacitat o la seguretat. És un dret que serviria per motivar la gent a participar, individualment o col·lectivament. És un dret que no hem de confondre amb la transparència. «Transparència»

pot ser l'obligació de mostrar una sèrie d'informacions per part de les administracions; el dret d'accés és al revés, és de baix cap a dalt, poder demanar i exigir que s'esclareixin tot tipus de dades públiques d'allò que pugui interessar a la ciutadania. És un dret que demana ràpida solució; solució garantida, independent i clara. És un dret en què demanaria que Catalunya es posés al dia de les democràcies més avançades. Els ho puc dir des de l'experiència de portar des de l'any 2010 cinc mil i escaig casos d'accés, amb només dos supòsits que ara estan regulats, dels quals vora el 88 per cent han estat resolts de forma total, i molt sovint per una directa inferència a partir de la demanda d'aquella qüestió.

Vull referir-me en aquest apartat de drets al que hem demanat i plantejat a la conselleria d'Interior pel que fa a l'actuació dels Mossos d'Esquadra. El 2013 hem continuat rebent queixes –les tenen a l'informe– relacionades amb la manca de proporcionalitat en l'ús de la força fora de les dependències policials. L'Administració justifica sempre l'ús de la força per l'actitud, es diu, agressiva, amenaçant o increpant del ciutadà en el moment de la immobilització, i que queda detingut sovint per un presumpte delictes de resistència o desobediència. El denominador comú que hem observat en l'actuació policial en aquests casos és que la persona detinguda queda en situació bocaterrosa, cosa que incrementa la seva vulnerabilitat. Hem d'esclarir tots els casos en què ens trobem amb una situació similar. El Govern i el conseller en primera línia haurien de ser els primers, com s'ha fet en aquests darrers casos, que exigissin la màxima celeritat i informació. Pot haver-hi una investigació judicial, de vegades penal. No és obstacle perquè hi hagi una investigació corresponent interna del que se'n diu les «informacions reservades», i, si cal, l'expedient corresponent i l'expedient disciplinari. Cal investigar de forma exhaustiva i amb promptitud. Cal mirar aquests protocols que el conseller aquest matí, amb raó, deia que hi ha a molts països europeus –motiu important, no suficient– per veure si els podem millorar. I cal mirar sobretot la formació de tots aquells i aquelles que s'han de dedicar a aquesta tasca tan noble i tan important, perquè tenen el monopoli de l'ús de la força, que significa garantir la seguretat.

És en aquesta mateixa línia que nosaltres hem plantejat un conjunt de conclusions en l'Informe de l'Autoritat Catalana de Prevenció de Maltractaments i de Tortura, informe que hem debatut a comissió i que tots els grups parlamentaris estaven d'acord a elevar-lo al Ple, i que espera el síndic que els parla que un dia en una sessió del Ple puguem analitzar.

Hi ha un apartat de drets i llibertats que pertanyen al marc legal espanyol..., com afecta Catalunya. No em puc estar de dir que l'any 2014 el Govern espanyol continua incomplint la llei, la que vostès varen fer el 2009 sobre el Síndic de Greuges, la que regula l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura, la que porta a una comunicació del Govern espanyol a Nacions Unides sobre l'Autoritat Catalana de la Tortura, elegida fil per randa, com diu el protocol que signà Espanya amb Nacions Unides, no solament no

allunyant-se'n una coma, sinó complint amb tots els ets i uts aquest protocol. Són quatre anys de flagrant incompliment legal. Afecta drets. No ha estat obstacle perquè deixés de funcionar, l'autoritat. Tenen vostès cada any l'informe de l'autoritat, i ara tindran cada setmana, les autoritats corresponents, els informes que els anirem enviant de les visites setmanals que anem fent sense avisar, a l'hora que calgui, per veure on hi pot haver causes de possibles maltractaments. No pot ser que això quedi com silenciats, perquè hi ha un incompliment legal.

Hem de posar també en aquesta llista el que representaven les mesures que contenia l'informe Cora, amb tota objectivitat plenes de xifres errònies, per dir-ho de la forma més britànica possible, xifres que no corresponien a la realitat, i amb recomanacions que contradiuen frontalment els tractats que Espanya vota per unanimitat en els àmbits parlamentaris internacionals, com són les recomanacions de Nacions Unides, de la Unió Europea o del Consell d'Europa. Fa dues setmanes, jo era a Estrasburg parlant amb Nils Muiznieks, el comissari europeu de Drets Humans del Consell d'Europa. Nils Muiznieks fa informes anuals sobre les situacions de drets a tots els estats, i es forneix per fer aquests informes dels informes dels que tenim l'autoritat parlamentària per actuar sobre drets, i agafava un bon grapat d'informacions dels informes del Síndic de Greuges. I poden llegir, en aquests informes que Nils Muiznieks fa a partir de tot el que ell aprecia sobre la situació actual, com estem en un moment de dificultats i de perill per a les llibertats democràtiques, amb mesures que s'anuncien en projectes de llei, com ha dit el mateix Consell General del Poder Judicial. Aquesta no és una matèria que escapi a aquesta casa, perquè el que es legisli en aquestes matèries els afectarà a vostès i tothom que vostès representen, i per tant també afectarà la institució que a mi em toca presidir.

Acabo amb unes apel·lacions concretes sobre l'ús d'aquest informe. Aquest informe parteix de la constatació del que és avui la convivència a Catalunya; el clima social de Catalunya; el clima cultural; l'existència, lògicament, d'interessos contradictoris dins d'un gran pluralisme, que ens ha de dur a un constant aprenentatge democràtic..., i amb una consciència de com anem aconseguint objectius. Tenen un capítol sencer a l'informe on hi han totes aquelles qüestions que hem resolt –i els podria cansar– pel mèrit que han tingut administracions i empreses, junt amb el síndic, quan hem treballat junts..., i s'han resolt. Vora quatre mil problemàtiques concretes que han avançat i han millorat la vida col·lectiva de les administracions gràcies a l'actuació conjunta.

Només els en volia assenyalar una, en la qual potser estic una mica parcialment influenciat per l'orgull. Octubre de 2013. Plenari de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. Informe sobre l'enfortiment de drets i defensa dels drets. Reporter de l'informe: Jordi Xuclà, diputat català a l'Assemblea Parlamentària d'Europa. Informe motivat pel Síndic de Greuges de Catalunya com a *chairman* del capítol europeu dels defensors europeus, aprovat per unanimitat a l'Assem-

blea Parlamentària d'Europa. També n'hem d'estar orgullosos, d'aquests fets.

Són temps difícils. Tenim moltes dificultats al davant. Les podem anar superant. I ho podem fer. Per exemple, com ho abordava un observador tan singular, estranger, de Catalunya, com fou George Orwell, al seu *Homage to Catalonia*, quan ens diu, acabat d'arribar: «Hi havia moltes coses que no entenien, i fins i tot que no m'agradaven. Però immediatament vaig reconèixer un estat de les coses pel qual valia la pena lluitar.» Creguin-me: val la pena lluitar.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, síndic. Anem ara al posicionament per part dels grups. I en primer terme té la paraula l'illustrísim diputat senyor Josep Cosconera, en nom d'Esquerra Republicana.

Josep Cosconera Carabassa

Molt bon dia a tothom. Gràcies, senyor president. Consellers i conselleres del Govern, diputats, diputades, senyor síndic i tot el seu equip que conforma la institució Síndic de Greuges, síndics locals, acompanyants i públic en general, m'adreço al Ple per valorar aquest informe del síndic de l'any 2013.

En primer lloc, vagi el reconeixement del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya al treball portat a terme per la institució del Síndic de Greuges i el seu equip, que any rere any ens presenta el seu informe anual, informes exhaustius que reflecteixen la realitat, reflecteixen les preocupacions i queixes de la societat catalana en general. Els seus informes són a la vegada una eina per defensar els drets i les llibertats de les persones, i també perquè les administracions i els poders públics del nostre país millorin, si cal, la seva actuació vers les persones i a la vegada tinguin coneixement del que realment preocupa la societat.

Tanmateix..., permeti'm que li digui que no sé com s'ho fan, però habitualment s'anticipen a tots els riscos, o gairebé a tots, que pronostiquen que poden passar amb una previsió llarga de temps, i, habitualment, totes les seves observacions, consideracions i advertències al cap d'un temps es fan realitat.

Vagi també el nostre reconeixement pels informes..., programàtics que fa sovint i presenta al Parlament, informes monogràfics que ens haurien de servir per posar remei abans que el greuge sigui important i ens desbordi.

I, per descomptat, també aplaudim la seva presència als nostres municipis. Penso que només la seva presència a qualsevol..., d'algun equipament públic o concertat segur que millora el seu funcionament i, si cal, corregeix la seva deficiència..., que s'hi pugui observar.

De l'anàlisi de l'any 2013, cal dir d'antuvi que en un any hem passat de 8231 queixes del 2012 a 9024 del

2013 i de les 155 en què van actuar d'ofici el 2012 a les 219 que hi han actuat el 2013. Cal dir, doncs, que les queixes i les actuacions d'ofici s'han incrementat en un 10 per cent. Aquesta és una tendència que any rere any va augmentant, potser fruit que cada dia és més reconeguda la figura del Síndic de Greuges, però crec que més aviat és motivada per les conseqüències socials de la crisi econòmica.

Permeti'm també que el felicit, a vostè i al seu equip, perquè, malgrat l'increment de queixes i actuacions d'ofici que any rere any han fet, s'ha reduït a cent vint dies el temps de mitjana..., temps de resposta que per a la persona que ho necessita pot ser una resposta llarga, però cal veure que s'ha millorat molt. I vull pensar que aquesta reducció, que no tinc dubte que encara millorarà més, és també fruit de la col·laboració amb les administracions i a la vegada de les noves tecnologies de tramitació telemàtica.

Del seu informe cal destacar l'apartat que fa referència a la protecció dels drets socials. I de fet és en aquest apartat on es formulen més queixes. En concret, el 40 per cent, que van de l'educació a la recerca, a la infància, adolescència, salut i serveis socials, treballs, pensions, etcètera, aspectes socials que afecten molt directament les persones.

Remarca que per molta crisi que hi hagi i malgrat el finançament deficitari de la Generalitat i els ens locals no es pot justificar creuar el límit de determinats drets socials. És cert. Al nostre grup, i vull creure que a tots els grups del Parlament, també ens preocupa.

Posen èmfasi en l'obligació dels poders públics de protegir la infància per tal d'evitar situacions de vulnerabilitat, i insta a incrementar les beques menjador, encaminades a pal·liar situacions de màxima precarietat.

També estableix propostes relacionades amb la pobresa energètica, que cal definir-la més concretament, i fa una recomanació a les institucions i empreses implicades per tal que es defineixi una acció política sobre aquesta matèria. També cal dir qui se n'ha de fer càrrec: les empreses subministradores; el Govern central, que ho dubto; el Govern de la Generalitat, o potser els ajuntaments, que penso que prou coses ja assumeixen.

Ens manifesta també que l'actuació més important ha continuat sent la gestió de la renda mínima d'inserció, on posa en relleu que estan pendants de resoldre expedients de finals del 2011, però a la vegada posa en relleu també, com una notícia positiva, que s'ha apreciat una represa de pagaments d'expedients que havien quedat suspesos de manera injustificada. El cert és que en aquest tema, segons sembla, Déu n'hi do, el guirigall que hi havia. Estem d'acord, tal com ho recomana vostè, que cal procedir amb diligència a reformar la normativa sobre aquesta renda mínima d'inserció, i com saben es tramita gràcies a la ILP atendre aquesta reforma.

Pel que fa a l'habitatge, remarca el silenci i la conseqüència que és la negativa expressa o implícita a la seva proposta de destinar un 30 per cent dels habitatges de què disposava la societat d'actius procedents de la reestructuració bancària –per entendre'ns, la Sareb, és

a dir, el banc dolent–, i això és un fet que a nosaltres també ens preocupa.

Tanmateix, hem de reconèixer que darrerament molts ajuntaments del nostre país estan fent actuacions pel que fa als habitatges desocupats de les entitats bancàries, i penso que cal reconèixer en sentit positiu aquesta iniciativa, que en molts casos s'ha fet amb el diàleg amb els mateixos bancs, i això creiem que és un fet positiu.

I on no s'arribi a l'acord hauríem d'actuar amb legislació més garantista, com el Codi de consum, el Llibre sisè del Codi civil català o la reforma de la Llei d'habitatge. En aquest aspecte, també ens fa un recordatori explícit a les institucions per tal d'assolir modificacions de la Llei d'hisendes locals, per tal que declarin exempts de la plusvàlua aquells habitatges habituals objecte d'una execució hipotecària, i remarca a la vegada que hi hagi ajuntaments que han trobat solucions provisionals per a evitar que les persones afectades hagin de fer front a aquest impost. Solucions provisionals, com diu vostè, que, m'imagino, no deuen ser altres que ajornar el pagament, facilitar que es pugui pagar a terminis o, fins i tot, eliminar aquest impost en determinades circumstàncies. I per això insta a modificar la Llei de règim local que en aquest Parlament..., que va trametre a mitjans de l'any 2012 al Congrés dels Diputats.

Potser hi haurà ajuntaments que ho podran fer, però també cal recordar que la majoria d'ajuntaments, i si em permeten l'expressió, estan amb l'aigua al coll, moltes vegades fent-se càrrec de competències que no són les seves, o simplement implementant retallades que han sofert per part d'administracions superiors. Penso que els ajuntaments ja fan prou esforç, i a la vegada són, en la immensa majoria, modèlics pel que fa al seu afany de contenció del dèficit.

Fa incidència extensament als capítols de salut, als copagaments farmacèutics, farmacèutics i hospitalaris, a l'accés a les places de residència, a la dependència de les persones, a les llistes d'espera, i recorda que es supervisin rigorosament els serveis dels centres concertats, de la mateixa manera que es fa amb els dels serveis públics, per tal de garantir objectivament la qualitat de vida del pacient a l'hora de fixar criteris de prioritització de les llistes d'espera. Hi estem totalment d'acord, síndic. Entenem la salut com un servei públic, universal, transparent i de qualitat, i ens preocupen molt les constants restriccions a tenir una plaça pública en una residència i no poder fer front a la dependència. Al respecte puc dir que s'està treballant per exigir total transparència a col·laborar públicament o privada en l'àmbit de la salut.

I també ens posa de manifest la desigualtat social que hi pot haver a causa de la crisi econòmica, que ha derivat en ocasions a dificultar el creixement de les famílies a satisfer les seves activitats extraescolars. I això pot comportar un risc de desigualtat educativa important.

Com bé diu el seu informe, hi ha una confluència de la crisi econòmica, per una banda, i el finançament deficitari de la Generalitat, per una altra, igual que per a

les institucions locals. Totalment d'acord. Dificilment es poden atendre les necessitats dels més de 600.000 aturats que hi ha a Catalunya. I, tot i les tímides esperances de recuperació econòmica, costarà molts anys tornar a les xifres del primer quinquenni de la dècada anterior.

I, quan diu «finançament deficitari de la Generalitat i les institucions locals», al meu parer no és que sigui deficitari; des del nostre punt de vista és, senzillament, de subsistència. No vull aprofundir en aquest tema de finançament del Govern, perquè és un tema de debat que avui no toca, però sí que voldria posar de manifest només un fet objectiu que està relacionat amb una preocupació de què vostè ha fet esment, i és el tema de la dependència. El compromís que hi havia amb el Govern de l'Estat era que les dues administracions, Estat i Generalitat, hi aportessin, cada administració, el 50 per cent, i, ves per on, ara l'Estat només hi aporta un 10 per cent. És un petit exemple del que ens està passant.

Ens recorda també l'episodi de les preferents, el seu informe; trist episodi que, com vostè diu, ha motivat bona part de les queixes rebudes en matèria de consum. I dic «trist episodi», perquè es va abusar de les persones més febles. Esperem que la justícia resolgui a favor de les persones que han patit aquesta estafa en majúscula, i permeti'm que posi en alerta que aquest succés no es repeteixi en altres productes bancaris, com deutes subordinats, plans de pensions, etcètera.

I, ara que parlem de consum, permeti'm que el posi en alerta pel que fa als abusos que sovint es produeixen en algunes empreses de serveis: factures que no entén ningú, conceptes que no se sap què són, IVA d'un tipus, IVA d'un altre, etcètera; però la veritat és que s'ha de ser enginyer econòmic per detectar els conceptes d'una factura.

Ens ha sorprès satisfactòriament la disminució de queixes pel que fa a la cultura i a la llengua, que de 184 portades el 2011 s'ha passat a 70 el 2012 i 50 el 2013, la qual cosa vol dir que en temes de llengua, si no ho espatllem, portem una bona convivència, les tres llengües oficials que tenim a Catalunya: la pròpia –el català–, el castellà i la llengua occitana, denominada «aranès» a l'Aran.

I, ja per anar acabant, de la resta de queixes n'hi ha una que ens ha preocupat o, si més no, ens ha estranyat, i vostè n'ha fet esment avui aquí, i és amb relació als preus dels productes bàsics d'higiene en botigues dels centres penitenciaris. No es pot entendre que hi hagi productes un 40 per cent més cars que a la resta de les botigues locals.

I, fent una reflexió del seu informe, també fa esment dels municipis que no tenen en bones condicions els seus camins. Miri, permeti'm també que li digui que encara avui hi ha municipis –i dic «municipis», municipis amb ajuntaments, no nuclis agregats ni disseminats, etcètera– que no tenen cap carretera, ni de l'Estat, ni de la Generalitat, ni de la Diputació, i s'han de fer càrrec ells de tots los camins. Poso, per exemple, Sant Esteve de la Sarga, al Pallars; Cabó, a l'Alt Ur-

gell, o Tiurana, a la Noguera. Penso que això és un greuge comparatiu.

Ja per acabar, vull manifestar que en el darrer Ple de la pobresa es van aprovar moltes resolucions per tal de pal·liar els dèficits, molts dels quals surten al seu informe. Estarem amatents perquè es compleixin. Tanmateix, no hi ha cap dubte que molts dels problemes plantejats es podrien resoldre si el Govern disposés d'un finançament adequat. Tanmateix, agafem el compromís de traduir les queixes en propostes, mocions i mesures concretes. Entenem que aquesta és la millor forma de posar en valor la tasca del síndic i, sobretot, atendre les necessitats dels nostres ciutadans i ciutadanes. La societat percep que hi ha diners per rescatar bancs, per rescatar autopistes radials, per rescatar caixes, però no hi ha diners per rescatar les persones més vulnerables. Nosaltres, tal com deia Frédéric Hessel, a més d'indignar-nos i comprometre'ns, no ens rendirem.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Ara, també per posicionar-se sobre l'informe, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic, salutacions; salutacions a tot el seu equip de treball; salutacions també als síndics locals que avui ens acompanyen i a totes les persones que són avui aquí, en aquesta presentació de l'informe anual del 2013 del síndic al Ple del Parlament.

En primer lloc, agrair la presentació que ha fet el síndic, i també un reconeixement a tota la feina feta al llarg de l'any 2013; vostè ho ha esmentat de passada en la seva intervenció: disset informes i resolucions.

Per nosaltres, la institució del síndic és una institució totalment consolidada i plenament justificada. Incrementa any rere any la seva penetració a la ciutadania, incrementa també la seva capacitat de resolució, i la seva presència internacional cada dia és més significativa i rellevant.

Deia, doncs, que al llarg d'aquest 2013 tres informes monogràfics: el de la tortura, el de la infància i aquest anual, el d'avui; i també altres resolucions més de caràcter sectorial o monogràfic: el d'internet amb banda ampla, malnutrició infantil, pobresa energètica, infants acollits en família, urbanitzacions amb dèficits, actuacions sobre Bankia, sobre el «No vull pagar», sobre protocols de selectivitat, sobre habitatge, sobre mesures fiscals de suport a les famílies monoparentals, sobre queixes a l'abast dels infants i els adolescents tutelats, sobre albergs sense llicències, sobre l'educació inclusiva i sobre una proposta molt interessant de bones pràctiques per a la contractació de serveis a les persones, que bàsicament ens parla que no podem parlar de subhasta, sinó que s'han d'introduir

altres criteris, més enllà del criteri econòmic, que és el que avui prima, malauradament, en les actuacions de molts dels nostres governs.

Un seguit d'informes i resolucions, deia, que tenen en comú un clar eix social, un clar biaix social. Sabem, senyor síndic, de la seva preocupació, de la seva obsessió per aquesta qüestió, i avui veiem en sessió plenària aquest informe, que per nosaltres és l'informe més social, és l'informe, per nosaltres, de la pèrdua progressiva de drets socials dels catalans.

Vostè ens deia l'any passat, quan presentava l'informe del 2012: «Segons com evolucioni la situació, segons quin sigui el pressupost, l'informe del 2013 pot ser el del trossejament dels drets socials.» Doncs bé, aquí el tenim: malnutrició infantil; pobresa energètica; increment de les llistes d'espera sanitàries, no solament dels procediments garantits, sinó de l'espera en general, per tant, de l'accessibilitat en general; eliminació, supressió *sine die* de la prestació econòmica vinculada per accedir a les places residencials; sense recursos i serveis per a les persones amb discapacitat... Això és el que ens aporta de nou aquest informe, temes que podríem haver albirat i que s'han consolidat en aquest informe al llarg del 2013.

I sembla, senyor síndic, que això no té fi, senyores i senyors diputats; almenys nosaltres no hi veiem la fi. La crisi que vivim és plenament social; ens ho diu el seu informe, ens ho diuen també les seves dades. Com deia vostè també en la seva intervenció, i ho vam comentar en comissió, si suméssim aquelles dades de caràcter plenament social que esmenta l'informe a aquelles de subministraments de productes bàsics, i també d'accés a l'habitatge, nosaltres hem fet el càlcul que superaríem el 60 per cent de les actuacions del síndic, cosa que ens fa constatar allò que ens diuen les entitats, que ens diu Càrites, que ens diu Creu Roja, que Catalunya viu en una situació d'emergència social. Moltes persones avui a Catalunya viuen una situació d'emergència social, que és un terme, aquest d'«emergència», que associem a emergència humanitària; per tant, vol dir a grans catàstrofes que es produeixen a altres països del Tercer Món, com ens explicava al seu dia el representant de Creu Roja, en comissió. Avui, aquest terme el podem utilitzar per a moltes persones, per la situació de moltes persones avui a Catalunya.

Li he de dir, senyor síndic, que la lluita contra aquesta situació d'emergència social és l'obsessió del nostre grup parlamentari: com podem fer front a aquesta emergència social. Hi ha grups d'aquesta cambrà que tenen altres obsessions, o fins i tot una sola obsessió, que és aquella que avui omple els mitjans de comunicació i omple les pàgines dels diaris.

Ara, dir-los, senyores i senyors diputats, que per nosaltres és molt preocupant, per no dir «indignant», veure la insensibilitat, per no dir «la inacció», d'aquest Govern, que no afronta aquesta situació o no ens presenta propostes per afrontar, per resoldre aquesta situació, per donar respostes, per trobar solucions a l'increment de la pobresa, a la creixent desigualtat i a l'exclusió que avui a Catalunya té cara de nen. Ho vèiem i ho dè-

iem fa poques setmanes en aquesta mateixa cambra, en el Ple de la pobresa.

Queda dir-los que nosaltres hem fet un pobre balanç d'aquest Ple de la pobresa, amb pobres resultats. De fet, vostè, aquí, en el seu informe, quan parla de malnutrició infantil, hem de dir-li que va ser el primer que va fer un fort crit d'alerta. I vostè també ens diu, en aquest informe, sobre aquesta qüestió, que les beques menjador no són l'instrument per combatre-la, o no són l'únic instrument; és, des del nostre punt de vista, posar un pegat d'emergència, d'urgència, però no és un instrument per combatre aquesta pobresa i aquesta pobresa i aquesta malnutrició infantil.

Recollim, eh?, aquesta consideració que vostè fa i recollim també els suggeriments que fa per millorar en aquest cas el tema de les beques. Malauradament sembla que el Govern pensa que sí, que les beques menjador poden resoldre el tema de la malnutrició i infantil i de la pobresa. No, no és així, senyores i senyors diputats.

I aprofito per reclamar que alguna de les consideracions que vostè fa sobre els criteris per resoldre aquestes beques se puguin extrapolar i puguin ser assumides per la resta d'administracions, no tan sols per l'Administració de la Generalitat. Concretament, hi ha altres administracions, administracions locals, que posen requisits d'anys d'empadronament per accedir a complements de les beques menjador o per accedir a prestacions socials urgents. Concretament, després em succeirà en l'ús de la paraula la primera tinent d'alcalde d'un ajuntament que té aquest requisit de dos anys d'empadronament per accedir a qualsevol ajut social. I, de fet, aquest ajuntament té dos representants, l'alcalde i la primera tinent d'alcalde, en aquest plenari. Nosaltres, eh?, des d'aquí volem fer una crida perquè assumeixin aquesta proposta que fa el síndic respecte a aquesta qüestió, perquè sobretot els nens i nenes no tenen cap culpa que faci menys de dos anys que viuen en aquest cas al municipi de Reus o en un altre municipi de Catalunya, i per tant aquesta situació s'hauria de resoldre.

Una altra qüestió, pobresa energètica, que també vostè ens ha posat damunt la taula, aquest any passat, en el seu informe. En primer lloc, felicitar-lo per la metodologia de treball, i vostè també ho esmenta al seu informe. Potser la manera de treballar, asseure en una taula tots els agents implicats, des de les entitats, les administracions, els col·legis professionals, els subministradors..., és una feina que no li toca, que li tocaria al Govern. Nosaltres li agraïm que vostè la faci, ja que no la fa el Govern; li agraïm que vostè la faci i que a més a més la faci amb resultats, eh?, i propostes. Esperem el seu informe, el seu nou informe que ens ha anunciat sobre aquest tema, i fem nostres aquells aspectes que vostè també ha esmentat a la seva exposició, aspectes pendents. El rigor en la definició i resoldre qui se'n fa responsable, del finançament, perquè avui la proposta que tenim damunt la taula és una moratòria que no soluciona re, perquè és del tot insuficient, no ens diu com solucionarem el deute d'aquestes persones i no dona resposta de fons a la situació d'aquestes per-

sones. Per nosaltres, maquillatge, propaganda, perquè la situació de fons no l'aborda.

Una altra qüestió, també de l'any passat, i que vostè posa en relleu al seu informe: els serveis residencials, les dificultats que tenen avui la majoria de persones d'aquest país per accedir a una plaça de residència, fruit de la suspensió de la prestació vinculada per a accés a places residencials. Avui, a Catalunya, per accedir a una plaça residencial tens només dues opcions: o aconseguir una plaça pública, que vol dir que esperes que algú es mori, de les places que hi ha, i tot i així, amb sort, perquè algunes de les que deixen persones difuntes no tornen a cobrir-se, o la pagues, cent per cent, te'n vas al sector privat.

Malauradament, això fa, eh?, que moltes persones s'hagin de quedar a casa, que moltes famílies..., sobretot que les dones hagin de carregar sobre les seves espatlles les tasques de cura i atenció. I això significa no només gent gran i dependent, significa nens, significa persones amb discapacitat i significa, en resum, retornar a un model social on els rols de l'home, que treballa fora de casa, i de la dona, que es queda a casa i té cura de les persones grans o de les persones més febles, ens recorden una música del passat, un retorn al passat, a allò que tant li agrada al Partit Popular i que també, sembla, fruit de determinats acords, agrada al Govern de Catalunya. Coincidim amb vostè en el que diu sobre aquesta qüestió, perquè no només posa en risc la continuïtat d'algunes residències –això també ho hem de tenir present– sinó que també expulsa, com he dit, moltes persones del sistema.

Una tercera qüestió, la renda mínima d'inserció. Aquesta no és nova; les anteriors sí que eren noves de l'any passat. Vostè ho defineix amb unes paraules molt col·loquials, sobre que el 2011 vam tenir un cacau monumental, eh?; vol dir un gran conflicte, un gran embolic, que en aquest cas va ser clarament fruit d'una mala gestió, d'una decisió qüestionable, però d'una mala gestió d'aquesta. I ens diuen al seu informe –jo crec que és això el que hem de posar en relleu, perquè és greu– que encara tenim expedients per resoldre, queixes per resoldre, de finals del 2011, de quan es va muntar el cacau, per dir-ho d'alguna manera, i també del 2012, i creiem que hauria de ser una prioritat del Govern donar aquest tema per tancat i resoldre tots aquests expedients.

És cert, i coincidim amb vostè, que existeix un desfasament entre l'instrument i la realitat social que necessiten les persones i que viuen les persones, com ja deia anteriorment, perquè hem de demanar com hem d'ajudar les persones a sortir de l'exclusió amb un ajut immediat per fer front a les seves necessitats peremptòries, perquè, si tenim molts catalans i moltes catalanes preocupats i obsessionats en com mengen demà, com s'ho fan per menjar demà, com s'ho fan per poder pagar el rebut de la llum, difícilment podrem tenir-los preocupats i ocupats a buscar una feina digna que els permeti sortir d'aquesta situació.

El síndic ens demana millor gestió, prou demores, prou endarreriments i sobretot prou suspensions per incorporar al mercat laboral, que després no són re-

preses. Creiem que és el mínim que se li pot demanar al Govern per resoldre aquesta situació, més enllà, indubtablement, del fet que és necessària una reforma total d'aquesta renda mínima d'inserció, i que el Govern ha anunciat diferents vegades. De fet, fa tres anys que ho anuncia, des del 2011, primer amb el PP i ara amb Esquerra Republicana; anuncia, eh?, que reformarà aquesta renda mínima d'inserció. Nosaltres aquí els esperonem, per no dir que els ho exigim, que ho faci ja. Fa tres anys, i indubtablement és una qüestió que crida, crida al cel.

Altres qüestions –que se m'acaba el temps– que no són noves o no tan rellevants quantitativament, que surten en aquest síndic i que volem anomenar encara que sigui de passada i que compartim la necessitat de més transparència i de regular el dret d'accés.

El tema de l'habitatge i de les plusvàlues, l'accés a l'habitatge i les plusvàlues. I permetin-me que dediqui part del temps que em queda a explicar un cas que crec que hem de posar en aquest cas el focus també als casos particulars i molt singulars. Parlàvem del tema de la plusvàlua i de..., i vostè deia que era una injustícia, que ho compartim, que aquelles persones que han hagut de donar, que han fet la dació en pagament de l'habitatge o que el banc els ha executat la hipoteca, al damunt hagin de fer front a aquest impost de les plusvàlues.

Li explico una altra situació. Jo conec, per un municipi de la meua comarca, una dació en pagament amb una finca i una casa que hi havia una càrrega urbanística fruit d'allò que vostè també ha tractat en altres informes, que és una urbanització amb dèficits urbanístics, que té pendent l'execució del projecte d'urbanització i per tant la finca té inscrita una càrrega, al registre, sobre el cost d'aquestes futures obres d'urbanització. Es fa la dació en pagament i hi ha un acord del plenari de l'ajuntament que demana al propietari que fa la dació en pagament l'aval, dipositar un aval a l'ajuntament per fer front a aquesta càrrega urbanística, i el banc, que rep no solament la casa i l'habitatge sinó també la finca, que no estava hipotecada, és tan generós que li ofereix l'aval a aquesta persona. Per tant, aquesta persona ja no té la casa, no té la finca, l'ajuntament l'ha eximit de les plusvàlues, però sí que ha de pagar un aval fins que algun dia s'executi la urbanització en una finca que ja no és seva, que és del banc, però que el banc no vol acceptar si té una càrrega urbanística. Per tant, en aquest sentit, aquestes actuacions –permetin-me utilitzar la paraula– de prepotència de les entitats bancàries crec que les hauríem de tenir també molt presents.

Les preferents, també; vostè ho ha esmentat. El tema dels infants tutelats també l'havia esmentat per altres motius en l'informe de l'any passat.

I acabo amb el tema de l'escola inclusiva. Estarem molt amatents al proper informe sobretot perquè ens interessa, més enllà de la necessitat, eh?, de mantenir aquest concepte d'escola inclusiva que vostè esmentava, ens interessa molt si aquest inici de segregació de nens i nenes amb alguna discapacitat a P3, a la matriculació de P3, es consolida o no, o si va ser un cas,

eh?, singular d'un any en què es produeix, en aquest cas, un biaix de nens i nenes amb dificultats que van escolaritzats no a les escoles ordinàries sinó a les escoles d'educació especial.

Segur que podrem seguir parlant d'altres qüestions a l'informe d'aquest any, de les persones amb discapacitat i sobre l'accessibilitat del sistema sanitari, perquè malauradament el dibuix d'un país més pobre, més fracturat socialment i més desigual, que jo mateixa esmentava a l'exposició de tot just fa un any, avui s'ha fet més clar, més gran i més nítid, i tot això amb un govern que no contribueix i no ens dona solucions...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...perquè, en definitiva, el que ha passat al nostre país és que s'ha trencat l'ascensor social de què ens sentíem tan orgullosos a Catalunya, i el seu informe, senyor síndic, ens ho posa en relleu, i desitjariem de veritat que l'any que ve aquest dibuix d'un país més pobre i més desigual no fos aquest sinó que fos un altre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, la diputada Alícia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, diputats, diputades, en primer lloc donar la benvinguda al síndic, a l'adjunt general, a l'adjunta per a la defensa dels drets dels infants i adolescents, i a l'equip que els acompanya, i també, naturalment, als síndics i síndiques locals que han vingut avui al Parlament.

L'informe de la sindicatura ens parlava de més actuacions, de més compromisos que es volen adquirir de les administracions i sobretot d'un increment substancial de les queixes en l'àmbit social, al voltant d'un 40 per cent. El síndic ens parla que la crisi econòmica més les retallades erosionen aspectes importants dels drets socials, perquè hi han hagut retallades significatives que es veuen reflectides directament en la disminució de la qualitat de vida, la qualitat dels serveis que presten directament als ciutadans les administracions. I això ha de preocupar, i molt. El 40 per cent de les queixes són de l'àmbit social.

I si fem un rànquing de queixes, segons l'informe, ens sorprèn perquè les primeres..., qui té més queixes és el Departament d'Interior, amb 1.093; segon, el d'Empresa i Ocupació, amb 1.205; el tercer, el d'Ensenyament, amb 1.135; el quart, el de Benestar i Família, amb 1.093, i el cinquè, Salut, amb 760.

En algunes problemàtiques les queixes es repeteixen any rere any. I això és que o algú no fa bé la seva feina, o el Govern no acata les recomanacions del síndic,

o hi ha un problema que l'Administració no sap resoldre i que afecta directament els ciutadans de Catalunya, però que ens hauríem de posar a treballar-hi tots plegats.

El que és interessant és saber si, després de les intervencions, de les recomanacions i dels suggeriments que fa el síndic, les administracions, especialment la Generalitat de Catalunya, canvia els protocols, els procediments o els processos per millorar i evitar nous greuges.

El síndic ens alerta de poca coordinació entre governs. I, a més, ens alerta, en l'informe, de mala gestió. Ens diu que és gestió legal però mala administració en alguns casos, i que això té conseqüències.

A més, ens diu que cada vegada se solucionen més problemes i que el 98 per cent dels casos tenen una acceptació total o parcial de la recomanació, i que augmenta l'efectivitat de la recomanació i la resolució; per tant, es millora la solució dels problemes.

I també ens diu que, en les queixes finalitzades del 2013, més de 9.500, en un 30 per cent no s'hi ha apreciat cap irregularitat per part de l'Administració; per tant, no totes les dades són negatives. I agraïm aquesta tasca pedagògica que està fent en explicar que en el 30 per cent d'aquests casos no hi ha hagut un greuge, no hi ha hagut una mala administració, no hi ha hagut una vulneració de cap dret del ciutadà i que l'Administració ha actuat correctament. També necessitem aquest altaveu de retorn en el ciutadà.

I l'informe hauria de servir per analitzar, fer una diagnosi, canviar, redreçar polítiques, algunes polítiques del Govern. Ens diu, en algun punt i ens ho va dir a la comissió, que encara hi ha algunes persones que no acuden a la sindicatura per por a represàlies i per desconeixement, i aquí tenen vostès molt camp a treballar. Com a institució, si la sindicatura no vol perdre el sentit, ha de combatre les barreres que encara hi han per accedir al síndic. I ens alegrem que el temps de tramitació, de mitjana, hagi baixat en dies, però aquests 121 dies per acabar de resoldre ens preocupen; per tant, els encoratgem a tots plegats a, realment, trobar aquestes persones que el síndic vol trobar, persones de contacte amb totes les administracions, que, realment, serveixi per fer molt més ràpid aquest temps de mitjana.

Volem felicitar des del Grup Popular el síndic per la seva insistència en posar a l'agenda mediàtica i, sobretot, a l'agenda política la malnutrició infantil, el problema de la pobresa a Catalunya, per evidenciar les dades i la situació d'invisibilitat que patien moltes famílies, perquè el Govern no volia acceptar una realitat que és dura, però que s'ha d'acceptar per combatre-la. Gràcies, entre d'altres, a la seva insistència, aquestes famílies ja no són invisibles.

Sobre l'informe d'Internet i banda ampla, m'hi referiré molt ràpidament, però ens alerta que hi pot haver una fractura social: persones amb apagada tecnològica i amb fractura territorial i social, desigualtats socials, sobretot, que ens preocupen –també territorials– en les tecnologies de la comunicació i de la in-

formació, en la digitalització. El síndic ens alerta que la Catalunya real, no a la Catalunya de l'estelada idíl·lica que alguns imaginem, sinó a la Catalunya real, a la nostra, a la coetània, on Internet, les xarxes, la digitalització van a unes marxes molt ràpides, presenta desigualtats socials i territorials i això, en ple segle XXI, és greu i, a més, quan tendim a administracions electròniques i quan els canvis en les relacions socials cada vegada són molt més informatitzats, estan molt més a la xarxa i són molt més en el núvol. Estem aïllant una part de la població que mantenim en apagada tecnològica per motius territorials o socials i, per tant, demanaríem al Govern que es posés a treballar per solucionar-ho abans no sigui massa tard.

L'informe del síndic del 2013 ens constata una realitat de les preocupacions reals dels ciutadans: pagament de prestacions econòmiques reconegudes, risc de malnutrició infantil, retard de pagament de beques, problemes amb les beques menjador, pobresa energètica, renda mínima d'inserció, llistes d'espera, dependència... Ens alerta del PIRMI i el caos de la mala gestió del 2011, que això va comportar conseqüències. Ens parla de pobresa energètica i ens diu que, amb un decret, no n'hi ha prou, amb un debat on no hi van haver gaires consensos, no n'hi ha prou, i cal definir què és, qui ho assumeix, quins agents actuant hi han de participar. Ens proposa que es treballi la treva hivernal i la creació d'una comissió de treball liderada per la Generalitat. Cal acció política enfront de la pobresa energètica.

El síndic també ens alerta d'un problema importantíssim, que és la morositat, la morositat de les administracions a altres administracions i a empreses. I és cert, quants diners deuen les administracions als proveïdors? Quants diners deu la Generalitat als ajuntaments, les entitats del tercer sector? A les farmàcies, per exemple? Milions d'euros que provoquen tensions de tresoreria que acaben pagant els proveïdors, autònoms, pimes, emprenedors, petits empresaris que ja no poden aguantar les tensions de tresoreria que els provoquen els impagaments. El Govern d'Espanya va donar oxigen als ajuntaments amb els dos plans de proveïdors, però cal que no s'acumulin més deutes. Hi han tensions de tresoreria que no es poden suportar. Però pagar els deutes no sembla que sigui la prioritat del Govern de la Generalitat, ja ho sabem; la situació és complicada, però diners per al full de ruta separatista, per al foment de la independència, per a exposicions d'autoconsum independentista, vostès ho coneixen bé, per a això sí, hi ha diners; és la seva opció, és qüestió de prioritats: es prioritza l'estelada i es retalla en polítiques socials, i això es veu reflectit, al nostre entendre, també en l'informe de la Sindicatura.

Sobre malnutrició infantil i pobresa. Quant s'ha tardat a prendre mesures i a reconèixer el problema de fons? Ens diuen que hi ha una pobresa estructural, com si no fos responsabilitat seva, i cal posar el focus sobre les famílies en risc d'exclusió social. El síndic xifra en 285.000 els nens i nenes que viuen en situació de pobresa a Catalunya i alerta que hi ha cinquanta mil infants malnodrits o que només el 26 per cent dels nens que viuen en un entorn de pobresa va tenir una beca.

A més, l'informe de la Fedaia exposa que s'agreuja la pobresa infantil a Catalunya, que assoleix el 23,7 per cent dels nens, i demana ajuts, alimentació i benestar. L'informe d'UNICEF 2012-2013 apunta que la pobresa infantil a Catalunya ha pujat cinc punts i demana un pla i recursos específics; i l'informe de Càritas ens diu que set de cada deu famílies en situació vulnerable no poden garantir l'alimentació saludable i que quatre de cada deu no poden pagar menjador.

Hi ha famílies que requereixen una atenció especial per evitar situacions de vulnerabilitat extrema i això requereix treball conjunt de diferents administracions, de diferents conselleries. Abans, el síndic els reclamava que Ensenyament, Benestar i Salut treballin amb nous protocols per atendre les noves necessitats socials, la nova cara de la pobresa. Els demana a Ensenyament, a Benestar i a Salut proactivitat i que atenuin aquesta nova cara la pobresa. L'informe, a més, ens posa en evidència que hi ha una Catalunya real que pateix i que el Govern hauria d'abandonar, al nostre entendre, la seva prioritat independentista i centrar tots els esforços en sortir de la crisi, en crear llocs de treball, en polítiques productives i efectives per a famílies que ho passen malament.

Hi ha 820.000 catalans, segons l'EPA, que a Catalunya es troben a l'atur i viuen el drama de l'atur, 820.000 catalans reals; 25.000 catalans de la Catalunya real no saben si cobraran la renda mínima d'inserció; 53.000 catalans de la Catalunya real no saben si continuaran percebant les beques menjador dels seus fills. Creuen que a aquestes persones els importa, en aquests moments, o la seva prioritat és si són més o menys catalans, més o menys espanyols, si el que els importa és arribar a final de més? Creuen que els hem de crear debats que, en aquest moment, no els solucionin els problemes reals que tenen a casa seva, amb les seves famílies, amb els seus fills i que busquen feina? Les dades són alarmants i no creiem que el Govern posi esforços per capgirar-les.

Què estan fent per ajudar les famílies de la Catalunya real? Els estan venent un somni –per a alguns no és un somni, és un malson, però per a vostès és un somni–, que és el seu somni de l'estelada, construint un enemic, un enemic sempre, que és el Govern d'Espanya, per no reconèixer que estan retallant en polítiques socials, retallen en l'estat del benestar, mentre fan un inversió permanent i diària en el seu full de ruta independentista. I sabem que s'han trobat una gestió difícil, complicada, després de dos governs tripartits, però és que en lloc d'assumir el que hi ha, vostès el que estan creant és un enemic de fora com si, en aquesta utòpica independència que vostès ens venen, si en algun moment vostès hi arriben, els problemes desapareixen. I els problemes no desapareixen perquè hi han 820.000 catalans de la Catalunya real que es troben en situació d'atur, 25.000 catalans de la Catalunya real que no saben si cobraran la renda mínima d'inserció i 53.000 catalans de la Catalunya real que no saben si continuaran percebant les beques de menjador dels seus fills.

El Govern no ha fet cap reforma en aquest sentit, no ha fet la llei de simplificació econòmica, ni la finestra úni-

ca empresarial, no ha aprovat la llei de suport del treball autònom i a l'emprenedoria, no ha aprovat la llei de contractes del sector públic, no ha impulsat la reforma del SOC. Què estan esperant per impulsar la reforma del SOC? I, en canvi, sí tenen temps, diners i prioritats per fer el que els deia abans, per seguir la seva via catalana cap a la independència. Les famílies catalanes, avui, per a moltes d'elles, la prioritat és arribar a final de mes i no ho és l'estelada. Però sembla que aquesta Catalunya real no interessa al Govern. No abandonin, senyors consellers, no abandonin aquests ciutadans de la Catalunya real pel seu català imaginari o pel seu bon català imaginari, que és el que porta l'estelada.

Per al pressupost del 2014, ho tenen complicat, perquè el pressupost aprovat ens retalla deu anys en polítiques socials. El mateix dia que la consellera Rigau anunciava, amb solemnitat, que hi hauria beques de menjador per a tothom, consells comarcals del Baix Llobregat i del Vallès Oriental alertaven que cinc mil nens s'havien quedat sense beques menjador i la FAPAC denunciava que aquest curs s'han denegat més de la meitat de beques menjador. I aquesta és una realitat que els hauria de treure la son, els hauria de preocupar, haurien de posar tots els esforços i buscar tots els consensos possibles per treballar-hi plegats. En polítiques socials, el mateix. La inversió social ha caigut de nou baixant les ajudes a la dependència, a les famílies, a la immigració, a la infància.

En dependència, el Govern va pronosticar perdre 4.500 beneficiaris, eliminant prestacions vinculades al servei i reducció de fins al 4 per cent de les places residencials, dient que tot això es compensava amb l'augment de la renda mínima i de les partides d'inclusió social, però aquest augment només puja un 1,11 per cent, un 1 per cent d'increment en els pressupostos per a la lluita contra la pobresa. En salut, el síndic, un any més, ens alerta de la cronificació de les llistes d'espera i del canvi de metge i d'hora sense notificació prèvia al pacient. Alguna cosa no s'està fent bé i no estem trobant solucions a aquest problema, i la realitat és que no es pot amagar el problema de les llistes d'espera, s'ha de resoldre, s'ha d'encarar i s'ha d'afrontar.

Ens parla del dret a l'accés a la informació, un dret que, certament, és nou i que, a vegades, ha estat mal explicat per no entrar en contradicció amb la Llei de protecció de les dades personals, però ens diu també que el 2013 es denega per part d'administracions, que es posen obstacles a l'exercici del dret d'accés a la informació i és un repte amb el qual haurem de treballar també tots plegats. Sobre el dret a la bona administració, es recomana, amb caràcter general, que, quan les tensions de tesoreria es produeixin a l'Administració, s'expliciti documentalment a la persona interessada un compromís de pagament amb calendari aproximat de realització i que prèviament estableixi una prelació de pagaments seguint criteris raonats i públics. Es demana celeritat, eficiència, que es compleixin terminis.

I abans d'acabar, si la presidenta m'ho permet, contestaré una al·lusió directa que m'ha fet la diputada, la senyora Segú, i és que..., me l'ha fet com a primera tinent d'alcalde, però és que, a Reus, s'ha fixat aquest criteri d'empadronament, però, quan vostè vulgui, vingui a

la ciutat cultural, capital de compres de la Costa Daurada i veurà com, des de les regidories competents, no es deixa ningú fora del sistema, s'atén a tothom, sobre tot per criteris d'emergència o urgència, i que hem hagut de prendre mesures especialment després de trenta-dos anys de govern socialista, que vostè sap molt bé com van deixar les arques municipals.

Catalunya mereix un govern que fixi la seva prioritat en la recuperació econòmica, que abandoni l'estelada i que lluiti per sortir de la crisi, per generar ocupació, per captar inversions i per garantir la convivència per a tots els catalans i les catalanes, que treballi i lluiti per l'estat del benestar. Senyors i senyores del Govern, tenen molta feina a fer, cada vegada són més clares les evidències que el Govern sembla abandonar la seva responsabilitat de gestió i de govern guiat per aquesta estelada, però que molts no volem seguir-los en aquest camí. Ocupi's de la Catalunya real, de la de veritat, i no la del seu imaginari.

I per acabar, agraïm –agraïm–, des del Grup Popular, l'informe anual dels síndics, la resta d'informes que ha presentat i en els quals treballa i la feina que durant tot l'any es realitza des de la Sindicatura.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Donar la benvinguda i saludar el síndic i l'adjunt general, senyor Jordi Sánchez, l'adjunta de Defensa dels Drets de la Infància, la senyora Larrios, i la resta de l'equip, i també als síndics i les síndiques locals, els defensors de la ciutadania, i també felicitar-los per la bona feina que fan en col·laboració amb el síndic, com així ens consta en l'informe, i que creiem que és molt necessària perquè és quan realment es pot aplicar aquest principi de proximitat, tan necessari i que fa més eficient sempre la gestió de qualsevol assumpte públic.

També felicitar-lo, síndic, per la presència territorial que han tingut durant aquest any, durant aquest exercici, tant en aquelles localitats on tenen convenis específics de supervisió singular com en aquelles altres que no, i també per l'esforç que fan perquè hi hagi aquest equilibri territorial que en un país com el nostre, Catalunya, en què realment hi han desequilibris demogràfics, perquè tenim la població molt concentrada en àrees i, en canvi, tenim grans àrees amb molt poca població, suposem que..., bé, sabem que els suposa un esforç. En aquest sentit, felicitar-lo.

Miri, respecte al contingut de l'informe, nosaltres ens centrarem en dos aspectes, en dos aspectes cabdals i que, a més, crec que estan entrellaçats. Per una part, les problemàtiques socials, i «social» vull dir amb un sentit ampli de vulneració de drets i ja no tan sols de vulneració de drets socials, sinó, fins i tot, jo

diria, en alguns casos, s'arriben a vulnerar drets humans. I la qualitat democràtica, pel que fa a l'accés a la informació, a la transparència, al dret a una bona administració. Em centraré aquests dos conceptes perquè crec que ambdós formen part del que ha de ser una democràcia i sustenten qualsevol democràcia. Una democràcia amb tanta desigualtat no es pot sustentar; la democràcia no pot suportar tanta desigualtat. I una democràcia moderna, que vulgui donar resposta als seus ciutadans, també ha de ser una democràcia transparent en què es garanteixi l'accés a la informació, en què es garanteixi la igualtat, la transparència, i hi hagi aquests mecanismes.

Per tant, aquests dos aspectes centraran la meua intervenció. I perquè, a més, com vostè deia en el seu informe, resulta que si atenem les queixes d'aquest 2013, purament les queixes relacionades amb temes socials són el 39 i escaig, quasi el 40 per cent, però si aquí hi sumem les queixes relacionades amb empreses de subministraments bàsics –que també tenen a veure amb temes socials, com electricitat, aigua, gas–, si hi sumem les de consum..., les de salut, arribaríem gairebé al 50 per cent. És per això que aquesta situació d'emergència que viu el país és la que ha de centrar la nostra intervenció. I perquè, a més, aquests temes, ambdós, són claus per frenar l'avenç d'ideologies xenòfobes, de postures antidemocràtiques, que s'alimenten d'aquesta crisi, d'aquestes desigualtats i d'aquesta manca de mecanismes de transparència en una democràcia.

Miri, primer punt: la vulneració de drets socials. De nou, la radiografia amb els aspectes més punyents. Ho vèiem també en el passat Ple monogràfic sobre la pobresa, un Ple que, per cert, al final..., amb uns resultats molt pobres i en què a més no vam poder donar veu a les entitats –sort que vam poder fer l'Open Pobresa, on vam escoltar directament les entitats– davant la negativa del Govern i del partit que li dona suport, Esquerra, perquè poguessin participar. I veiem que la tendència es consolida, la tendència d'afeblir tot aquest sistema de drets socials a partir de retallades pressupostàries, a partir d'alguns decrets que és cert que vénen de l'Estat, però també certes pràctiques en els diferents departaments agreugen aquesta fractura, agreugen aquesta desigualtat.

Vostè ens ho explicava en els informes sectorials, també. I també felicitar-lo en aquest cas pel que va anunciar a la comissió, que els informes sectorials a partir d'ara els podríem treballar en comissió, perquè crec que és un bon mètode per, a partir d'aquests treballs en comissió, poder incorporar tant el Govern com els grups des de l'oposició les seves recomanacions en les diferents iniciatives parlamentàries.

I, miri, referent als temes socials, un biaix de gènere molt preocupant, que en l'informe vostè hi passa una mica de puntetes però que per nosaltres és important. Resulta que la majoria de queixes relatives a problemes socials, el 60 per cent que les fan són dones, quan en la resta de queixes són hòmens. Crec que això el que palesa és la situació... Aquesta situació de desigualtat, aquesta situació de pèrdua de drets, el que fa és que ens torna a posar el fet que les tasques re-

productives tornen a caure en les dones, les dones que han de fer dobles jornades... Ens tornen a posar a sobre que la pobresa és més femenina..., i el paper cuidador, vetllador, que fa la dona..., i que amb aquesta crisi tornem a aquell retorn a casa en què les dones han de complir aquest paper, i per tant pateixen aquesta doble jornada, que esperem que en la propera comissió d'estudi que es farà de reforma horària puguem abordar.

El tema de la infància. Miri, començaré amb el tema de la infància perquè ha estat molt punyent, i perquè, a més, en aquest hemicicle l'hem discutit, i el nostre grup en concret, tant el Joan Herrera..., amb el tema de l'Informe de malnutrició multicausal..., i d'alguna manera símptoma d'aquesta pobresa i d'aquesta desigualtat..., i tots els mecanismes que havien fallat de protecció a infants i adolescents.

La polèmica. Aquí felicitar-lo tant per l'informe –perquè vostè va fer pública una cosa que se sabia, les entitats que hi treballaven ho sabien, però el Govern semblava que volia mirar cap a un altre costat i no saber-ho– com per la feina rigorosa que van fer amb els pediatres, amb els serveis de salut. Perquè el tema de la pobresa és el símptoma, és el símptoma d'una situació derivada de diferents causes. I aquí dir-li que incorporarem a les nostres propostes –de fet ja ho fem– totes les seves recomanacions.

I, lligat a aquest tema, el de les beques menjador, un altre tema que també va ser motiu de disputa amb la consellera Rigau, i que sembla que finalment no hi ha la partida oberta, com nosaltres demanàvem. Es va posar la partida d'1,8 milions d'euros, però que no és suficient. Per què? Perquè, com vostè diu en l'informe, és un instrument, però és un instrument més, el tema de les beques. Important, perquè l'escola és el coixí que frena moltes d'aquestes desigualtats. Però no és suficient, hem d'anar més enllà. I, sobretot, en aquest tema de les beques el que caldria també és homogeneïtzar criteris, atès que els diferents consells comarcals les apliquen de forma diferenciada, i aquí ens trobem que hi han desigualtats, desequilibris territorials, a l'hora d'aplicar criteris i barems.

I ens centrem en l'educació. I parlo expressament d'«educació», fixi-s'hi, i no parlo d'«ensenyament», perquè ens agrada més parlar d'«educació», amb aquest concepte ampli que fa referència tant a l'educació més formal com a l'educació en el lleure, que fa referència a la planificació educativa del que és l'obligatòria, però també a tots els serveis complementaris necessaris per tenir una bona educació. En aquest sentit, aquesta setmana, justament, se celebra la Setmana Mundial per l'Educació, amb el manifest anomenat «Sumem capacitats», un manifest que compartim i que recull algunes de les seves recomanacions, recull també el que demana l'escola inclusiva i el que nosaltres en la moció del maig ja incorporàvem; les recomanacions que ja incorporàvem en la moció del mes de maig que vam aprovar. Perquè, miri, l'escola inclusiva no només necessita bones declaracions i bones voluntats. Per fer possible l'escola inclusiva necessitem recursos, necessitem recursos de formació, necessitem recursos de vetlladors, personal especialitzat, cuidadors, integradors, i no necessitem que aquests serveis s'externalitzin i que l'únic cri-

teri sigui l'econòmic. El 1984 Catalunya va fer un pas de gegant i va fer la Llei d'integració més innovadora, una llei que s'equiparava llavors a les lleis sueques i daneses. Avui no ens podem quedar endarrere. La USEE és un instrument, però aquest instrument necessitem complementar-lo amb altres serveis. I en aquest sentit esperem que el Govern faci seves les recomanacions que fa.

Renda mínima d'inserció. Quan li parlava de la pobresa, que la pobresa és multicausal, bé, doncs potser una de les conseqüències del desori que vam patir el 2011 en la renda mínima d'inserció ha estat la pobresa infantil. Perquè, miri, vostè fa unes recomanacions molt clares. El model que tenim de renda mínima no serveix, l'hem de modificar. Ara mateix ha entrat al Parlament la ILP de la renda garantida de ciutadania. No és el mateix, però ens pot servir per posar a sobre la taula també quins canvis conceptuals, quins canvis de model, necessitem en la renda mínima. I podem aprofitar l'oportunitat per treballar aquestes qüestions de drets bàsics. Perquè són drets bàsics. No són subvencions *graciables* que el Govern dóna, sinó que són drets bàsics de les persones. I aquí també dir-li que estarem amatents a aquelles recomanacions que fa per la qüestió de demores, d'impagaments, mesos impagats, etcètera.

Una altra causa de pobresa, o una causa-conseqüència: la pobresa energètica, que també el nostre grup ha posat durant aquest període de sessions en el centre del debat. I sí, el Govern ha donat una treva hivernal necessària. Però no és suficient. La treva hivernal és necessària, però no és suficient. Perquè, des d'una perspectiva global, hem d'abordar què passa amb aquestes grans empreses subministradores, què passa amb la gent que no pot pagar, quin cost ha d'assumir l'Administració, quin cost d'això han d'assumir les empreses subministradores, que tenen beneficis caiguts del cel i que guanyen molts diners; per exemple, en el cas de la llum, no?, amb unes pràctiques poc transparents. Per tant, hem de també mirar des dels ajuntaments..., alguns ajuntaments que s'han avançat i fan tarifació social; com tot això ho podem generalitzar perquè ningú es trobi en temporada d'hivern sense aigua, sense llum o sense accés també a internet, que el fet de no tenir accés a internet és una de les causes també de falta d'equitat i de desigualtat en el sistema educatiu. En aquest sentit, el nostre grup fem una campanya justament per posar en el centre aquestes qüestions de pobresa energètica.

I, lligat també a tot això, la qüestió de l'habitatge, un altre dret bàsic que es vulnera, que es vulnera sistemàticament, que malgrat que la PAH continuï fent molta feina, que malgrat que aquesta cambra fes la llei, després de quasi..., més de quatre anys continuem tenint aquesta problemàtica, a més..., afegida pel tema de les plusvàlues, que ja s'ha comentat i no repetiré. Però el que fa és vulnerar articles previstos tant a la Constitució com als drets bàsics de l'Estatut, perquè agreuja la situació de les persones que, a sobre de perdre de la seva casa, han de patir aquest sobreendeutament per la qüestió de la plusvàlua. I en aquest sentit sí dir-los que nosaltres continuarem llui-

tant perquè aquella Llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció davant de procediments d'execució hipotecària, que vam anar a defensar a Madrid i que amb el vot del PP se'ns va tombar..., trobar els mecanismes per tornar-la a portar aquí i per lluitar, perquè, mentre no sigui possible fer aquests canvis, com a mínim, tant des del Govern de Catalunya com des dels ajuntaments es posin les mesures perquè aquesta gent no pugui patir aquests endeutaments.

Una altra qüestió seguint amb la qüestió d'habitatge. Vostè ho diu en l'informe. Habitatges socials: continua sent insuficient..., per atendre la demanda. I en aquest sentit fem nostres les seves recomanacions. Però també ens preguntem si el fet que no s'hagi aprovat el Pla territorial sectorial de l'habitatge pot impedir o pot dificultar que es desenvolupin algunes d'aquestes mesures. Hem de continuar forçant la Sareb; hem de fer aquest Fons d'habitatge social; és indispensable, a més, fer el desplegament reglamentari de la Llei de l'habitatge si volem realment que aquest habitatge social arribi a les persones amb més necessitat.

I no parlaré dels altres temes socials per manca de temps. El segon punt: qualitat democràtica i bona administració. Miri, ens preocupa moltíssim. Sabem que ara es tramita la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern. Però això requereix molt més que declaracions de bones intencions. I veiem, per exemple, que en qüestions mediambientals encara es vulneren principis d'accés a la informació. Vostè diu que el Govern faci seves totes les recomanacions de la ponència. D'acord. Però hi han algunes recomanacions d'aquesta ponència que caldria veure si van a favor de la Llei de transparència. Per exemple, es va parlar d'acabar amb l'Oficina Antifrau. Aquesta és una qüestió que ens preocupa, perquè l'Oficina Antifrau és una garantia d'aquesta transparència. I, per tant, sí que s'ha de fer seves, el Govern..., la ponència, però creiem que s'ha d'aprofundir en aquests mecanismes, i aquí s'hi haurà de posar també pressupost. Si volem informatitzar, si volem que hi hagi un accés, per exemple, a l'Ecat, caldrà també posar-hi la dotació pressupostària que ho faci possible.

I ja molt breument, per acabar, com a diputada de Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, felicitar-lo per l'actuació que va obrir d'ofici en el cas del projecte Castor, en què vostè va demanar que es prenguessin les mesures oportunes per paralitzar aquest projecte. Ens consta que si hi han intents de reobertura vostè continuarà donant suport als drets de la gent del territori.

I una qüestió. Miri, pel que fa a la col·laboració amb el Govern de l'Estat, d'Espanya, no només és que no se signi l'acord que deia la Llei del síndic, no?, entre el Defensor del Pueblo i el síndic. És que creiem que cal que aquest Govern s'assegui a negociar. Perquè és aquest conveni que no es signa, però hi ha tot un enfilall de convenis que no se signen i que també vulneren drets de les persones, com poden ser qüestions pel que fa a la seguretat nuclear, etcètera.

Per tant, l'encoratgem perquè continuï fent-nos de mirall del que passa en el món real. I, ja per acabar, nos-

altres des d'aquí fem nostres les seves recomanacions i també continuarem lluitant per posar els drets de les persones i el bé comú per sobre de la resta de qüestions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller, síndic, síndics* locales, equipo del *síndic* que le acompaña, en primer lugar nuestro reconocimiento a su informe, que hoy se presenta en este plenario y que ha sido objeto a su vez de presentaciones parciales en distintas comisiones.

A destacar, *síndic*, los informes específicos sobre la Autoridad Catalana de la Tortura, sobre la pobreza energética, sobre los derechos de los niños, sobre internet de banda ancha y, sobre todo, por la crudeza de sus datos y su repercusión, el informe sobre la malnutrición infantil.

Un año más, el informe del *síndic* sobre 2013 nos muestra un detallado análisis a través de las quejas de los ciudadanos y las intervenciones efectuadas desde la sindicatura, y un año más se observan las carencias de los ciudadanos de Cataluña, inmersos todavía en la penuria de la crisis económica, una penuria económica que esta Administración convergente, apoyada en Esquerra Republicana de Catalunya, no solo no ha paliado, sino que, con sus políticas de recortes sin control parlamentario, como fue en el año 2013, tanto en sanidad, en educación, en justicia o en asuntos sociales, están poniendo en peligro no solo la igualdad de oportunidades, la justicia o la salud, sino la misma cohesión social de la que tanta gala se hace aquí, en Cataluña, cuando conviene.

Así que el panorama o foto fija que se desprende de este informe del Síndic de Greuges es el de una Cataluña con ciudadanos que lo están pasando muy mal; niños que no comen adecuadamente o saludablemente; ancianos en residencias a las que no se paga o se paga tarde y mal; becas que se comprometen pero que tampoco se pagan a tiempo; listas de espera en sanidad interminables, las más altas de España; las urgencias, las urgencias sanitarias, por otra parte, están colapsadas.

Y refleja también una administración de la Generalitat que funciona, sobre todo en cuestión de prestaciones sociales y deudas que se mantienen con particulares y con empresas o suministradores, sin tener en cuenta los principios básicos de toda buena administración, el de objetividad, imparcialidad e igualdad en el trato. Una administración que no solo incumple los plazos para contestar las solicitudes, sino que incumple en lo fundamental y que es garantía para los ciudadanos, el procedimiento. Así, se indica en el informe del *síndic*, tenemos una administración que incumple sistemáticamente con los plazos que obligan a pagar a los ciudadanos, así como a re-

solver de una manera singular y explícita un procedimiento iniciado por una persona interesada, es decir, por un ciudadano.

Esta Administración, y se desprende de la recomendación que hace el *síndic*, es una administración que está abusando del silencio administrativo, como es el caso del Departament d'Economia y empresa en el caso de las prestaciones, lo que está generando un doble perjuicio al ciudadano; en primer lugar porque desconoce o no se le indica por qué no se le da la prestación que ha solicitado, y, en segundo lugar, porque le obliga a acudir al juzgado –sí es que puede, naturalmente, y se lo permiten las tasas– sin poder valorar previamente sobre la procedibilidad, o no, de su petición de solicitud. O sea, en cualquier caso le obligan a gastar sin saber el porqué, solamente porque se está abusando del silencio administrativo negativo.

Y parece mentira que en esta Cataluña del 2014 –claro que es un informe relativo al 2013, pero se está presentando ahora– el *síndic* tenga que recordar y efectuar una recomendación en la que se hace constar textualmente que la Administración debe actuar siempre siguiendo el principio de que todo procedimiento ha de finalizar con una resolución expresa y que esta se ha de notificar en el tiempo establecido, es decir, en tiempo y forma.

¿No es así como están obligados a actuar los ciudadanos? Que se le pase un plazo a un ciudadano para pagar cualquier impuesto, para pagar sus autónomos; de entrada, de recargo tiene un 20 por ciento. Que se le pase un plazo a un ciudadano de a pie para aportar una documentación a requerimiento de la Administración o del juzgado, en este caso, y puede ver cómo se le archiva su expediente y pierde el derecho a lo solicitado. Por no hablar de cuando ya la Administración tampoco contesta y continúa debiendo atrasos derivados de la desastrosa gestión del PIRMI en agosto del 2011, cuando se suprimió sin más el PIRMI.

En idéntica situación están las farmacias y otros proveedores de la Generalitat. A las farmacias a día de hoy se les debe todo lo que va de año de medicación dispensada por cuenta del Institut Català de la Salut. (*Remor de veus.*)

Hacemos nuestra la recomendación del *síndic* de instar a la Administración de la Generalitat a extender un compromiso de pago con expresión del plazo aproximado en caso de tensión de tesorería, es decir que se extienda un certificado para ese proveedor al que se le adeuda y al que no se le puede pagar en plazo porque hay tensiones de tesorería..., a que se le extienda el pertinente certificado. (*Pausa.*) Presidenta...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada?

Carmen de Rivera i Pla

Es que no me oigo.

La vicepresidenta primera

Doncs, disculpi. Els demanaria silenci; més silenci, en tot cas. Gràcies.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Otro tema candente, de lo que se advierte en este informe, por la gran cantidad de quejas recibidas, son las listas de espera de las operaciones quirúrgicas; un tema grave en el 2013 y peor en el 2014. A día de hoy 181.559 personas están en listas de espera para ser intervenidas quirúrgicamente, más de 29.000 personas llevan más de un año para entrar en quirófano. Y ha sido denunciado por el *síndic* que el problema es que aquí no se integra en la lista de espera hasta que no se ha ido al especialista y se han hecho todas las pruebas diagnósticas.

Hacemos nuestra la propuesta del *síndic* de que haya mayor transparencia en la gestión de las listas de espera, que se le indique un plazo al ciudadano y que se le indique sobre todo el lugar en la lista de espera, que ya son las listas, como decíamos, más largas de España.

Pero ahora, y por eso nosotros dudamos de que esto se pueda arreglar, tenemos otro problema añadido con las listas de espera, se lo decía el otro día al *conseller*: le han puesto la etiqueta de «estructurales». Y en este país, en este país nuestro, cuando se le pone la etiqueta de «desempleo estructural», de «pobreza estructural» y ahora a las listas de espera «estructurales», ya sabemos dónde acaba el tema; es decir, se deja de lado porque se sobreentiende que esto no tiene remedio. Y eso nos preocupa mucho. A nuestro entender, admitir que las listas de espera son estructurales significa haber tirado la toalla, admitir que no tiene solución, ¿no, *conseller*? (*Pausa.*)

Se puede decir que este Gobierno está únicamente interesado por la construcción nacional cuando lo que debería hacerse, dada la situación de emergencia nacional, es dedicarse a la reconstrucción social. Por ello, y ahora más que nunca, tenemos en su informe una herramienta valiosísima, y ya hemos instado –lo sabe– propuestas de resolución en la dirección propuesta desde el *síndic* y que hace en su informe.

Pero, *síndic*, nosotros queremos decirle dos cosas. La primera es que hay una parte del pueblo catalán que no se ha sentido representada por usted y que no ha sido tenida en cuenta en su informe, mejor dicho, nunca es tenida en cuenta en los informes del *síndic*: los niños catalanes, que tienen derecho a recibir una enseñanza bilingüe, algo que es un bien para su educación y su futuro, puesto que no solo basta con saber hablar o leer un idioma, sino que hay que saberlo hablar de una forma culta. Para ello algunos padres de este colectivo, después de hacer materialmente imposible por parte de la *conselleria* de Ensenyament que pudieran solicitar este derecho a que sus hijos estudiaran también en castellano, han tenido que acudir a los tribunales. Y ya son cinco las sentencias que les han dado la razón, cuatro del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y una del Tribunal Supremo. Pero aquí a la *conselleria* de Ensenyament y a este Govern parece

ser que les es indiferente, porque, por lo visto, hay patente de corso para el incumplimiento y el desacato de las sentencias judiciales para el Gobierno, cosa que no ocurre con el ciudadano; un nuevo desequilibrio, una nueva diferencia en el trato.

Así, tenemos que hay más de mil quinientas familias ya que han solicitado formalmente que sus hijos puedan estudiar en estos dos idiomas. Usted nos dirá, *síndic*, porque siempre lo dice, que las quejas sobre bilingüismo son mínimas o que no se ha recibido ninguna en este aspecto, pero es que nosotros creemos, *síndic*, que ya los ciudadanos no se dirigen al Síndic de Greuges porque no lo sienten como una institución suya en este aspecto. Saben que pueden contar con usted para muchos asuntos, para muchas cosas, como se ha demostrado y así se lo hemos reconocido en la presentación del informe, pero para esta, *síndic*, para la cuestión del bilingüismo, está claro que los ciudadanos de Cataluña que aspiran a que sus hijos estudien en castellano, para esto no pueden contar con usted.

Y yo creo que una muestra de ello es el último... –y no pertenece al 2013 ni está relatado en su informe porque ha sucedido hace pocos días, pero a nosotros sabe que nos gusta introducir temas de la actualidad–, es donde se vio su poco interés por el bilingüismo y por estas familias que pretenden una enseñanza para sus hijos también en el idioma castellano; fue en el congreso que el *síndic* organizó o que acogió sobre derechos lingüísticos, donde en ningún momento..., es más, se obvió que los castellanoparlantes sufren discriminación por parte de la Administración catalana y por parte de la *conselleria*.

Y, por último, *síndic*, una cuestión que nosotros también le sugerimos, y que últimamente ha saltado a los medios de comunicación, y que no tiene nada que ver con el bilingüismo, pero sí tiene mucho que ver con todos aquellos trabajadores que han sido despedidos en estos años de crisis de sus empresas y a los que se adeudaban salarios e indemnizaciones, que son los retrasos del Fondo de garantía salarial.

Nosotros, *síndic*, le instamos a que emita usted un informe, se interese por todos aquellos ciudadanos a los que en Cataluña se les adeuda prestaciones del Fondo de garantía salarial, a los que..., yo no me atrevería a decir «dos años», porque no he podido hablar con la delegación del Fondo de garantía salarial aquí, en Cataluña, pero como mínimo un año y ocho meses se adeudan en la tramitación de expedientes, que usted se interesase por ello.

Para acabar, *síndic*, que me queda muy poco tiempo, decirle que acoga esta solicitud que le hacemos de erigirse en *síndic* de todos los catalanes, de todos aquellos ciudadanos que piden también una educación bilingüe para sus hijos, y que demuestre con esto que no solo está por muchísimos aspectos que se evidencian en su informe, sino que además es el *síndic* de todos los catalanes en este aspecto también.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, bon dia. I donar la benvinguda també, òbviament, al *síndic* i als *síndics*, i a tot l'equip. Agraïment per posar llums i taquígrafs a una part important de la nostra realitat social i política. Agraïment també, des de la CUP - Alternativa d'Esquerres, per la menció específica i concreta que anem amb compte amb els drets i llibertats fonamentals, que no només estan en deriva a casa nostra, sinó també en el nostre entorn immediat. Agraïment per desmentir també en la intervenció del *síndic*..., quasi ha desmentit avui el conseller d'Economia –és una llàstima que no hi fos– quan ha dit que s'havien perdut drets en l'últim cicle polític i social, perquè aquest matí ens ho ha negat. Mínima dignitat també en la denúncia de la Cora, no?, i, per tant, en la voluntat de l'ofensiva centralista i espanyolista d'eliminar institucions pròpies, en un context també d'ofensiva, també, neoliberal i patriarcal contra les classes popular i contra les dones. Agraïment també –perquè moltes vegades no passa– pel reconeixement per aquells que s'hi deixen la pell, els agents socials de trinxera, que cada dia i a cada pam i a cada barri intenten igualar tot el que la política desiguala.

I, per abordar la cartografia de la queixa que avui ens presenta la sindicatura de greuges, permeti'ns que permanentment recorreguem a altres dinàmiques, allò que diu l'informe al Parlament 2013, vinculant-ho a la realitat del carrer, a la protesta social, a la realitat concreta, les dades socioeconòmiques que diuen qui som, el país que tenim avui, i també a la realitat del poder i a les dinàmiques mercantilitzades que avui ens assetgen com a poble i com a societat.

S'ha referit gairebé tothom que aquesta cartografia de la queixa es desenvolupa..., o, jo diria, diríem, ens agradaria dir que hi ha un context, hi ha un escenari, hi ha un esquema, que és el de l'austeritat, que és el de la pitjor crisi social i econòmica i política des del final de la dictadura, i que això és un element causal directament proporcional al fet que el 40 per cent de les queixes siguin de l'àmbit social, que es vinculin directament a la laminació i reducció de l'estat del benestar i a la precarització de les condicions de vida, que remetin directament a la inseguretat social, a la inseguretat jurídica i a la inseguretat vital, com a mínim, d'un 30 per cent de la nostra societat que està a les portes de diferents fesomies de l'exclusió i la marginació social; una societat més pobra, més empobrida, que, a més, s'acarnissa amb els que menys tenen, i amb una de les reflexions que va sortir al Ple sobre la pobresa, que ens recorda que, si no es lluita contra la pobresa, la pobresa acaba sortint molt cara, en tots els termes: polítics, culturals i econòmics. L'escenari i l'esquema, òbviament, és la impotència de la política davant la dictadura dels mercats; alguna cosa hi deu tenir a veure que siguem dels darrers països a Europa en tant per cent d'inversió política

pública en àmbits com el treball, la sanitat, les pensions, l'habitatge, l'educació o els serveis socials.

Però, entrant pam a pam i tema a tema, en la qüestió de la pobresa infantil i de la malnutrició, ens agradaria que aquí ningú fes de Montoro, malgrat que s'ha fet; ha passat a Madrid, ha passat a l'Estat espanyol i ha passat també a casa nostra, amb la falsa polèmica a què es referia el síndic, de l'any passat. El llenguatge del poder sempre és molt trampós. Es parlava aleshores de dèficit alimentari, de dieta insuficient, d'estacionalitat agreujada o agreujament estacional, per exemple, a l'estiu, o d'una precarització que anuncia que això anirà a més; amb una realitat concreta, que és la del retard en els pagaments, la no-unificació de criteris, la no-sistematització, encara, dels protocols de detecció o la insuficiència. Estem parlant de 63.000 beques menjador, al costat d'una realitat que diu que hi ha 50.000 infants amb dieta insuficient, 250.000 en risc de pobresa, 200.000 vivint en llars amb privació material moderada o 100.000 en llars amb privació material severa.

Quina és l'altra realitat, en aquesta societat contradictòria, paradoxal, societat alhora de l'abundància i de l'escassetat, i societat alhora del malbaratament i de l'equilibri domèstic, que s'ha convertit en esport nacional, que és arribar, intentar arribar a final de mes? Doncs, la cara B de l'índex de Gini, que augmenta, la cara B de la gran divergència, la gran desigualtat que estem vivint, i la cara B del cost social, polític i cultural de l'austeritat.

En l'àmbit també de l'accés a la sanitat, el síndic també..., l'informe recull –i s'ha dit també– el dret a ser atès dins d'un termini adequat que no s'està produint, en un país de peatges i de cues i de llistes d'espera. Hi ha una lògica de la sangonera, hi ha un classisme que pot esparverar, hi ha un darwinisme social inquietant, hi ha qui fa negoci amb la necessitat, sí, hi ha qui fa xantatge amb la necessitat. Cas recent: Sant Celoni, operació, vuit o deu mesos a la pública, i el mateix metge li diu que si es vol operar la setmana següent són 1.500 euros. I així és, al cap de cinc dies s'opera. Algú està fent negoci de les dificultats socials del nostre país, òbviament amb complicitats polítiques i institucionals, imprescindibles perquè això sigui.

En l'àmbit de la salut també, el repagament de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria; no s'ha regulat encara la farmàcia gratuïta; el dret d'accés als serveis sanitaris; l'atenció als malalts crònics, que encara els dificultem més el seu cicle, és a dir, malaltia crònica, empobriment, sobre costos de farmàcia. I en això també hi ha una realitat del carrer, que per això hi ha una cosa que es diu «Dempeus per la salut pública», o hi ha una marea blanca, o hi ha tants comitès sindicals que estan denunciant el procés de privatització/mercantilització de la salut pública.

En l'àmbit dels serveis socials, l'amputació d'allò que es deia que seria la quarta pota de l'estat del benestar, no?, ha desaparegut completament..., i és que no ha desaparegut, és que s'ha substituït; no hi ha Llei de dependència perquè la tercera conselleria d'aquest Govern és la conselleria dels interessos del deute: 9.700

milions des del 2008. El retard a percebre prestacions per sufragar places de residència, també ho recull l'informe, però que és paral·lel a una altra realitat encara pitjor, que és el dèficit estructural i enorme de places sociosanitàries de caràcter públic. Renda mínima d'inserció, no només com funciona: la negativa a l'accés, els retards en la resolució, els retards en el pagament, la no-retroactivitat un cop ha estat reconeguda, la insuficiència, 24.000 persones respecte, no?..., un 20 per cent de la nostra societat que està en situació de pobresa. I per contra, i afortunadament, la ILP, la iniciativa legislativa popular que vol canviar precisament una cosa a què ha fet referència el síndic, que és que hem tingut vint anys de PIRMI i que cal canviar la concepció sobre les rendes mínimes vitals; també aquelles 4.200 entitats que ara fa un any impulsaven la campanya «Pobresa zero».

Segregació escolar. El que avui, ara i aquí, nosaltres no ens podem permetre és que hi hagi desigualtat per llei i per model. Un terç dels nostres estudiants no obtenen la graduació escolar, hi ha un abandonament prematur. Allò que convencionalment es diu «fracàs escolar», aquest un problema principal. Però tenim una singularitat com a país, una singularitat desconcertant, que és que un 40 per cent de l'educació primària i secundària obligatòria és a través de centres concertats, molts dependents d'ideologies religioses, i que establim una dualitat publicoprivada que és font de desigualtat. La primera concentra –la pública– els processos d'empobriment social i d'acollida migratòria amb molt major grau que la privada concertada. I aquí el classisme i la desigualtat esbotzen la retòrica de la igualtat d'oportunitats.

Hi ha algunes lògiques inadmissibles. En la campanya de preinscripció del Consorci d'Educació de Barcelona, que el lema sigui «Vols trobar la millor escola?» ens desvetlla que n'hi ha de millors i de pitjors, o sigui, visibilitza la desigualtat; dos, que transfereix la responsabilitat politicopública de garantir una educació de qualitat a la responsabilitat individual dels pares, i tres, que la nova religió torna a ser la competitivitat neoliberal, la competència intercentres i la mercantilització. També per això al darrere hi ha marea groga.

Hi ha altres elements, eh?: el de la concertació, amb la qüestió de la sisena hora, com s'està exclouent gent a la sisena hora per qüestions econòmiques, per barreres econòmiques; l'escola inclusiva, amb la reducció de personal, de veïl·ladores i d'educadors socials, o la qüestió de les unitats d'escolarització compartida. Tot el que estem dient és amb la mateixa lògica de la retallada. I, òbviament, l'accés a la universitat, que era un dels símptomes del canvi profund d'aquest país els darrers trenta anys, que els fills de les classes populars i les filles poguessin anar a la universitat, això avui s'ha truncat i està aturat, i també han entrat les barreres econòmiques, l'educació entesa com a negoci, com a negoci també, expulsió d'aquells que no tenen recursos econòmics.

Respecte a habitatges, nosaltres pensem que hi ha dues reflexions importants. Una és pel que fa als efectes del model turístic que hem tingut, no? El síndic relata

les molèsties per soroll, els albergs juvenils il·legals i aquesta bombolla turística que té unes conseqüències directes en la degradació de l'espai públic comunitari. Hi ha un tabú, que és que no es pot parlar de quin model turístic hem escollit. I l'altra, òbviament, que és la que fa referència a l'emergència habitacional i al drama residencial: manca de pisos de lloguer, agreujada per l'eliminació d'ajuts, prestacions i rendes; la Sareb i el Fons social d'habitatge haurien de donar un 30 per cent i n'han donat només un 10 per cent, malgrat que els hem rescatat dues o tres vegades, i la qüestió dels deutes hipotecaris, limitació en l'atenció, exclusió d'aquells que tenen emergència habitacional, perquè estan en règim de lloguer, i només tractar les situacions més greus i severes. Per contra també, per vincular-ho a nivell del carrer, tenim la PAH.

Consum. Hi ha la qüestió de la pobresa energètica, d'una moratòria hivernal que és absolutament insuficient i a més tramposa, perquè potencia el sobreendeutament. I després també que caldrà avançar cap als mínims vitals de consum. I després també, òbviament, la realitat del poder, que és que les energètiques, aquells que procuren serveis universals com l'aigua, el gas o l'electricitat, estan fent autèntic negoci abans, durant i després de la crisi, amb beneficis mil·lionaris.

Hi ha la qüestió també de les preferents. En la lògica de la queixa individual, hi ha també la queixa de la lògica col·lectiva. En la lluita dels preferentistes han guanyat més de cinc-cents sentències que han evidenciat el que era el frau i l'estafa bancària.

Surten també la qüestió de la tarifació social del transport –l'any que ve suposo que encara serà pitjor el que ens expliqui o el que diagnostiqui el síndic, atès l'augment de tarifes–; algunes idees de privatització en la prestació dels serveis, i també una lògica popular i social, que és la de «Stop pujades», però com la carestia, l'augment de preus, l'especulació sobre el transport públic, també tenen uns evidents impactes en la desigualtat social.

De drets civils, i com ja s'ha dit, no podré passar per la sobrecàrrega dels jutjats, perquè s'acaba el temps, d'aquesta justícia també de pagament, de classe; la referència a l'especulació a les botigues del Cire –un 35 per cent més de preu–, però sí que em detindrà un moment en la reflexió sobre drets civils i llibertats polítiques, amb dos casos: allò que ens afecta a nosaltres i allò que afecta la Llei de seguretat ciutadana que promou el «mamporrero» que tenim al Ministeri de l'Interior.

Una, quan es parla d'entorn similar, i és veritat, en els casos de brutalitat policial al carrer, agafem-ho amb la doble mirada: el reconeixement explícit que hi ha brutalitat policial, que hi ha abús de la força, que la lògica de qualsevol poder, mal que ens pesi, és l'abús, i l'altra, que l'horror dels altres no pot justificar els nostres horrors.

S'ha parlat avui, aquest matí, de dues persones mortes en dues detencions molt diferents, i jo, malgrat que em pesi, òbviament..., la història es repeteix: el 2003 i el

2004, a Cercs i a Santa Susanna, van morir dues persones que tenien malalties mentals greus, no?

Qualitat democràtica –un minut–, que el síndic recull, que fa referència a la violació dels principis d'objectivitat, d'imparcialitat i d'igualtat, a la dilació en la resposta de l'Administració, als impagaments... I aquí sí que caldria dir que ens sentim afectats, perquè moltes vegades la gent demana des del primer dia una auditoria del deute, sobre qui estem pagant i qui és que sí que cobra a final de mes. Lehman Brothers, Dexia o Goldman Sachs cobren a final de mes en aquest país, perquè els estem pagant puntualment els interessos del deute de l'especulació que fan al nostre país.

No tinc gaire més que un minut i mig per dir: transparència..., també és un agraïment al posicionament que ha mantingut en la futura llei de transparència. Per nosaltres és obvi que és una obligació proactiva i que l'accés a la informació és un dret, però és obvi que noranta articles no canvien una cultura política sobre la qual s'ha fonamentat l'arrogància, la superbia i l'opacitat del poder. Per nosaltres, ho dèiem, és una radiografia de la queixa, una cartografia del país real que tenim. Aquest matí dèiem una frase brutal de Berlusconi, que el 2003 deia –quan era enxampat en l'enèsim cas– que la veritat no canvia res; també ho ha dit Snowden recentment. A nosaltres ens agradaria dir allò que per nosaltres és obvi, que la ignorància avui ja no és excusa, però sí que és veritat que amb les perspectives, projeccions de futur res anuncia que tot vagi a millor, i ho diu l'FMI i ho diuen altres entitats. Sota la defensa propagandística de la democràcia i de l'estat de dret, la funció social del capitalisme és prou coneguda: matar, robar i mentir; això ha sigut així des que se'l van inventar. L'FMI anuncia que les desigualtats creixeran, fins al 2019 tindrem un atur del 20 per cent, i, per tant, mal que ens pesi, cal cartografiar la radiografia de la queixa, però per portar-la a la lluita i la defensa aferrissada de la democràcia. Avui cal –cal– resistir, cal criticar, però sobretot cal construir la democràcia del segle XXI.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Annabel Marcos. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)*

Un moment, senyora diputada. Digui, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Una qüestió d'ordre, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Quina qüestió d'ordre, senyor diputat?

Santi Rodríguez i Serra

Des del faristol del Parlament s'acaba d'insultar una institució de l'Estat, i el que voldríem demanar és a la

Mesa del Parlament que, atès que en els darrers mesos s'ha produït en diverses ocasions, que ho tinguin present i que, si això es produeix, cridin a l'ordre la persona que ho ha fet. Perquè si les regles del joc són aquestes, en les quals es permet l'insult i la desqualificació de les institucions democràtiques del nostre país, convé que ho sapiguem tots, per saber exactament a què estem jugant.

La vicepresidenta primera

Quan apreciem la situació que vostè ens diu, així ho farem.

Dono la paraula a la diputada Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyors i senyores diputats, donar la benvinguda, un any més, al síndic senyor Rafael Ribó, a l'equip que l'acompanya i a tots els síndics locals i defensors del ciutadà que avui ens acompanyen. En primer lloc, i abans d'aprofundir en el tema que avui ens pertoca, dels diferents departaments i diferents temes concrets que ha anat fent, relatant en la seva intervenció, voldria destacar la feina feta, la feina ben feta des del síndic, en col·laboració amb els diferents departaments i administracions públiques. Feina que podem denominar com exitosa. Una feina que en el seu nivell de compliment ha pogut arribar a un 98 per cent de les recomanacions que han estat dutes per part de les administracions, recomanacions fetes pel síndic. Això implica feina feta en col·laboració amb ajuntaments, amb consells comarcals, amb diputacions i amb diferents departaments i conselleries de la Generalitat de Catalunya, entre d'altres. Ho comentava vostè mateix, síndic, en comissió, el passat dia 17 de març: cada vegada augmenta més el nombre de queixes, per això un dels motius més importants ve donat perquè la ciutadania cada vegada coneix més la institució, i perquè cada vegada la institució és més propera a la ciutadania.

Quan a la recomanació que fa al dret de l'accés a la informació, hi estem d'acord, com no seria d'una altra manera, però també estem a l'espera de l'aprovació de la llei. S'està fent molt bona feina parlamentària. S'està fent una tramitació excel·lent, però necessitem els màxims suports parlamentaris, com no seria d'altra manera. Què s'ha fet? Ho comentava aquest matí mateix el nostre president a la sessió de control de govern: publicació de tots els sous d'alts càrrecs –cosa que no s'havia fet mai fins ara–, codi ètic d'alts càrrecs de la Generalitat, millora per a la contractació pública, portal de la transparència. Tot això és un seguit d'eines que ja s'han posat de manifest, tot i que encara ens fa falta acabar el tràmit parlamentari. En l'informe es fa constatar un nombre elevat de queixes que es produeix en temàtiques socials per damunt d'altres temàtiques. Ja ho va advertir el 2009, i ho va continuar fent, i s'ha anat fent esment d'aquesta problemàtica des d'època del Govern tripartit. I no es van prendre mesures; no es van prendre les mesures necessàries de prevenció per tal de pal·liar situacions més extremes, tot i que les

advertències en els seus informes, en els informes del 2009, del 2008, del 2010 ja quedava palès.

L'informe que ens presenta és un informe, com tots els anys, molt extens. Per tant, intentarem acotar les problemàtiques que ens ha donat de més relleu. Quant a la pobresa energètica, cal recordar que des del departament de la Generalitat s'han adoptat mesures i es continuen adoptant. Perquè, realment, és un problema que ens preocupa, que ens preocupa al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que preocupa el Govern, i que es treballa per poder ajudar la gent més necessitada, la gent més vulnerable, i sobretot, es necessita una implicació per tots els grups parlamentaris. La Generalitat, com vostè ja sap, participa en un grup de treball, juntament amb les entitats del tercer sector, el mateix síndic i les companyies subministradores. El passat mes de desembre, el Decret llei 6/2013, de 23 de desembre, que modifica la Llei del codi de consum de Catalunya, es va crear com a objectiu principal per a garantir el subministrament dels serveis bàsics durant els mesos d'hivern en cas d'impagament. També s'ha de tenir en compte les resolucions aprovades en el passat Ple monogràfic sobre la pobresa celebrat el passat mes de març, i en concret les resolucions número 25 i 26, que, gràcies a la iniciativa de Convergència i Unió, aquest període s'ampliarà a tot l'any, i no només als mesos d'hivern.

Parla, també, de la renda mínima d'inserció, que, des del Govern de la Generalitat s'ha treballat en el tema, s'ha treballat amb responsabilitat, amb honestat, amb rigor i, sobretot, amb la voluntat d'arribar a acords. Hi ha pactes reals i assumibles. La prioritat del Govern actual ha estat sempre les persones, les persones amb més risc de vulnerabilitat, i això ha quedat palès als pressupostos de l'any 2014, on es destina un 71 per cent del total del pressupost a polítiques de l'estat de benestar. Estem d'acord en el què, i així va quedar reflectit amb la tramitació de la ILP, però haurem de trobar entre tots el com. Perquè el que no es pot fer és enganyar la gent. No es pot negar que en anys de bonança econòmica no es van crear polítiques de prevenció, polítiques realment dirigides a pal·liar situacions extremes. Tot al contrari: es van crear hospitals i escoles, i un centre a Reus, el 112, sobredimensionat, sense pressupost, i moltes infraestructures que no es podran mantenir, que no es poden mantenir i que acabarem de pagar l'any 2107. Sí, senyors: l'any 2107. I també cal recordar que actualment estem pagant 6 milions al dia de deute. Deute que ens ofega econòmicament.

Però tornem al tema: la prioritat del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és la creació d'ocupació, és crear llocs de treball, que és el que necessita la gent. Les persones aturades el que volen és treballar, i per això es fan polítiques totalment emmarcades en aquest sentit. Un exemple el tenim fa pocs dies. Poder arribar a un acord per endegar el projecte de Barcelona World, un projecte que creació vuit mil llocs de feina directes i que permetrà ajudar, directament o indirecta, més de disset mil famílies, tant potenciant turisme com petita i mitjana empresa, com comerç, i que ajudarà a pal·liar la taxa que tenim d'atur

a les comarques de Tarragona, a les comarques del Camp de Tarragona i a les comarques de les Terres de l'Ebre. Qui hauria de dir avui que fa vint anys hi havien grups que tenien en dubte la implantació de Port Aventura a les comarques tarragonines? Des del moment en què es van plantejar i es va començar a posar en funcionament Port Aventura, no hi ha hagut ningú que surti a dir que no funciona bé.

Bé, l'any 2006 –tornant a la pobresa– la taxa de risc de pobresa era del 19 per cent –l'any 2006, època de bonança econòmica. Actualment, tenim una taxa del 20 per cent. Sense anar més lluny, això el que indica és que a Catalunya hi ha des de fa anys, i molts anys, una pobresa estructural, que no es va reduir i no es va poder reduir en èpoques de bonança econòmica. Per tant, si en el passat s'hagués fet una gestió responsable dels recursos, avui per avui disposaríem de molts més instruments per fer front a la pobresa a Catalunya. I, com no es pot obviar, també els reiterats incompliments per part de l'Estat, una dràstica reducció de les aportacions de l'Estat en matèria de polítiques socials, que en els darrers tres anys s'ha reduït en un 92 per cent. Els incompliments de l'Estat han tingut efectes en nombrosos àmbits, com ara l'escolarització de nens i nenes de tres a sis anys. La reducció d'un 54 per cent d'aportació en polítiques actives d'ocupació o el flagrant incompliment de la Llei de dependència, que hauria d'estar finançada a parts iguals entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya, i que actualment la Generalitat hi aporta un 90 per cent i l'Estat només un 10 per cent.

Recordar que l'any 2006, quan al Congrés dels Diputats es va tramitar la Llei de dependència, impulsada pel PSOE i amb el vot favorable del PP, Convergència i Unió la vàrem votar en contra; la vàrem votar en contra perquè vulnerava les competències exclusives en matèria de serveis socials de la Generalitat de Catalunya i perquè estava mal finançada i mal dimensionada territorialment. La mateixa llei, com ja he dit, establia que el finançament seria en un 50 per cent per part de l'Estat i un 50 per cent per part de la Generalitat, però aquesta proporció mai ha estat real. A tall d'exemple, els dono les xifres de l'any 2011: un 77,82 per cent aportacions per part de la Generalitat i un 22,18 per cent per part de l'Estat. I xifres del 2012: 79,23 per cent de la Generalitat, 20,77 per cent per part de l'Estat.

En resum, la Generalitat ha incrementat, any rere any, un esforç pressupostari de 544 milions d'euros des del 2009 a gairebé 930 milions d'euros el 2012. Si la Generalitat no hagués complert estrictament la Llei de la dependència i s'hagués aportat el mateix percentatge que aporta l'Estat, s'haurien desatès un 57 per cent de les persones i, per tant, qui actualment està garantint que les persones dependents puguin ser ateses és la Generalitat de Catalunya davant la constant deslleialtat per part del Govern espanyol. També, no hem d'obviar i estar orgullosos de la societat civil, de la gent que de forma solidària i amb implicació ajuda a persones més vulnerables i més necessitades, i totes les entitats sense ànim de lucre, en tota la seva tasca diària de col·laboració.

Síndic: ens consta la tasca diària que estan fent amb diferents departaments; concretament, amb els departaments que més feina tenen i més relació diària hi ha és amb el Departament de Salut, amb el Departament de Benestar Social i Família i amb el Departament d'Ensenyament. La prioritat del Govern és establir, fixar unes bases per tirar endavant, però les ajudes que pugui aportar sempre seran ben rebudes. La prioritat del Govern és reduir, per exemple, les xifres del fracàs escolar a Catalunya, el manteniment de la sisena hora en els centres educatius situats en entorns socioeconòmics més difícils, un increment en un 22 per cent de les hores lectives dedicades a l'atenció personalitzada d'alumnes amb més dificultats, etcètera. Això quant a Departament d'Ensenyament.

Quant a la lluita contra el desnonament i polítiques socials, el Govern ha estat treballant amb molta intensitat. Ja ho han comentat, vam tenir un fort cop, un cop des de l'Estat espanyol, cosa que ja era d'esperar. L'any 2013, de totes maneres, vam donar prestacions urgents per poder pagar el lloguer o la hipoteca. Gràcies a aquests ajuts puntuals hi van haver 2.465 famílies que van poder evitar el seu desnonament. Durant l'any 2013, gairebé 19.000 famílies han rebut algun ajut per al pagament del lloguer habitual del seu habitatge, i 1.687 famílies s'han beneficiat de les ajudes del parc públic d'habitatge de la Generalitat de Catalunya, per poder continuar vivint en els seus habitatges. El mes de setembre, el Govern va posar en funcionament la taula sobre desnonaments, que té com a objectiu vehicular situacions i solucions urgents per a persones afectades per desnonaments. I així faríem una llarga, llarga llista de coses que s'han fet.

Quant al tema de les llistes d'espera del Departament de Salut, hi ha un problema a eradicar des de molt lluny. A l'informe del 2010 ja constatava que les llistes d'espera eren un problema per al ciutadà. Però no només el del 2010, i també el del 2009, i podríem anar tirant enrere, any darrere any. En paraules del mateix síndic, deia: «Com en anys anteriors, els ciutadans han posat de manifest que els terminis d'espera són excessivament llargs i que la informació que se'ls facilita durant el període d'espera és insuficient o poc acurada.» Informe del 2010. Síndic, hi estem d'acord, cal continuar treballant, cal continuar fent tots els esforços, tot i la situació econòmica que tenim i que ens ofega. És molta la feina que resta per fer, són molts els conflictes que s'han de resoldre. Ens trobem, com diu el molt honorable president de la Generalitat, carregats de responsabilitats i despullats d'instruments vitals.

Però el Govern treballa, treballa els 365 dies de l'any per poder rectificar la feina feta anteriorment i per poder garantir un futur digne. Proves, les tenim diàriament. Ara fa pocs dies, el Govern de la Generalitat va signar l'acord de diàleg social permanent amb patrons i sindicats; es reconeix l'atur com a principal problema del país, i es plantegen uns plans de xoc amb mesures urgents destinades a reactivar l'economia, a generar ocupació i a mantenir les polítiques de prestació social en tot allò en què el Govern català és com-

petent, perquè desgraciadament no tenim competències en molts llocs.

Aquesta és la prova que hi ha voluntat de diàleg, de treballar conjuntament, de poder tenir un futur millor, cosa que malauradament no vam poder viure ahir els diputats i diputades que vam anar al Congrés dels Diputats. L'única paraula que vam sentir va ser un «no». Vam tenir un «no» sense res a canvi, sense donar cap proposta a canvi. «No» a la reforma de la Constitució, «no» a la transferència de competències, «no» a la proposició de llei presentada ahir mateix al Congrés.

Però això, com deia el president de la Generalitat, és un punt i a part, no un punt i final. Junts aconseguirem la voluntat del poble català. El poble català serà escoltat, i esperant que torni l'any vinent a presentar el seu informe anual del 2014 i que sigui presentat en un marc polític totalment diferent.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La vicepresidenta primera

Per finalitzar o valorar les intervencions dels grups, si així ho sol·licita, pot intervenir..., intervé el síndic de greuges. (*Pausa.*)

Abans de començar la intervenció del senyor síndic, em demana la paraula, el senyor Fernández, per...?

David Fernández i Ramos

Sí, per rectificació i amb relació a les al·lusions d'abans.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

David Fernández i Ramos

No, no, deu. Només volia dir que m'he equivocat: que he fet referència, quan parlava de retallada de drets, al conseller d'Economia, i no, és el conseller d'Empresa i Ocupació.

Res més; gràcies.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula l'il·lustre síndic de greuges.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Primer vull agrair a tots els grups les seves intervencions, en la línia del que estem treballant en comissió, i les altres comissions on també es substancien informes del síndic, com el dels drets dels infants.

Tres respostes molt ràpides; dues, motivades per les preguntes i pel posicionament que ha fet la senyora De Rivera.

Entomarem el tema de Fogasa, li ho garanteixo. Si sap de casos, a més, li demano que ens ho comuniqui o que animi que se'ns presentin. Obriríem fins i tot actuacions d'ofici, com hem fet alguna vegada, sabent que Fogasa depèn del Govern espanyol, i, treballat el tema, ho traslladarem al Defensor del Pueblo.

Segona qüestió. Senyora Rivera, amb molta humilitat, em sento plenament síndic de greuges de Catalunya, de totes les persones que viuen i treballen a Catalunya o que estan vivint a Catalunya, de totes les edats i condicions, les que fa unes hores que han arribat a Catalunya i les que poden dir-me que porten un pedigrí de segles, parlin la llengua que parlin. Li ho puc dir perquè si vostè repassa –i ho pot fer, està al seu abast– les queixes que ja hem tancat –no les que no hem tancat, perquè hem de mantenir confidencialitat absoluta–, i si vol pot fer un repàs universal al mil per mil, veurà que rebem i atensem..., de tots els indrets de Catalunya, de totes les condicions i totes les parles. I per això tenim, per exemple –qüestió que desgraciadament no està a moltes institucions de l'Estat espanyol–, totes les informacions i totes les provisions i tots els accesos telemàtics en diverses llengües; no només en català i en castellà, sinó que també ho tenim en altres llengües, i, a part, amb una certa presència també en intercanvi internacional.

Miri, sobre el tema de la llengua en concret, jo no ho he dit enguany perquè no és a l'informe, però li ho dic encara amb més atenció i «carinyo»: tenim un equilibri exquisit –exquisit–, de tal forma que fa molt poques setmanes, en el congrés que s'ha fet del Síndic de Greuges, al qual van ser convidats tots i totes vostès, l'alt comissionat d'Europa va dir públicament en la seva ponència, i a preguntes de gent que li ho va demanar, amb tota la transparència en discussió, que el cas de Catalunya era exemplar. Està escrit, ho tenen a la seva disposició: informe del 2007, del 2008..., any rere any. I no ho diu el Síndic de Greuges, ho diu l'alt comissionat del Canadà, que és l'autoritat més important que hi ha de llengües en el món. I podria continuar amb la llista. I té al seu abast tots els escrits que hem rebut després d'aquest congrés.

Però, independentment del congrés, que és una cosa nímia, petita, organitzada pel síndic, li ho torno a dir: al Consell d'Europa, que és la màxima autoritat lingüística que hi ha a Europa, amb un tractat que ha subscrit Espanya i que no compleix –perquè surt any rere any que no el compleix, està en els escrits del Consell d'Europa que l'Estat espanyol no compleix el tractat subscrit per Espanya sobre llengües minoritàries–, resulta que surt que un model exemplar, any rere any, és el model de Catalunya. Això és negre sobre blanc.

Li diré més: sap quantes queixes sobre el tema que vostè planteja arriben al Defensor del Pueblo d'Espanya? Ho ha repassat? Perquè l'argument és molt fàcil –no l'ha fet servir vostè, eh?, però jo l'he sentit–: «No acudeixen al síndic perquè no es fien del síndic, i van al Defensor del Pueblo.» No hi van. O sigui, siguem una mica se... Jo, any rere any, convido, a tothom que tingui lesions de drets, que les presenti al síndic; i la torno a convidar. Un any, quan vaig fer aquest convit en aquesta tribuna –i no va per vostè ni pel seu grup

parlamentari–, a les poques setmanes vaig rebre vora tres-cents *mails* en què hi havien opinions que deien: «No estem d'acord amb això o amb això altre», i les respecto totes, però la meua institució els va contestar: «Si us plau, digui's on hi ha hagut lesió de drets. Respecto la seva opinió, però digui..., perquè investigarem el que vostè ens digui de lesió de drets.» Com hem fet fa molt poques setmanes amb una queixa que hem rebut de *la agrupación por el bilingüismo en Cataluña*: immediatament l'hem traslladat a la conselleria, immediatament, en menys de vint-i-quatre hores. I com farem sempre.

Li diré més: totes les queixes lingüístiques que arriben al Síndic de Greuges es resolten, totes, menys les que passen per la Delegación del Gobierno de España en Cataluña; aquestes no. I sap què afecten? Un tema molt important: les persones a Catalunya a qui es vexa –a qui es vexa– quan se'ls obliga a parlar en castellà per gent que té comandament o de Guardia Civil o Policía Nacional. No estic dient que tota la Guardia Civil ni tota la Policía Nacional, perquè els comandaments són els primers que em diuen que s'ha d'anar esmenant. Però avui dia, senyora Rivera, per més que li ho neguin els que estan al seu entorn, el seu grup parlamentari –i ho té a la seva disposició, amb noms i cognoms–, aquestes queixes no es resolten, topen amb un mur d'incomprensió. Ningú a Catalunya pot ser obligat a parlar cap llengua, per més autoritat que tingui al davant. Ningú pot ser obligat a parlar en català, ningú pot ser obligat a parlar en castellà.

Li garanteixo una vegada més: *as far as i know*, que dirien els britànics –de tot el que arriba al síndic, evidentment, de tot el que arriba al síndic–, avui a Catalunya no hi ha cap conflicte social de confrontació lingüística. Tenim un equilibri exquisit sobre aquest tema, com diu el mateix Consell d'Europa.

Miri, una darrera qüestió, aquesta adreçada a tots els grups. L'han passat molt per damunt, com si fos poc important, i es diu Cora. El Cora no és un informe d'una universitat, no és una opinió d'un tècnic: és una proposta oficial del Govern. I en el Cora aquest Parlament podia discutir, com fa en altres matèries, què hi ha de cert i què hi ha d'incert, per dir-ho una altra vegada britànicament; d'on surten les xifres, i les propostes. Saben què li costa al contribuent la duplicitat d'estudis i d'investigacions que es puguin fer en defensa dels drets, pel fet que es pot defensar els drets des del Defensor del Pueblo o des del Síndic de Greuges? Troben normal, senzill i d'estalvi que, si el mes d'octubre del 2013, amb treball amb totes les subministradores, tots els col·legis professionals, el poder judicial, amb les entitats socials, es fa un informe monogràfic sobre la pobresa energètica a Catalunya, ara se'n engegui un altre des de la *defensoría del pueblo*? Per donar-los-en l'últim exemple: troben normal que vinguin delegacions a Catalunya a visitar comissaries que ja ni existeixen, com els hem de dir quan van mal informats, amb la despesa que significa per a la Generalitat de Catalunya? Repassin seriosament què és el que significa estalvi de diner públic amb creença real de la subsidiarietat europea, del títol octau de la Constitució i de l'autogovern.

A la tribuna de convidats hi han síndics locals. Saben perfectament què fa el Síndic de Greuges de Catalunya quan rep una queixa d'una localitat on hi ha un síndic local: empènyer el ciutadà a anar al síndic local, que és el de proximitat. I saben perfectament que els síndics locals, quan reben una queixa que desborda l'àmbit municipal, han de –amb criteri d'estalvi i de la mateixa eficiència– empènyer-lo cap al Síndic de Greuges. Això és racionalitat. I no només per època de crisi, eh?: per sentit de creença real del que diuen els tractats internacionals, la Unió Europea, la Constitució i l'Estatut d'autonomia.

Jo demanaria al Parlament de Catalunya que algun dia esmercéssim un esforç –com ha fet el Govern de Catalunya i no ha fet encara el Parlament– a estudiar seriosament el que significa el Cora. I no estic parlant d'una apel·lació a la defensa del síndic; el Cora no parla només del Síndic de Greuges, parla de moltes altres institucions.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

En nom de la cambra, em plau agrair al síndic de greuges i a tot el seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària.

I suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda d'avui.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La vicepresidenta primera

Reprenem el Ple.

Projecte de llei del voluntariat (debat de totalitat) (tram. 200-00013/10)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del voluntariat. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa en nom del Govern de la Generalitat l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Vol-dria també saludar els representants d'entitats i associacions que ens acompanyen, la presidenta de la Federació Catalana del Voluntariat Social.

Voldria centrar aquesta intervenció en diversos aspectes: parlar dels orígens del voluntariat a casa nostra, del perquè d'una llei catalana del voluntariat, de quines són les principals aportacions que entenem que comportarà, de les característiques d'aquesta llei i del camí que hem seguit fins ara; voluntariat i xarxes d'entitats no lucratives, que són un tret identitari de Catalunya, un patrimoni molt més desenvolupat aquí que no pas en altres països del nostre entorn, amb unes arrels històriques centenàries i que mostra de forma constant i pràctica els valors de la solidaritat i de la participació dels catalans i catalanes.

El nostre país va ser pioner l'any 91, dins l'Estat espanyol, en la creació d'una llei relacionada amb el voluntariat, una llei actualment derogada per la qual es creava l'Incavol, l'Institut Català del Voluntariat, un organisme que ha estat adscrit al Departament de Benestar Social i Família, també en una altra etapa al Departament de Governació, amb la missió de promoure el voluntariat en tots els seus àmbits i amb l'objectiu de dotar el moviment associatiu i el voluntariat d'un suport més gran i més específic.

I és l'any 2012 que el mateix sector demana un marc normatiu que incorpori l'essència de tot el treball que s'ha realitzat des del restabliment de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, si entrem en per què una llei del voluntariat a Catalunya, hauríem de començar com a primer argument per aquest que acabo de mencionar: per l'interès, per la petició del mateix sector. Perquè el voluntariat ha anat evolucionant i en les darreres dècades s'han produït molts debats sobre la seva definició i sobre la seva dimensió. I més enllà del model de les entitats, ha sorgit voluntariat vinculat a grans esdeveniments, al món de l'empresa i també associat al desenvolupament de les noves tecnologies. És una realitat viva, per tant, que s'adapta als canvis socials.

En l'actualitat, a part de lleis sectorials diverses, no disposem d'un marc jurídic global que contribueixi a reforçar el voluntariat a casa nostra. La Carta del voluntariat de Catalunya des de la seva aprovació per les entitats i el reconeixement que va fer aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, ha conformat una mena de codi ètic de consens, un referent per a les entitats, que l'han anat aplicant i adaptant a la seva realitat sectorial. I ara volem fer un pas més, que consisteix a traslladar aquest codi ètic a la base d'una regulació necessària per assegurar la qualitat en el desenvolupament del voluntariat i per reforçar també les entitats tant a nivell estructural com organitzatiu, com de funcionament. Entenem, per tant, aquesta llei com una oportunitat de renovar el compromís de les administracions públiques mitjançant els principis de complementarietat, de participació i de diàleg permanent.

Què hi aportarà? Doncs, entenem que hi aportarà elements clau per avançar. Sorgeix de l'interès del sector –ho torno a posar en valor–, la qual cosa fa possible la construcció d'un text base que està treballat de forma conjunta entre la Generalitat i les entitats mitjançant una comissió de treball creada pel Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat. Volem actualitzar i unificar

la normativa; volem enfortir el voluntariat de Catalunya, i fer un salt qualitatiu, que és d'interès tant del Govern com del mateix sector.

El projecte de llei defineix la figura del voluntari i la defineix com una persona que lliurement, sense contraprestació econòmica o material, decideix dedicar al servei dels altres o als interessos col·lectius el seu temps a través de la participació en una entitat no lucrativa, cosa que genera una relació que estableix drets i obligacions per a totes dues parts. Per tant, hi ha una aposta clara per definir aquests drets i obligacions tant del voluntari o voluntària com de les entitats.

I entre els drets dels voluntaris destacaríem: obtenir de l'entitat on col·labora tota la informació necessària, formalitzar aquesta vinculació mitjançant un full de compromís, rebre la formació necessària –és important aquest aspecte de la formació–, així com participar en la planificació i en l'evolució del mateixos programes. Obligacions, per descomptat, també: mantenir la confidencialitat, dur a terme la tasca pactada amb responsabilitat i diligència. Drets i obligacions del voluntari que es traslladen, lògicament, a quins han de ser els drets i els deures de les entitats.

Definim també –es defineix en aquest projecte de llei– els cinc àmbits d'actuació del voluntariat: social, comunitari, cultural i ambiental, així com l'internacional. Els coneixem: el social, que centra la seva activitat a atendre les persones, especialment aquests col·lectius de més vulnerabilitat, en situació de risc o de necessitat; el comunitari, aquí trobaríem totes les activitats de lleure, educatives, de formació, d'informació i assessorament, veïnals, socioculturals i esportives; el voluntariat cultural, que centra la seva activitat en la cultura, per tal de contribuir a la difusió, a la defensa del patrimoni cultural o a la dinamització cultural associativa; l'ambiental, entès l'entorn ambiental i la seva biodiversitat per fer possible un món més sostenible, o l'internacional, que se centra en la realitat d'altres països o en la representació no governamental de Catalunya a l'exterior per donar resposta a una realitat que és global, mitjançant l'educació per al desenvolupament, la pau i els drets humans o projectes de governança democràtica, per citar-ne només alguns exemples.

També, crec que és important destacar-ho: aquesta llei no redueix les obligacions del Govern quant a garant dels drets socials, i sí que estableix, en canvi, un marc de suport i de relació amb les entitats, amb mesures per incorporar la ciutadania en projectes d'entitats, amb el reconeixement públic continuat, amb la promoció del treball en xarxa, donant suport a la formació del voluntariat o promocionant la innovació, per exemple. I en aquest sentit, per citar-ne exemples concrets, Xarxanet o l'ABAS o el Pla de formació del voluntariat de Catalunya o el projecte europeu Verso o el suport a la capitalitat europea del voluntariat 2014, a la capital de Catalunya, Barcelona, són exemples actuals i vigents d'aquestes mesures de foment.

Com també la llei diferencia clarament entre la figura del soci i del voluntari. En definitiva, com deia abans, volem avançar en el reconeixement i en la valoració

social i en la capacitat operativa del voluntariat. Amb una cooperació entre professionals i persones voluntàries, que també és quelcom necessari per donar resposta a la realitat que es viu i que es produeix en moltes entitats.

I fem una lectura aquí des de la complementarietat, amb la convicció que això enriqueix uns i altres, sempre que les entitats que els acullin vulguin mantenir aquesta dualitat. Això sí, cal que quedin molt clares les possibilitats i els límits d'aquesta relació.

El Govern de la Generalitat –i això també es trasllada en aquest projecte de llei– es dota de quatre elements estructurals que han de vertebrar i que han de garantir el model de relació de l'Administració i el sector, amb l'existència d'un òrgan consultiu i assessor en matèria d'associacionisme i voluntariat, el consell, el nostre consell creat el 2010, amb el disseny conjunt de polítiques públiques que afecten el sector, amb la promoció i amb l'impuls d'un cens d'entitats de voluntariat com a registre públic i amb el suport a la formació –torna a sortir aquest tema important–, on les entitats han de tenir molt i molt protagonisme.

Una repassada molt ràpida al procés d'elaboració, com deia abans. Un procés d'elaboració d'aquest projecte de llei que entenem que ha estat respectuós amb les peticions de diàleg i d'incorporació d'aportacions que hem tingut, i s'ha donat resposta argumentada a totes aquelles que s'han rebut, s'hagin pogut o no incorporar en el text que finalment es va aprovar en el consell executiu, en el Govern i avui portem aquí.

El principal canal de participació, com deia, ha estat, lògicament, l'òrgan que té encomanada aquesta tasca d'assessorament, el Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat, on els textos, bases de la llei s'han aprovat per unanimitat.

Darreres reflexions, per anar acabant, contingudes en el text normatiu. Com deia, el Govern es planteja aquest projecte de llei per fomentar, per promoure, per reconèixer el voluntariat com un agent de transformació social i per preservar el model català del voluntariat; per definir també amb claredat què és voluntariat i què no ho és i ubicar-lo en el marc de les entitats sense ànim de lucre; també per una necessitat d'actualització dels drets i els deures de les persones voluntàries, però també de les organitzacions que les acullen; per no haver disposat fins ara d'una norma amb rang de llei i haver-nos hagut de referenciar en la llei estatal del voluntariat, la qual cosa ens allunya de la realitat i del model propi del nostre país, però també per la necessitat, com deia fa un moment, de definir el paper de suport, de cooperació de les entitats i de les administracions públiques.

Una de les enquestes del CEO, concretament de l'any 2012, indicava que un 17 per cent de ciutadans enquestats responien afirmativament a la pregunta de si havien realitzat alguna activitat de voluntariat al llarg de la seva vida. Un 17 per cent, que sobre el total de la població ens dona una dimensió important, de més d'1.200.000 persones que, com deia, en algun moment o altre s'han sentit que formaven part d'aquesta gran família del voluntariat.

Si analitzem el capital social, des del que representa en termes econòmics, veiem que suposa una aportació d'entre el 5 i el 7 per cent del PIB. Els països que han estat estudiats per la Universitat Johns Hopkins: Bèlgica, República Txeca i França, entre d'altres, arreu del món.

Assumim com a propis els reptes europeus pel que fa al voluntariat, els assumim: la necessitat d'un marc legal; l'existència d'estratègies actives de caràcter nacional; un compromís ferm i de suport, com deia, per part dels governs nacionals, però també de les administracions locals; aquesta complementarietat necessària entre el sector professional i el voluntari, i la promoció d'una expressió de ciutadania europea, amb especial incidència en la joventut, en la innovació, en la recerca de solucions específiques, en la protecció del medi ambient i en el suport dels grups de població i d'edat amb menys oportunitats en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

El voluntariat, en definitiva, és una expressió de solidaritat que té un efecte transformador a la nostra societat, que aposta per la innovació, que té una aportació important quant a prosperitat i que dona resposta de manera creativa als reptes socials. Estem convençuts que per faltar-ho bé li cal una legislació pròpia.

I no voldria acabar, senyora presidenta, sense abans fer un reconeixement i un agraïment públic molt sincer a la tasca ingent a favor de la nostra societat que els voluntaris i voluntàries de les entitats, de les associacions catalanes porten a terme dia a dia en el nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, saludar la gent que ens acompanya, persones voluntàries d'aquest país que probablement en aquests moments constitueixen un dels baròmetres més esperançadors que té el nostre país. I, per tant, ens felicitem de la seva presència i també de la tasca diària, doncs, que fan.

Intentarem fer una intervenció el màxim d'ordenada, fent algunes reflexions, després entrant en algun aspecte metodològic del que entenem que hauria de ser el procés de tramitació que avui comencem. I, finalment, algunes consideracions al voltant d'alguns dubtes que ens genera el projecte de llei i d'aspectes que entenem, doncs, que han de convidar a la reflexió.

En primer lloc, crec que tots plegats convindríem –i segurament que hi coincidiríem des de posicions ideològiques molt diverses– que, si bé hi han molts aspectes per mesurar la vitalitat d'un país, no n'hi ha cap de millor, cap de més potent, cap de més referencial que observar el teixit associatiu del seu país i, per tant,

el nombre de persones voluntàries que hi treballen, que s'hi aboquen, que s'hi esforcen.

Segurament que des d'algun sector deuen haver sentit vostès, igual que aquest diputat ho ha sentit, que alguns parlaven o han parlat darrerament d'una certa crisi del comunitarisme. Però em resisteixo a pensar que precisament en aquests moments amb una crisi econòmica que colpeja moltes famílies i molta gent, quan a més a més molta gent s'aboca de forma voluntària en entitats com la Creu Roja, Càritas o moltes altres, puguem estar parlant de crisi del comunitarisme.

Igualment que m'atreveixo o em resisteixo a creure que hi ha una crisi del comunitarisme quan un dels principals moviments que està vivint aquest país a nivell de repensar-se i de decidir el seu futur està impulsat per una entitat, l'Assemblea Nacional Catalana, formada de forma majoritària per gent voluntària.

Per tant, hi han símptomes evidents –i, si no, la consellera en la seva intervenció ens ha posat algunes dades; segurament van molt més enllà del que defineix el CEO, perquè la gent a vegades no és plenament conscient de quin és el seu rol com a voluntari– que ens remarquen, que ens insisteixen fins a quin punt el voluntarisme, la implicació de la gent ha estat realment remarcable.

Probablement, aquest consens que tindríem tots plegats a l'hora d'avaluar aquest aspecte no el tindrem a l'hora de veure quina és l'explicació. I jo els proposo dues explicacions que em semblen remarcables. La primera: segurament el fet d'haver estat un país «anormal», entre cometes, sense unes estructures d'estat, durant molts anys amb unes estructures d'un estat en contra, ha propiciat que bona part d'aquesta feina que havien de fer les administracions públiques –i això ja des del segle XIX, però també amb persistència des del segle XX– hagi hagut d'estar suplerta per persones voluntàries que han intentat omplir aquest buit en l'àmbit social, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit esportiu i en molts àmbits. Per tant, probablement aquest tret diferencial del nostre país respecte a altres zones de la península Ibèrica i d'altres territoris ve propiciat precisament per aquesta mancança des d'un punt de vista polític. Però també hi ha segurament un ADN del nostre país que, malgrat la seva diversitat, ha propiciat que al llarg de la seva història hagi vist diferents formes d'implicació en la vida col·lectiva.

I m'atreveixo a afirmar una cosa de forma contundent: els grans canvis que s'han operat en aquest país des d'un punt de vista social i polític no s'expliquen, no s'entenen si no parlem del paper del voluntariat. O és que el canvi que es va operar des d'un punt de vista de transició política a l'època, el 1975, a partir del 1975, no va venir propiciat per una entitat com l'Assemblea de Catalunya, formada íntegrament per voluntaris? O és que el canvi que tots plegats estem propiciant en aquest moment al voltant del dret a decidir de la democràcia no està també impulsat per una gran part de voluntaris i voluntàries d'aquest país?

La qüestió és la següent: el món del voluntariat en aquests moments és un món divers, un món que funciona, un món actiu, un món potent. I la pregunta que

ens plantejem tots plegats segurament –ho dic perquè ha estat un debat recurrent en aquesta cambra parlamentària i que no és la primera vegada que parlem d'un avantprojecte de llei o d'un projecte en aquest cas de llei del voluntariat– és si realment ens cal un projecte de llei del voluntariat per regular alguna cosa que està funcionant. La pregunta no és ociosa, ho repeteixo, perquè ja hem tingut debats en aquesta cambra parlamentària, segurament amb posicions discrepants, divergents, en algun cas canviants. Però, en tot cas, el que sí que es posa de manifest és que un projecte de llei que ve de les entitats, que ve del teixit associatiu, tal com es comprova de forma palpable en l'exposició de motius, una gran exposició de motius de quatre pàgines, doncs, és evident que no ha de merèixer sinó el nostre aplaudiment.

Vaig a la segona part, en la qual em voldria deturar. No es tracta d'un projecte de llei normal; es tracta d'un projecte de llei que atén una enorme diversitat des d'un punt de vista associatiu, i entenem que això s'hauria de reflectir des d'un punt de vista de tramitació parlamentària en una forma de fer diferent. A aquest diputat li deuen haver sentit en moltes ocasions que probablement hem d'intentar esprémer tots els recursos a nivell participatiu per tal que els processos legislatius, que les lleis que surten d'aquest Parlament tinguin el màxim de participació. Vàrem crear fa algunes setmanes un espai que se'n diu Escó 136, en honor a les persones que volen participar ocupant simbòlicament un espai recurrent. I el que nosaltres demanem aquí –i seria una crítica que faríem a la resta de grups parlamentaris– és que activem al màxim aquest mecanisme i d'altres mecanismes, tenint en compte que segurament no podrem escoltar la veu de totes les entitats en la tramitació de compareixences, per tal d'intentar recollir en el projecte de llei que n'acabi resultant la màxima diversitat del món associatiu.

I vaig amb algunes reflexions a la segona part de la intervenció; quatre reflexions i algunes de genèriques en un darrer calaix de sastre. La primera: comentava en la part de la intervenció que el món associatiu és extraordinàriament divers. La qüestió és que fins i tot en alguns casos és difícil trobar, més enllà d'aquesta vocació altruista de servei, elements de coincidència d'una persona que, doncs, pot ser voluntària en el món esportiu amb una altra que ho és en el món polític, amb una altra que ho és en el món de la cooperació internacional. I, per tant, la pregunta és recurrent: serem capaços d'incloure en aquest projecte de llei tota aquesta diversitat?

En l'article 4 definim algun d'aquests àmbits, però n'hi han alguns que ens queden exclosos i que, per tant, haurem de fer esforços per integrar-los. No parlem, per exemple, en el projecte de llei de tot el voluntariat que mou l'àmbit esportiu i que es canalitza a través de federacions, a través de clubs, moltes vegades de forma directa a través dels ens locals. Tampoc parlem del voluntariat de caire polític, quan és evident que des de perspectives plurals i diverses –que ningú se m'espanti– hi ha un voluntariat polític que participa de forma activa en la societat i que no només hem de

reconèixer, sinó que, a més a més, des del nostre punt de vista, també hem de promoure. Per tant, la primera observació és que no només hem d'atendre la diversitat, que queda reconeguda en l'article 4, sinó que hem d'anar, al nostre entendre, més enllà.

La segona qüestió: el projecte de llei parteix d'un voluntariat canalitzat de forma exclusiva –i això ho diu en algunes parts de forma implícita en tot el text i també en l'article primer, a la disposició transitòria segona–, d'un voluntariat canalitzat sobretot a través del teixit associatiu. I la pregunta és recurrent: i tot aquell voluntariat que participa, per exemple, en molts i molts municipis d'aquest país, municipis de dos-cents o tres-cents habitants, o fins i tot de més, en els quals la màxima entitat del municipi no deixa de ser l'ajuntament, on l'encabim, tot aquest voluntariat? Entenem que han de fer una lectura àmplia, diversa, generosa, perquè no tot el voluntariat s'encabeix a través d'entitats sense ànim de lucre, sinó que hi ha voluntariat que es canalitza a través d'ens locals, d'altre que es canalitza a través de federacions, clubs esportius. I, per tant, hem de buscar alguna forma d'encabir-lo. Perquè imaginin-se que no encabim, per exemple, tot el voluntariat que va mobilitzar-se a l'època dels jocs olímpics i que va ser de milers i milers de persones, que es va fer a través d'organismes públics. Per tant, ho repeteixo, necessitem encabir tota aquesta diversitat de situacions.

Una tercera observació: també es queda recollit a l'article 13; es parla d'aquests límits que hi han d'haver entre el voluntariat i la gent que no són voluntaris, que estan treballant a les entitats de forma remunerada. Però entenem que hem d'anar més enllà, que hem d'afinar més segurament en aquest aspecte, que hem de delimitar de forma molt clara quina és la tasca del voluntariat i quina és la tasca de la persona, doncs, que rep alguna retribució. Perquè en la situació actual ens sembla absolutament pertinent, necessari, i perquè, d'altra banda, no hi ha millor forma que reconèixer la tasca del voluntariat que posar-lo, magnificar-lo i separar-lo de forma molt clara del que pugui ser la delimitació retributiva.

Quarta observació –i em queda un minut i intentaré fer-la i una reflexió final–: la qüestió és que el projecte de llei defineix un cens d'entitats del voluntariat, un instrument, un nou registre. La qüestió és que en aquests moments ja tenim registres; els ens locals tenen un registre d'entitats, sense el qual és impossible accedir a subvencions o tenir relacions amb l'entitat local; també hi ha un registre públic de la Generalitat. La qüestió és de quina forma encaixem aquestes peces per tal d'intentar no fer més difícil una qüestió que ja és prou complicada en el dia a dia de les entitats, que és la poca disponibilitat d'atendre les qüestions burocràtiques i de gestió.

I les últimes reflexions. Hi han alguns aspectes que també ens sembla que hem d'intentar puntualitzar, o veure fins on arribem. Per exemple, doncs, es defineix el dret de la persona voluntària a rescabalar-se, si així ho vol i així ho acorda amb l'entitat, de les despeses que pugui ocasionar l'activitat voluntària, però no s'especifica de quina forma s'ha de canalitzar aquest

dret; per tant, entenem que haurem d'entrar en aquest aspecte. També es parla d'obtenir una certificació de la seva participació en els programes de les entitats; hem de veure per què serveix aquesta certificació, si es parla d'una certificació hem de delimitar quina és la seva utilitat. Tampoc es parla d'un aspecte que ens sembla fonamental, que és la promoció, des d'un punt de vista internacional, del voluntariat i l'intercanvi d'experiències amb voluntariat d'altres territoris, d'altres estats.

I, per tant, ho repeteixo, totes aquestes observacions són amb la idea d'intentar fer una llei el màxim de potent possible. En definitiva, volem fer una llei que no només no entorpeixi la tasca del voluntariat, sinó que ens permeti anar molt més enllà, que ens permeti definir aquest nou país que volem en base a la riquesa, a la potencialitat del seu teixit associatiu i dels seus voluntaris o voluntàries.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Jo vull també saludar les persones que ens acompanyen avui, la Federació Catalana de les entitats de Voluntariat i totes les persones voluntàries que també estan aquí amb nosaltres i les que poden seguir les intervencions des de casa.

Bé, avui fem el debat a la totalitat d'una llei que no té esmenes a la totalitat i que, per tant, avui fem la primera conversa, la primera intervenció del que serà tot un seguit de feina en els propers mesos aquí, en el Parlament, per acabar amb una llei de voluntariat a Catalunya que des del meu grup parlamentari, doncs, ja trasllado que compartim aquesta voluntat de fer-la. I compartim la voluntat de fer-la amb quatre objectius concrets. Entenem que aquesta llei ha de fomentar, ha de promoure, ha de reconèixer i ha de protegir el voluntariat a casa nostra. Aquests són els quatre objectius que ens plantejem i que en l'exposició de motius de la llei també es traslladen de la mateixa manera.

Entenem que el voluntariat, l'acció voluntària, ha de ser un àmbit en el qual treballar per millorar el benestar social, per millorar la situació de les persones del nostre país i del conjunt de la societat. Per això jo crec que és un moment ara de donar les gràcies a totes les persones voluntàries i a totes les entitats cíviques del nostre país que ajuden a articular aquest treball, aquesta acció voluntària al nostre país i que ens fa millors com a comunitat.

Té encara més sentit que ara, justament ara, en un moment en què s'estan debilitant els sistemes públics de protecció social, en què per la crisi les polítiques públiques relacionades amb l'àmbit social, amb l'àmbit comunitari, de lleure, educatiu, cultural, mediam-

biental, quan tot s'està revisant i malauradament estem perdent alguns drets, fins i tot desapareixen o es posen en qüestió, aquesta llei catalana s'aprovi també per blindar el que és i ha de ser voluntariat i el que no ho és i no ho ha de ser mai. I crec que és molt important contextualitzar-lo justament en aquests moments.

Aquesta crida ens l'han fet les entitats de voluntaris i voluntàries. Ens l'han traslladat crec que a tots els grups parlamentaris, i el Grup Parlamentari Socialista la fem nostra. Legislem per promoure l'acció voluntària, i legislem també per protegir-nos dels riscos que estan patint en aquests temps les persones i les entitats voluntàries.

Hi ha alertes davant d'interessos de fer del voluntariat potser un paper subsidiari o un paper instrumental. Aquest mateix matí, en aquest faristol, ho assenyalava el síndic de greuges; deia com entitats de voluntariat malauradament estan suplint les funcions i les responsabilitats que són clarament dels poders públics, una dinàmica que és clarament contrària als valors del voluntariat.

El voluntariat, l'acció voluntària ha de ser un espai de creixement i de pràctica dels valors cívics. El voluntariat contribueix a la creació de comunitats sòlides i coherents, i ens ensenya com a persones que una ciutadania responsable fomenta la confiança i la reciprocitat. Aquesta és la definició que fa el Grup Parlamentari Socialista de voluntariat.

El voluntariat, però, entès pel conjunt de la ciutadania, és quelcom diferent al que surt a la llei, i crec que això no és necessàriament dolent. Ara el diputat Bosch en feia menció, però haurem de parlar –haurem de parlar–, perquè l'article 2, que parla de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei, i l'article 5, que parla del concepte de persones voluntàries..., nosaltres no acabem de veure una coherència total entre aquest article 2 de l'àmbit d'aplicació i l'article 5 del concepte de persones voluntàries.

Està clar que l'espai natural de l'acció voluntària és una entitat sense afany de lucre; amb això nosaltres hi estem d'acord, i també cal constatar la riquesa de les expressions de l'acció voluntària a casa nostra. I també, que cal promoure el tramit d'organitzacions que ajuden a fer possible aquest voluntariat.

No llegiré la definició que fa la llei de voluntariat; totes i tots la coneixem. Però sí que, un cop expressat el nostre recolzament a l'existència d'aquesta llei de voluntariat, vull fer una menció concreta en aquest moment i en les circumstàncies en què apareix. I vull parlar directament de la situació del mercat laboral i dels canvis profunds que està suposant la crisi al mercat laboral. Per què? Perquè de cop tenim moltes més persones amb disponibilitat de fer voluntariat per la seva situació d'inactivitat, d'atur o simplement perquè volen sentir-se ocupats encara que no tinguin una feina retribuïda. I també aquesta situació està portant a la temptació, en ocasions consumada, d'administracions públiques, d'entitats amb afany i sense afany de lucre, de vestir d'acció voluntària el que en realitat és una relació laboral no reconeguda, i aquí hem de po-

sar fil a l'agulla amb aquest text. Aquest tema l'haurem de millorar.

Al Grup Parlamentari Socialista ens ha sobtat molt que aquest text, aquest projecte de llei no hagi passat pel Consell de Treball, Econòmic i Social, perquè és evident que voluntariat i mercat laboral tenen una relació que ha d'estar clarament definida. I lamentem que sindicats, patronals, el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya no hagin tingut l'oportunitat de valorar aquest text. Espero que en el tràmit de compareixences puguem esmenar aquest error.

I també –ho deia abans el diputat Bosch– crec que és important diferenciar –i així ho hem parlat amb les entitats de voluntariat– què és activisme, què és voluntariat, què és pertinença a una entitat, què significa acció voluntària. Perquè aquí també ens trobarem que a la teoria de conjunts ens podem trobar persones que són activistes però que no són voluntàries, voluntàries que sí que són activistes, persones que no pertanyen a una entitat però que fan accions de voluntariat. I tot això creiem que s'ha de poder aclarir en el text legal.

Dit això, des del Grup Parlamentari Socialista volem traslladar algunes qüestions en què voldrem aprofundir durant la tramitació. En primer lloc, l'exposició de motius, hi ha un moment en què parla d'un article de l'Estatut d'autonomia, l'article 166.2. I aquest article, que parla de la competència exclusiva que té la Generalitat per regular l'àmbit del voluntariat, defineix «voluntariat» incorporant també les administracions públiques. Això, l'article 1 de la llei ho prohibeix, i això ho haurem d'aclarir, consellera. Perquè si l'Estatut d'autonomia ens diu que el voluntariat es pot donar en diferents àmbits, no sé si un text d'una llei d'aquest Parlament pot tancar la porta que ho facin també institucions públiques. N'haurem de parlar.

Un altre element que també ens interessa té a veure amb el món local; també ha estat citat prèviament. El títol III de la llei regula les relacions entre les entitats i l'Administració, però només hi ha una petita menció en el títol quart, relatiu al foment del voluntariat, on apareix el món local. I el redactat el llegiré, perquè jo no he estat capaç d'entendre què vol dir el Govern quan diu que «les administracions locals difondran i posaran a l'abast de les entitats i la ciutadania els recursos que la Generalitat ha de posar a disposició de les entitats». No acabem d'entendre quin és el paper de les entitats locals en aquest cas. I, per tant, creiem que haurem d'aclarir les competències i les capacitats, perquè en aquests moments les entitats locals estan fent bona feina amb programes de voluntariat.

Evidentment, de bones i males praxis n'hi ha a tot arreu, en totes les naturaleses d'entitats. I, per tant, el que caldrà fer és dilucidar com podem fer bones i males..., bé, com podem aclarir quines són aquestes bones pràctiques i eliminar les que són dolentes.

També al que té a veure amb l'acció voluntària i treballs retribuïts hi ha un apartat que té a veure amb l'esport. Cal recordar que queda pendent de resoldre l'encaix de l'acció voluntària lligada a l'esport *ama-*

teur, i que hem de veure de quina manera hem d'incorporar-la a aquesta llei per tal de separar-la clarament del que poden ser relacions laborals.

Aquesta cambra ha tingut oportunitat de tractar aquesta problemàtica darrerament, però ni el Govern de l'Estat, pel que fa a la delimitació de les relacions laborals que han de ser retribuïdes, ni la Generalitat, a partir del control de compliment de la moció que va aprovar aquest Ple ni tampoc amb el text que avui ens presenten, han estat capaços de resoldre-ho. Per tant, també feina que tindrem per a la tramitació en comissió.

També m'agradaria fer menció potser d'alguns passatges de la llei que potser són massa administrativistes, i potser entrem massa en el detall en algunes coses i d'altres les deixem molt en l'aire. Crec que també haurem de veure de quina manera fem una llei que després ens permeti fer decrets de manera més flexible per anar-la adaptant i, per tant, la sobrelegislació.

Hi ha un capítol que és important. Aquesta llei no té memòria econòmica, diu que costa zero euros. I és evident que si volem fomentar, promoure, reconèixer i protegir el voluntariat a casa nostra no ho podem fer amb zero euros. Aleshores, ens agradaria que durant la tramitació el Govern objectivés quants diners s'estan dedicant ara a voluntariat, quin objectiu tenim, i a partir d'aquest quants recursos públics volem dedicar a una política pública important com és la promoció del voluntariat.

Entre les diferents alegacions i els diferents informes que s'acompanyen quan una llei entra al Parlament, doncs, hi ha els informes que fan els departaments entre ells. I a mi hi ha un tema que em preocupa, perquè són informes propis del Departament de Benestar Social, on la Direcció General d'Acció Cívica demana informació d'objectivar la necessitat de la llei. La llei ha estat justificada per la consellera; nosaltres també compartim aquesta justificació. Però, clar, hi ha alguns passatges en què diu que necessitem saber quin és..., aportar informació més concreta sobre el voluntariat a Catalunya. I el mateix departament trasllada que no tenen dades que permetin valorar ni l'evolució del voluntariat ni l'àmbit de participació ni l'edat ni l'origen demogràfic d'aquest voluntariat.

Es parla d'un 17 per cent –la consellera ho ha citat en la seva intervenció– de voluntariat a Catalunya. La darrera dada de l'Observatorio de Voluntariado *español* parla del fet que a Europa la taxa de voluntariat és un 30 per cent i que a Espanya la dada està al voltant del 19 per cent. Per tant, si les dades que tenim dels informes de bibliografia ens diuen a Europa, 30, a Espanya, 19, i la dada que aporta el Govern és 17 per cent..., jo crec que no és aquesta, la dada; haurem de saber quina és, però cal constatar que no tenim els instruments en aquests moments per saber quina és la realitat i la quantitat i la qualitat del voluntariat a casa nostra.

Espero que en la tramitació puguem resoldre tot això.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat Rafa López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, benvinguda un altre cop a casa seva. Primer de tot, doncs, agrair la presència i el treball que han fet, que ens consta que han fet, les entitats que avui ens acompanyen.

Abans començava la consellera, i jo hi estic d'acord –després li mostraré alguns desacords, però–, que aquesta llei sorgeix perquè hi ha una petició del sector, fa molt temps. Recordem que hem estat sense llei del voluntariat. I jo faré una mica de memòria, perquè aquest diputat ja fa uns anys que és en aquesta cambra, i, per tant, ja pot tenir una certa memòria històrica, com altres diputats. I fa deu anys que estem sense llei, deu anys sense llei del voluntariat. Perquè una de les coses que va fer el tripartit l'any 2004 va ser carregar-se una llei, una cosa, diguem-ne, que no ha succeït en la tradició parlamentària: carregar-se una llei, derogar-la sense posar una altra llei –l'any 2004. Per tant, és una necessitat, i aquesta llei és una necessitat, perquè així ens ho demanaven.

Després va sorgir –i després en parlarem– una altra llei d'acció voluntària, que era una cosa que no sabíem ben bé d'on sortia. Però realment avui el que posem, senyora consellera, és ordre en allò en què no hi havia una legislació. I després de l'evolució del mateix sector, perquè és cert, des de l'any 91, en què nosaltres vam ser pioners a tot Espanya, la comunitat pionera..., se'n recorden, de quan Catalunya era comunitat pionera a Espanya, i quan fèiem les primeres lleis, l'any 91, després l'any 96, amb la creació de l'Incavol, la Carta del voluntariat? Vam ser pioners, però des d'aleshores ha canviat molt, el voluntariat. Ha canviat el món i ha canviat també el voluntariat, i, per tant, el que hem de fer és adaptar-ho a la realitat social que avui en dia es fa.

El voluntariat com a expressió bàsica de les relacions humanes dintre d'una societat i com a expressió democràtica. Per tant, el voluntariat com un dret, i com el voluntariat també és un dret de la ciutadania, i és un dret d'un principi fonamental de dret de ciutadania, li hem de donar una solució.

Un fenomen complex –també se n'ha parlat i ara hi farem referència–, que té fronteres amb altres sectors i que, per tant, no acaba de definir-se sempre correctament i, per tant, hi hem de posar ordre. Ho comentava abans la diputada Granados, quan deia: «Compte amb el que és acció voluntària o voluntariat» –per dir-ho d'alguna forma, acció voluntària és una altra cosa–, «i compte amb el que són les relacions laborals.» I, per tant, hi hem de posar ordre. Dintre de l'àmbit del voluntariat també hi han diferents perfils importants. I, de fet, si mirem les alegacions, senyora consellera, que han presentat, veiem aquests perfils. No és el mateix el voluntariat cultural –que, per cert, ha presentat algunes esmenes–, el voluntariat esportiu –del qual

hem fet algun esment—, actualment el voluntariat social o altres tipus de voluntariat.

I, després, pels canvis d'avui en dia de la governança, que el que ens replanteja és sobretot —i no teoritzaré, perquè amb el temps que tenim no ens dóna temps— les relacions entre el que és Administració, societat civil i àmbit privat. I és cert que la societat civil no ha de cobrir —i vostè ho ha dit abans— la responsabilitat en l'Administració, però també és cert que l'Administració no ha de fer tot allò que fa ja la societat civil.

I amb aquest diàleg que es va generar l'any 91, amb aquesta carta de l'any 96, vam començar. I jo vull avui portar a esment dos punts que em semblen importants dels manifestos dels congressos catalans, el primer i el darrer, de l'any 2000. Els manifestos parlaven del «respecte a la voluntat i a la independència de les organitzacions». Principi fonamental, i crec que és un principi fonamental a l'hora de parlar de voluntariat. Segon manifest: «expressió plural» —plural. Fixeu-vos-hi: independència de les entitats —independència respecte al poder públic, eh?, que a vegades diuen: «Aquest diputat parla d'independència»— i, segon, expressió plural de les persones i de la seva llibertat d'associació. Per tant, dos principis fonamentals que nosaltres defensarem, precisament, en la discussió d'aquesta llei.

Però, com li comentava, vam patir, diguem-ne, el septenni negre, com n'hi vulguem dir, del voluntariat, els set anys del tripartit, on vam tenir la derogació l'any 2004. I una cosa paradigmàtica, que tampoc..., fixi-s'hi, no només l'any 2004 va desaparèixer una llei, sinó que el 2006 les responsabilitats, la competència de voluntariat van passar al que s'anomena Departament de Governació, una cosa absolutament d'innovació, diguem-ne, ideològica. És a dir, que allò que havia de ser independència d'entitats, allò que havia de ser independència respecte a l'Administració —no, no el miro a vostè, he parlat del septenni negre, jo em pensava que li hauria agradat més aquesta expressió—, allò que havia de ser independència respecte a les administracions, resulta que ho posem tot just al departament que s'encarrega de l'Administració.

És a dir, l'Administració vetllant, tutoritzant, controlant el que feia la societat civil, cosa paradigmàtica. Cosa paradigmàtica no, perquè nosaltres sabem que al tripartit —i això és una crítica que ja vam fer— Esquerra Republicana va agafar totes aquelles competències que en podríem dir «de la repartidora», és a dir, totes les competències de subvencions, governacions, administracions públiques, cultura, educació, mitjans de comunicació, per preparar totes aquestes estructures d'estat que ara, doncs, Convergència i Unió està implementant, justament amb Convergència i Unió.

I ens van plantejar una llei d'acció voluntària que el que era era una llei d'acció voluntària, d'un voluntariat tutelat per l'Administració. Tant va ser així que el mateix Govern va haver de tirar enrere, marxa enrere, i va haver de treure la llei d'acció voluntària. Això sí, va quedar el Pla d'acció d'associacionisme i voluntariat, i un pla català d'acció voluntària que al final mai es va concretar en re, però aquesta és d'on venim.

Tres anys després del tripartit, l'arribada del tripartit, ja tenim una nova llei. Va ser un dels compromisos, perquè també va ser una de les crítiques més importants que el conseller Cleries, quan era diputat Cleries, feia en aquest Parlament. Tres anys després, doncs, tenim una nova llei. Nosaltres pensem que és una llei correcta. També pensem que s'hauran de definir algunes coses i s'hauran d'acabar de polir algunes coses. Per exemple, en l'àmbit de l'acció voluntària, no?, a tot allò que queda ara en l'àmbit de l'acció voluntària se li ha de donar seguretat jurídica, que tinguin drets, que tinguin obligacions, aquelles accions que no entren dintre de l'àmbit del voluntariat, que tinguin també assegurances d'accident, responsabilitat civil, etcètera. I hem de pensar com queden.

La diferenciació..., és cert que hi han quatre aspectes, és cert que no acaben de quedar clars, aquests quatre aspectes, perquè sembla que són aspectes estancs, i haurem de veure de quina manera podem flexibilitzar-ho; o la relació entre administracions i entitats, que no sigui excessivament burocràtica.

Després, és cert, les relacions entre el voluntariat i el que és una tasca professional. I això és una cosa que hem de vetllar molt bé perquè no es converteixi el voluntariat com a excusa, sobretot en època de retallades, que, moltes vegades, pot ser l'excusa perquè es produeixi aquesta confusió entre el paper.

I, després, l'adaptació a la realitat de les entitats, i això ho hem vist a les alegacions, i hi haurem d'estar molt amatents, i parlar molt amb les diverses entitats. Perquè ja ens ho han dit. Abans ho comentàvem, amb el diputat Sergio García ho comentàvem: les entitats de l'àmbit esportiu, les entitats de l'àmbit cultural, les entitats del lleure —vegem el que han parlat al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya— i Minyons Escoltes, que han presentat alegacions, ens diuen: «Compte, compte, perquè no totes les entitats són iguals i si entrem dintre d'una uniformització el que podem és carregar-nos alguns projectes importants.» O veure com queden aquells programes que estan funcionant per part de l'Administració, com els podem reconvertir en l'àmbit d'aquest concepte que tenim.

Però, mirin, a banda de tot això a mi hi ha coses, i al meu partit, que ens preocupen molt, que són els perills d'aquesta llei. Els perills no de la llei ni del que treballen les entitats, sinó el significat i la significació. I jo, escoltant el senyor Bosch, deia: «Doncs, sí que tenim perills.» I ho comentava amb el diputat Santamaría. Tenim alguns perills. Perquè, clar, per aquí ha sortit, com qui no vol la cosa, l'Assemblea Nacional de Catalunya, que diu que està formada per voluntaris, però que tots sabem que va ser creada per una militant d'Esquerra Republicana de Catalunya. I sabem tots que aquesta plèiade voluntària està sostinguda amb una part important de fons públics.

Però, fixi-s'hi, no parlo del que ha dit el diputat Bosch, parlo del que va dir el president Mas, el Dia Internacional del Voluntariat, i va dir, i ho vull llegir textualment perquè al meu grup ens preocupa molt, i són els perills d'aquesta llei: «Grans característiques dels voluntaris de la causa catalana: l'aspiració permanent

de no abaixar la guàrdia ni el cap per part nostra i la nostra voluntat de llibertat.» Diu: «Catalunya compta avui amb molts voluntaris d'una causa general, que és el procés de país» –el procés, ha sortit, sembla Kafka, surt a tot arreu–, «en el qual tots poc o molt aspirem a unes quotes d'autogovern i de llibertat molt superiors a les que tenim en aquests moments.» Si aquesta és la voluntat del Govern –aquesta és la voluntat del Govern– a l'hora de legislar el voluntariat, amb una mira, és a dir, que el voluntariat ja no és un ciutadà, sinó que és un patriota, és un adepte a la causa, amb nosaltres no hi podrà comptar. Són les paraules del president –són les paraules del president.

O el Pla nacional de valors, que ara està en la seva etapa final, que és dintre, i en què podem llegir: «Enfortir la nació catalana per la pervivència de la identitat del poble català: valors, esforç, superació, generositat, solidaritat, superació i democràcia. I aquests valors a través d'escoles i d'entitats.» I jo li pregunto, senyora consellera, això s'emmarca dintre dels plans de voluntariat que vol impulsar la Generalitat de Catalunya? Perquè, si no, ens espanta, perquè vam veure fa poc el Consell Escolar de Catalunya el que va fer, o avui la mateixa pregunta de l'alcalde Reyes, quan deia que a la carta que van enviar demanaven que els municipis es posessin al costat de la ruta independentista del Govern.

Per tant, perills, hi han perills per la politització. Fixis'hi, i per això començava: independència de les entitats. Això és el que volem aconseguir. I, per tant, no volem que aquesta llei del voluntariat es converteixi en una excusa perquè els ciutadans es converteixin no ja en funcionaris, com eren amb el tripartit, sinó en adeptes i en patriotes.

Aquesta serà la nostra posició.

Gràcies, senyora consellera, senyora presidenta; gràcies, entitats.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Lorena Vicioso.

Lorena Vicioso Adria

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots i totes. Abans de tot, donar la benvinguda a les entitats de la Federació Catalana del Voluntariat i a la resta d'entitats que avui ens acompanyen, entitats que han fet una feina, una bona feina i que ens han portat aquesta proposta avui aquí, al Parlament.

Avui comencem l'inici del debat del que serà la futura llei del voluntariat a Catalunya. I vull començar explicant el context i per què sorgeix aquesta llei, perquè crec que és important.

Aquesta llei sorgeix, precisament, per la necessitat de parlar sobre l'activitat i tal, per preservar un model social d'activitat associativa i voluntària que sempre ha caracteritzat Catalunya. Sorgeix, precisament, per la manca d'una llei pròpia; per tant, quedem subjectes

–com bé ha dit la consellera– a una llei estatal, llei estatal que, per nosaltres, permet sense límits que l'Administració pública pugui disposar de voluntaris amb criteris, sota el meu punt de vista, poc clars i quines feines han de desenvolupar aquests voluntaris i aquestes voluntàries. També obre la porta a empreses privades, que nosaltres no hi estarem d'acord.

Al llarg de la nostra història, Catalunya sempre ha estat caracteritzada pel seu activisme i el seu moviment associatiu, un moviment que ha estat i és divers, com el que tenim avui en dia; un moviment divers en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de l'atenció a les persones, en l'àmbit polític, en l'àmbit del lleure educatiu, de la cultura, de la societat i la cooperació internacional i de molts altres àmbits. Però també ha set crític amb el seu entorn i ha qüestionat l'ordre i les condicions establertes, i també ha set un moviment lluitador i combatiu per transformar, precisament, el seu entorn en tots els àmbits de la seva vida durant els anys de la dictadura, tal com explica l'exposició de motius, però també posteriorment, reivindicant els seus drets en la democràcia.

Com veieu, per nosaltres, el moviment voluntari és un moviment molt ampli i del qual més endavant parlarem.

Actualment, la societat es troba immersa en una situació complicada, una crisi i les seves polítiques d'austeritat aplicades per part dels nostres governants que han comportat l'empobriment de la societat catalana i que han comportat l'impediment de l'accés a recursos bàsics de les persones, que aquí i d'aquí és d'on sorgeixen molts aspectes i molts moviments voluntaris, com poden ser els punts solidaris o entitats, que, moltes vegades, com ha dit el síndic de greuges aquest matí, han hagut de fer un treball que l'Administració no arribava a fer.

I, per tant, sorgeixen noves necessitats i també noves respostes, respostes..., que cal recuperar certs valors que han caracteritzat sempre aquesta acció solidària i altruista i que, en cap cas, ha de ser substituït per les mateixes responsabilitats que ha de tenir l'Administració pública.

És per això que nosaltres creiem que s'ha d'aprofundir més encara en els principis bàsics d'aquesta llei. Són valors que exposa la llei i que hi estem d'acord: solidaritat, sí; compromís, també; també responsabilitat i també generositat i altruisme. Però tots aquests valors, per a què? Nosaltres entenem l'acció voluntària com aquella solidària i conscient de la seva realitat i que la transforma. Volem un model voluntari no assistencialista, més transformador, com sempre ha set. Per a què? Per lluitar per una equitat social, per lluitar per una justícia social, per fomentar el bé comú i els valors comunitaris, per eliminar la discriminació per raons de gènere, d'origen i, per tant, fomentar la convivència, fomentar la interculturalitat, promocionar la pau i que treballi per la cohesió social a Catalunya. Són valors i actituds que han caracteritzat sempre les nostres entitats a Catalunya i que treballen a diari per minvar, precisament, les conseqüències d'aquestes polítiques d'austeritat, i fomenten els valors ètics i soci-

als i culturals que contribueixen a la construcció d'una societat solidària, justa i també participativa.

El projecte de llei, en la seva exposició de motius, parla de diferents tipologies de voluntariat, amb les quals estem d'acord. Però parla d'un altre aspecte que per nosaltres també és molt important i que va en la línia del que volem expressar avui. Parla del reconeixement que va més enllà de l'acció voluntària, i és que existeixen altres tipus de participació i col·laboració ciutadana, desenvolupada des de la gratuïtat, des de la solidaritat, i, com hem dit abans, és una de les característiques més importants de la nostra història de Catalunya, i és el teixit associatiu activista i transformador de la societat.

Parla del voluntariat i de l'acció solidària, del voluntariat de diverses tipologies. En canvi, lamentem que aquest projecte de llei només vulgui parlar de les formes de voluntariat més tradicionals, i que ubiqui sempre els voluntaris en associacions vinculades a un projecte en concret definit. Ho lamentem, però treballarem per enriquir i completar aquests aspectes de la llei.

El que nosaltres pensem és que hi han altres formes d'implicació similars al voluntariat que no estan vinculades a cap formació jurídica, però que mouen gent entorn d'una activitat. Són els grups o col·lectius informals com, per exemple, el banc del temps, o col·lectius de persones que s'uneixen per fer una campanya temporal o per fer una activitat puntual.

És una llei funcional, que va bé i serveix per a un voluntariat formal, que ofereix persones que volen implicar-se en un servei i en una entitat d'un projecte determinat.

Nosaltres entenem l'associacionisme solidari, l'ajuda mútua i l'acció voluntària i qualsevol iniciativa de transformació i cohesió social. No ha de ser només un voluntari que ajudi el seu entorn, on ofereix la seva acció, sinó que en molts casos és la persona voluntària la que pren consciència de les seves millores, de les seves condicions, fent aquesta activitat. Em refereixo que no és tant la idea del voluntariat que aporta, sinó que els col·lectius i persones com, per exemple, els aturats o gent, per exemple, que ha estat toxicòmana, a través del voluntariat, tornen a relacionar-se i a socialitzar-se amb la gent i a integrar-se.

Volem una llei que no oblidí el foment de la creativitat també, el foment per generar l'autoaprenentatge d'unir-se i donar solucions a respostes, que no oblidí altres formes de voluntari on es treballa sense tanta previsió, creant en el mateix moment, amb més improvisació i, potser, amb menys implicació. En aquest sentit, tampoc es té gaire en compte, doncs, la mentoria, l'aprenentatge al servei o, com he dit abans, el banc del temps.

Així, doncs, creiem que és necessària, aquesta llei, però també creiem que és necessari que l'àmbit d'aplicació de la llei inclogui totes les formes de participació voluntària i solidària.

Fem la feina que tenim pendent des de fa molt temps. Potser hauríem de fer una llei que englobi molt més

el moviment, que fomenti l'associacionisme en global. No només volem regular el que ja és i el que funciona bé, sinó que volem una llei que visualitzi tot l'activisme social, perquè entenem que les persones voluntàries han de ser partícips dels seus propis projectes en entitats socials per transformar aquesta societat cap a una societat més justa i que, per això, cal aprofundir en més instruments de participació.

Aprofitem també aquesta llei per fer una llei més àmplia de l'associacionisme voluntari i solidari. Cal avançar cap a una llei que li doni un nou impuls, s'ha d'adaptar a les realitats existents, com parlava abans. I, per tant, cal comptar amb altres sectors –organitzacions no formals i entitats també juvenils–, perquè fan també un treball solidari, altruista i gratuït per la voluntat pròpia i per millorar cada dia aquest món, que és injust.

Bé, això és un aspecte de què hem parlat amb diferents entitats de diferents orígens. Crec que és una proposta molt ambiciosa, crec que també és una proposta molt enriquidora, on cal implicar a tothom perquè se senti recollit dins d'aquesta llei, i cal parlar amb tothom per veure com, en quins aspectes i qui es vol regular o no.

Per altra banda, el projecte de llei, a part de descriure un concepte clau, que és el significat del voluntariat, també parla d'altres aspectes que nosaltres creiem convenient que s'han de millorar. Aquesta preocupació no només és nostra, és compartida amb moltes altres entitats, sindicats i persones amb les quals hem estat fent intercanvi d'idees durant aquests dies.

També és una preocupació que, precisament, motiva l'elaboració i la creació d'aquesta llei. Parlo dels drets que s'han de garantir als mateixos voluntaris. Nosaltres creiem que no s'aprofundeix molt més en la llei en el fet de delimitar la feina que hauria de desenvolupar un voluntari o voluntària. És a dir, pensem que un voluntari no pot realitzar tota mena d'activitats; hi han casos en què de forma voluntària persones comencen a desenvolupar tasques per a les quals necessiten qualificació professional.

Crec que valdria la pena fer una menció en aquest sentit i, potser, coresponsabilitat amb les entitats sobre quins són els límits dels voluntaris, especialment, en l'àmbit social, en l'àmbit de la gent gran i en persones discapacitades, perquè, en cap cas, les persones treballadores d'aquest àmbit siguin substituïdes per voluntaris ni tampoc que sigui una nova forma de precarització laboral. Tots som coneixedors del moment que pateixen els treballadors del lleure també, per exemple, que porten molt temps sense conveni col·lectiu.

Per tant, hem de garantir que les persones siguin voluntàries i no substitueixin cap feina. Hem de definir bé aquesta feina entre la tasca voluntària i la feina remunerada.

Qualsevol llei ha de contenir també, com ja s'ha dit, una memòria econòmica i un sistema d'indicadors per avaluar aquestes polítiques i que no ha arribat amb aquesta proposta de llei.

Nosaltres hem de dir que continuarem treballant per aprofundir en aquest teixit associatiu. Creiem que el

voluntari ha de ser una activitat que enforteixi el teixit associatiu, que democratitzi i apoderi la societat i que treballi per la cohesió social del nostre país.

Agrair a les entitats la feina que s'ha fet i, per tant, encoratjar-les a continuar enriquant aquesta proposta de llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Intervé, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, en primer lugar, por supuesto, dar la bienvenida a las entidades de voluntarios que nos acompañan y a las personas voluntarias que nos acompañan hoy aquí, en el debate del Proyecto de ley de voluntariado que ha presentado el Govern de la Generalitat, que, en la medida en que no se han presentado enmiendas a la totalidad por ninguno de los grupos de la cámara, podemos entender que estamos todos de acuerdo, al menos, en una cosa, que es conveniente y que es necesario que el voluntariado tenga una regulación aquí, en Cataluña.

Pero lo es también, en primer lugar, porque el voluntariado es una competencia exclusiva de la Generalitat de Catalunya, pero, sobre todo y más importante, para responder a los retos y necesidades que una actividad que ha sido tan importante últimamente nos plantea. Y es que en estos últimos años de gravísima crisis económica no se puede entender lo que tantas veces nombramos en este Parlament, a veces, hasta el extremo de manosearlo, la cohesión social, sin el papel fundamental que han desempeñado las organizaciones de voluntarios y las personas voluntarias.

En un contexto, como digo, en el que las entidades del tercer sector están sufriendo –cada día continúan sufriendo además– constantes impagos por parte del Govern de la Generalitat, que les han obligado en muchísimos casos a prescindir de trabajadores que estaban en régimen laboral y, en muchos casos también, a cerrar –a cerrar– y que, sobre todo, han hecho que se ponga en riesgo la atención que pueden prestar a las personas más necesitadas..., ha sido en este contexto –ha sido en este contexto– en gran medida la actividad de los voluntarios la que ha permitido seguir llevando a cabo a estas entidades las tareas que realizan cada día sin merma o con la mínima merma de la calidad asistencial.

Miren, ya que en muchas ocasiones los poderes públicos y los gobiernos no han estado a la altura, es una obligación de estos dar cobertura tanto a las entidades de voluntariado como a las personas que forman parte de las mismas. Y, aunque lo que acabo de mencionar es, sin duda, aplicable al voluntariado de carácter social o comunitario, que es quizás el más aparente, puede también decirse lo mismo de las otras formas de voluntariado, que tienen la misma importancia, como el cultural, el deportivo o el que se centra –tam-

bién importantísimo– en cuestiones medioambientales, sectores estos que han sufrido también gravísimos recortes y que deben muchísimo al voluntariado de personas y organizaciones comprometidas, porque el voluntariado es esto, es compromiso, compromiso con la sociedad.

Para que nos hagamos una idea, solo en entidades del tercer sector social existían, a fecha de 2011, unos trescientos mil voluntarios en Cataluña, y creció en ese año el porcentaje en un 23 por ciento, según indica la propia memoria del tercer sector social. Y el propio *departament* recogía datos de la Federación de Asociaciones de Personas Mayores en los que se decía que había unas trescientas mil personas también mayores de sesenta y cinco años realizando labores de voluntariado en Cataluña.

Bien, dicho todo lo anterior, hay que analizar ahora si esas necesidades y retos que plantea el voluntariado actualmente están recogidos en el proyecto de ley tal como nos lo presenta el Gobierno, si responde o no a esas necesidades y retos.

El proyecto formalmente –formalmente, al menos– incluye algunos de esos retos relativos a la relación entre las personas voluntarias y las entidades en las que realizan su labor de voluntariado, y también relativos a la relación entre las personas voluntarias y las remuneradas en el seno de la misma entidad. Y regula un catálogo de derechos y deberes tanto de las personas voluntarias como de las entidades de voluntariado.

En esa regulación –hay que reconocerlo–, se regulan o se recogen, al menos, formalmente sobre el papel aspectos que habían sido ampliamente reclamados, como son la formación, la promoción y el reconocimiento, que se incorporan como derechos en este proyecto de ley. Pero es aquí –se lo digo a la *consellera*– que tenemos que poner una primera pega: ¿qué consecuencias tiene el incumplimiento o la vulneración de esos derechos? Porque no los hemos visto en la ley. La ley es un catálogo de derechos, pero no se anuda ninguna consecuencia al incumplimiento o vulneración de esos derechos. Y lo mismo, por supuesto, se puede decir de los deberes sobre cuyo incumplimiento nada se dispone. Deberes tanto de las entidades..., por supuesto, quizá más importantes los de las entidades para con el voluntario y los del voluntario para con las entidades. En la propia naturaleza de la voluntariedad se implica que los deberes están en un terreno de principios, pero si se incluye en una ley ha de ser para algo como los derechos.

Nosotros no queremos que esta ley se quede en una mera declaración de principios para poder decir que tenemos, como en tantas otras cosas, un *model català de voluntariat*. Tampoco, por ejemplo, nada se dice de medidas que en otras legislaciones han servido para reconocer –reconocer, que esto es muy importante– y de una manera muy eficiente el voluntariado y la labor de los voluntarios, y sobre todo fomentarlo, que es lo que ha de hacer la Administración, como el reconocimiento a las personas que hayan desempeñado labores de voluntariado social de méritos específicos, por ejemplo, para el acceso a la función pública. Esto

es algo que está en otras legislaciones, y podría ser un buen momento para reconocerlo de la manera que técnicamente sea posible.

Son cuestiones que tampoco pueden dejarse al reglamento –son cuestiones que no pueden dejarse al reglamento–, o al menos no totalmente; el reglamento no puede innovar lo que ni siquiera está esbozado en la ley. Todo esto debería estar tutelado por la Administración, porque al respecto de las medidas a cargo de la Administración nosotros vemos que tenemos simplemente regulados, como es costumbre muchas veces, los aspectos burocráticos y administrativos.

Y, por último, el principal y a nuestro juicio más importante de los problemas que vemos en la ley o al menos en el espíritu del proyecto de ley, tal como se nos ha planteado, es por supuesto la financiación, que sigue siendo un gravísimo escollo para las entidades del voluntariado, que están sufriendo las carencias de la Administración y tienen una falta evidente de recursos para llevar a cabo sus actividades. ¿Y qué tenemos en este punto en el proyecto de ley? Pues lo siguiente: tenemos un título, el título cuarto, que se denomina «Del fomento del voluntariado», con un único artículo que está bajo la rúbrica «Medidas generales de fomento», que es curioso, porque después no hay ninguno que se denomine «medidas particulares».

¿Y qué dice este artículo? Pues que para fomentar y facilitar la acción del voluntariado las administraciones públicas promoverán determinadas actuaciones de acuerdo con sus disponibilidades presupuestarias. Esta es la frase mágica que siempre aparece en los papeles que salen de los despachos de Convergència y Esquerra, salvo, por supuesto, que hablen de independencia; entonces los recursos salen de debajo de las piedras. Pero, ¿qué quiere decir? Que en tiempos de crisis habrá menos recursos para el voluntariado. Esto es lo que quiere decir. Muy bien, ¿no? Es decir, todo lo contrario de lo que se necesita. Este Gobierno quiere que el voluntariado, que es una actividad que por su propia naturaleza sale barata, por así decirlo, ahorre recursos a la Administración, a la sociedad, a todos los ciudadanos, vea limitados sus recursos precisamente en función de las disponibilidades presupuestarias del Gobierno de turno. O sea, a más crisis, menos apoyo al voluntariado. Porque es evidente –es evidente– que en momentos de crisis habrá menos disponibilidades presupuestarias en las administraciones.

Y, si esto lo ponemos como principio en la ley, pues lo que estamos diciendo es: «Oiga, cuando haya crisis, que es cuando ustedes, los voluntarios y las organizaciones del voluntariado, son más necesarios, habrá menos fomento del voluntariado.» Porque es en ese mismo artículo donde se dice eso, es allí donde está lo principal que debe recoger esta ley: las medidas de apoyo y fomento al voluntariado, como promover la formación de voluntarios, convocar programas de ayuda, impulsar acciones de investigación, etcétera.

Y es por esto que esta será una de nuestras principales observaciones. Y en el trámite, en el trámite parlamentario que hoy empieza, dado que todos estamos de acuerdo en que una ley sobre el voluntariado es nece-

saria, haremos hincapié para que de este Parlamento salga una ley que no sea simplemente, como muchas veces se acostumbra en este ámbito social, una mera declaración de intenciones y principios con más contenido burocrático que efectivo y que soluciones para los problemas.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, doncs, bona tarda. També saludar els companys que avui estan presents per al debat del Projecte de llei del voluntariat.

Nosaltres volem començar fent una reflexió al voltant del que es deia abans, que és una llei demandada pel sector, però que des del nostre punt de vista s'ha materialitzat amb molta pressa, s'ha materialitzat a corre-cuita. I a més a més, quant al contingut, tot i que sí que entenem que era oportuna, i així ho defensem –de fet, no hem presentat una esmena a la totalitat perquè entenem que era oportuna–, sí que veiem que el contingut és per nosaltres inacceptable i que, a més a més, es materialitza aquesta pressa. I és que, a més a més, ens falta una reflexió molt més acurada de què és l'associacionisme i què és el voluntariat en aquest país, com s'ha anat configurant i sobretot el que bàsicament és per nosaltres el gran desencert d'aquesta llei, és apostar clarament per un model en detriment d'un altre i, per tant, no haver recollit el que hauria d'haver recollit, que són dos models diferents d'associacionisme, dos models diferents de voluntariat.

Dèiem que era una llei que s'havia començat amb..., que s'ha fet amb presses, un projecte de llei que s'ha fet amb presses. I també voldríem fer una reflexió al voltant de qui és que ha tibet aquest projecte de llei. Hauríem de començar explicant, doncs, qui és el Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat de Catalunya, per què naix i d'on, quines entitats el conformen. I veiem que hi han entitats de voluntaris i associacions de l'àmbit social, cultural, comunitari, ambiental, internacional, també les organitzacions sindicals. I llavors veiem que hi ha organitzacions empresarials més representatives de Catalunya en l'àmbit dels serveis socials, també entitats d'iniciativa social, també entitats d'iniciativa mercantil, totes desenvolupant accions de voluntariat que van des de l'empresa fins al món local. Això vol dir un còctel bastant peculiar, en el qual se situen al mateix nivell entitats, doncs, per exemple, de l'educació en el lleure com la Fundació «la Caixa» o com altres entitats d'iniciativa mercantil.

Per nosaltres aquest model de representació, que és el basat –i després ho podríem argumentar millor– en el tema de les vocalies del CAVC, deixa les associacions ja en un segon terme, la qual cosa entenem que queda molt ratificada si es té en compte, com he dit, les vocalies del Consell de l'Associacionisme i del Voluntariat. A més a més, en la representació dels nous

àmbits sectorials, que vostè mateixa com a presidenta del consell designava, i que ja ens quadra tot una mica –aquestes presses– i també ens quadra una mica aquest model únic de voluntariat que pretenen implantar amb aquesta llei.

És important per nosaltres detenir-nos en qui conforma, doncs..., quins ens públics o quines organitzacions conformen aquest consell. I volem citar-les perquè, com he dit, aquest batibull, aquest còctel tan peculiar, per nosaltres té un impacte molt gran en com finalment s'ha apostat per aquest projecte i no s'ha apostat per un altre. Dèiem que, qui participa en aquest consell? El Departament de Benestar, el Departament de Justícia, la Federació Catalana de Voluntariat Social, Entitats Catalanes d'Acció Social, Federació Catalana d'Entitats Contra el Càncer, la Confavc, Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes, la Xarxa de Voluntariat Ambiental de Catalunya, l'Ens de Comunicació Associativa, la Federació Catalana d'Entitats Corals, Casal dels Infants d'Acció Social als Barris, Creu Roja, Taula del Tercer Sector, Càritas, Comissions Obreres, UGT, la Confederació Patronal del Tercer Sector Social, Fundació «la Caixa», Federació de Municipis de Catalunya i Associació Catalana de Municipis i Comarques. Doncs, jo crec que amb aquesta representació *vario-pinta*, si no es pot acceptar d'inici que almenys estem, com a mínim, davant de dos models diferents de voluntariat, és que realment una part s'ha perdut de vista. No sabem si voluntàriament o no, però, en tot cas, sí que sabem que estem a temps que així no sigui.

I si fem un traç general amb algunes excepcions i amb alguns matisos, en molts aspectes amb alguns matisos, podem veure què és el que moltes d'aquestes entitats tenen en comú. Són entitats bàsicament que fan la seua feina de voluntariat amb una perspectiva assistencialista; a més a més, amb un model de voluntariat en el qual un individu fa una aportació a un projecte, un projecte que de vegades no només no ha definit, sinó que és un projecte totalment aliè i allunyat; amb cossos tècnics i de personal laboral prou important. A més a més, doncs, no es va més enllà, diguem-ne, d'aquesta implicació; en alguns aspectes, sí, però en altres és només una implicació esporàdica, una implicació que no va més enllà de triar en el mercat quins projectes de voluntariat hi ha. I, en tot cas, com hem dit, oblida també aquell model de voluntariat militant, aquell model de voluntariat, a més a més, que per nosaltres és el característic del país i que en els últims anys ha permès condicionar quasi totes les accions, o moltes, moltes de les accions dels poders públics en molts aspectes –en habitatge, en joventut, també en caràcter social–, i que per nosaltres sí que era el que definia aquell model català que vostè abans expressava que era el que pretenia recollir aquesta llei.

Per tant, quan aquesta llei parla de voluntariat, de què està parlant? Està parlant d'un model en el qual es fa una aportació individual, un model, a més a més, en què aquesta acció individual no passa de ser merament assistencialista i és puntual i, a més a més, no es participa en el projecte? O és, per altra banda, un model

militant, on l'acció voluntària és una acció recíproca, per tant, que aspira també a ser part del projecte que defineix el projecte que el condiciona, que té una vocació transformadora, una vocació d'incidència política? Perquè estem parlant, llavors, de dos models, i el que sí que tenim clar és que aquesta llei només en recull un.

Dèiem, per altra banda, que estem a temps i que esperem que així sigui, doncs, de, en aquest procés de discussió, incloure també aquest altre model. Perquè no és bo que una llei miri només una manera de fer, que, a més a més, nosaltres entenem que és assistencialista i que en cap cas pot ser-ho en els temps que corren, que no atén els problemes estructurals i que, en tot cas, veu els problemes com una cosa individual, en la qual no es té ni responsabilitat política, ni incidència.

Dèiem que –s'ha dit abans– les activitats de voluntariat militant en cap cas tampoc poden, doncs, substituir quines són les feines obligatòries que els poders públics han de tenir, han de dur a terme. Però que sí que si aquesta llei pretenia, doncs, regular el voluntariat i l'associacionisme, a més dels drets i deures, havia d'agafar –intentar agafar– tots els matisos.

Bé, nosaltres podríem estar d'acord i ho estem –de fet, ho lloem, com fan tots– amb què ha sigut, quina importància ha tingut l'associacionisme en aquest país. Entenem que ha tingut un paper clau, no en l'àmbit de substituir cap política a la qual els poders públics, ho hem dit abans, tenen l'obligació..., però sí que han estat clau i són clau en un moment com l'actual. Però una importància que, tot i que es lloa i s'ha lloat moltíssim, no està recollida en aquesta llei quan s'ha optat, com he dit, clarament per un dels projectes. Massa vegades passa que, quan es pretén posar en valor davant una llei espanyola que és pitjor que aquesta –i ja ho diem–, doncs, un model propi català, s'obliden que el model propi català és el que és i no pot ser el que vostès volen condicionar. Per tant, aquest model de voluntariat...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada, si m'ho permet. Ja pot reprendre. Gràcies.

Isabel Vallet Sànchez

Gràcies, presidenta. Sí, ja estava acabant, eh? Deia, finalment, que si es vol un model propi, que sigui un model propi que sigui realista, a més a més, i no el que es vulgui sigui crear de nou un model, un sol voluntariat en el qual l'acció individual, esporàdica i merament assistencialista és el tret definitori d'una llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé, presidenta, consellera, conseller, diputades i diputats... Una salutació també a les persones individuals i

a les persones que representen la Federació Catalana del Voluntariat.

Per posicionar el nostre grup en el Projecte de llei del voluntariat, deixin-me que comenci dient que aquest nostre país ha estat pioner en legislació, que després ha estat replicada en altres indrets de l'Estat i que també, tanmateix, ha estat pioner en la construcció de moviments socials de base, fet que fa que disposem d'un teixit associatiu de grandíssima tradició. Quant a legislació, per posar alguns exemples, hem estat pioners en matèria ambiental, en protecció dels animals, en drets civils i també en voluntariat, amb la creació de l'Incaivol l'any 1991.

Deia a l'inici d'aquestes paraules que Catalunya es caracteritza per haver estat pionera en la construcció dels moviments socials i cívics, que l'han fet evolucionar, evidentment, de forma molt positiva. Moviments que han anat de baix a dalt; moviments que sovint han complementat l'actuació dels poders públics, que fins i tot en algun moment l'han substituït; moviments que s'han organitzat al voltant d'entitats que han sabut adaptar-se als temps, que han evolucionat al llarg de dècades, i moviments que han mantingut viva la flama d'aquest país mentre molts, des de fora, volien apagar-la.

El nostre país, aquest país, nosaltres no el podem, no el volem i no el sabem entendre tal com és avui sense l'aportació que aquestes entitats, sorgides dels moviments socials de base, ens han fet. No el podem entendre sense les entitats que han defensat la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra educació en les circumstàncies més adverses; tampoc sense les entitats que han fet xarxa comunitària en els entorns amb més risc d'exclusió social, o sense les entitats que han ajudat al desenvolupament de les persones amb més dificultats. No podem, no volem, no sabem entendre el nostre país sense les entitats que han treballat intensament per la protecció del nostre territori i pel nostre patrimoni ambiental. I, finalment, no podem, no volem i no sabem entendre el nostre país sense les entitats que han desenvolupat projectes solidaris arreu del món o que s'han dedicat a explicar la realitat catalana fora de l'Estat. No podem entendre Catalunya sense la feina que s'ha fet i es fa des d'aquest munt d'entitats, la majoria de les quals treballen amb voluntariat.

La vinculació entre associacions i persones voluntàries és el tret més característic del model català de voluntariat. Això vol dir que la immensa majoria del teixit associatiu català no existiria sense la figura de la persona voluntària; de la mateixa manera que aquesta figura tindria moltes dificultats per desenvolupar-se sense un teixit associatiu potent com el que tenim.

Estem, doncs, davant d'un tema de país, d'un tema que no és menor, especialment en els temps que ens toca viure, no només pel context de crisi en què vivim, sinó també i especialment perquè afecta, compromet i valora els 1,2 milions de persones que declaren o han declarat haver fet tasques voluntàries durant la seva vida. Estem veient en aquests moments com els problemes es multipliquen i les solucions, amb els mit-

jans de què disposem, són més difícils d'aconseguir. Però també estem veient com l'aposta del país, fruit de la seva història recent, de construir-se amb aportacions públiques i privades, ha estat una aposta d'èxit en moments com l'actual. Estem veient com no arribem arreu només amb la feina i els recursos de les administracions, però també com, en aquest context, les entitats són elements clau en l'engranatge i uns instruments d'un gran valor per mantenir la cohesió social i seguir essent un país avançat.

Si tot això és així, si les entitats són elements clau per a l'engranatge social i si el voluntariat és el principal capital humà que les alimenta, sembla obvi que s'hagi de protegir un model d'èxit mitjançant una llei. Una llei que pretén assegurar la qualitat i el rigor en el desenvolupament del voluntariat; una llei que defineix què és el voluntariat i, per tant, el protegeix com a patrimoni del país; una llei que vol promoure el voluntariat definint els seus drets i les seves obligacions, i també els drets i els deures de les entitats; també que defineix les entitats en funció del vector del voluntariat, establint un criteri diferencial entre aquelles formades totalment per persones voluntàries i aquelles que entre els seus projectes en tenen que impliquen la participació de persones voluntàries, però que, alhora, poden comptar amb estructures més o menys professionals; una llei que trasllada al lloc que li correspon, que és el corpus legislatiu del país, una realitat que fins ara no estava prou protegida ni reconeguda, i que no en tenia prou amb l'existència d'una carta del voluntariat de Catalunya de l'any 1996; una proposta que garanteix que el voluntariat quedarà situat al món de les entitats, associacions i organitzacions no lucratives, i que, per tant, assegura que la seva funció quedi perfectament delimitada; una llei, finalment, que estableix obligacions també al Govern de la Generalitat: línies de suport, estratègies de col·laboració, formació del voluntariat, cens d'entitats i d'altres que van en la línia de refermar el compromís de la Generalitat amb el tercer sector.

Al mateix temps, estem blindant una estructura d'estat, en la mesura que, com hem dit, el voluntariat és un capital humà essencial per al desenvolupament social del país. El nostre grup vol destacar, com ho han fet d'altres, el caràcter participatiu del procés d'elaboració d'aquesta llei. És una llei demanada pel mateix sector, és una llei amb un text acordat pel Consell de l'Associacionisme i el Voluntariat, participat per sindicats i patronals, i és una llei resultat d'un procés de diàleg que sorgeix del sector, que compta amb el sector i que reforça, creiem nosaltres, el sector. En definitiva, és una llei de justícia, perquè el voluntariat és generositat, és solidaritat i és responsabilitat. És una llei que reconeix el valor de fer sense esperar res a canvi, que reconeix l'actiu d'una societat civil potent i vinculada, però no sotmesa a les institucions ni als governs. I una llei que ens permet exhibir l'orgull de compartir valors perdurables. Perquè si el voluntariat és una expressió de solidaritat que té un efecte transformador en la societat, que aporta prosperitat i innovació a la societat civil i que dóna resposta creativa als reptes socials, diputades i diputats, com a protecció i impuls de la participació activa de la ciutadania en la comunitat i com a multiplicador del capital social, la llei del voluntariat

ha de ser un aparador de drets, però també ha de posar en valor fer comunitat.

Acabo. I ara que podem enorgullir-nos, alguns, de tenir el papa que tenim, permetin-me acabar amb una frase seva, amb una frase de Francesc. Diu: «El valor dels éssers humans no pot ser jutjat només en termes econòmics. Sense voluntaris cap estat podria ser construït. El valor i el progrés d'una societat depenen constantment de les persones que fan més del que és estrictament la seva obligació.» Que així sigui. I per això avui nosaltres donarem suport a tramitar aquesta llei.

Gràcies, consellera; gràcies, consellers, diputades i diputats.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat i atès que no s'han presentat... (*Pere Bosch Cuenca demana per parlar.*) Digui'm, diputat Bosch?

Pere Bosch Cuenca

Senyora presidenta, si m'ho permet, per contradiccions, perquè em sembla que hi ha hagut una afirmació...

La vicepresidenta primera

Trenta segons. Té la paraula per trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. No tinc per costum intervenir, i més en el tram final, sobretot quan un expressa els seus fantasmes, les seves dèries. Però quan un sobrepassa un àmbit, que és l'àmbit de la falsedat, jo crec que val la pena intervenir.

El senyor López Rueda ha donat una informació que no és veritat. Afirmar que l'Assemblea Nacional de Catalunya rep diners de la Generalitat..., vostè sap perfectament que no és veritat. I aquí podem dir de tot, podem expressar els fantasmes o els temors, però afirmar coses que no són veritat..., crec que no les hem d'afirmar. En tot cas, si vostè volgués afirmar alguna entitat que rep diners, jo li'n donaré una. Doncs, resulta que hi ha una fundació que es diu Francisco Franco, que porta el nom d'un dictador i que va rebre, des de l'any 2001 al 2003 –i, si no, miri les seves memòries–, ni més ni menys que 483.000 euros, segons les seves pròpies dades, d'un partit que s'anomenava Partit Popular. Això en qualsevol país democràtic no només no rebria diners, estaria...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, han passat els trenta segons.

Pere Bosch Cuenca

...directament il·legalitzada. Però, vaja, són meravelles d'aquesta Espanya pseudodemocràtica... (*La vicepre-*

sidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La vicepresidenta primera

Doncs, com estava dient, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera (debat de totalitat) (tram. 200-00016/10)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera.

D'acord amb el criteri expressat a la Junta de Portaveus del passat 2 d'abril, el debat d'aquest projecte de llei es farà conjuntament amb el punt cinquè de l'ordre del dia, relatiu a la Proposició de llei de creació d'impostos ambientals, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Per tant, farem un sol debat, amb la intervenció inicial del Govern i la intervenció posterior dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre les dues iniciatives legislatives i les esmenes a la totalitat en un únic torn de deu minuts per cada grup. En acabar el debat procedirem a la votació separada de les esmenes a la totalitat presentades per cada una de les iniciatives legislatives. (*Remor de veus.*) Estic explicant la tècnica de debat i votació i després no la repetiré, senyors diputats i senyores diputades.

En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per a la presentació del projecte de llei té la paraula, en nom del Govern de la Generalitat, el conseller d'Economia i Coneixement, honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, els presento en nom del Govern el Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera. Tres impostos, doncs. Aquestes tres figures tributàries es creen seguint les recomanacions de la Unió Europea vers l'adopció de mesures de fiscalitat mediam-

biental, i tenen antecedents en altres comunitats autònomes i en països europeus amb llarga tradició en fiscalitat verda. No fem res que no es faci en altres territoris propers.

Els tributs mediambientals, a més de ser instruments per a la recaptació, tenen per objecte orientar el comportament dels agents econòmics amb la interiorització dels costos no desitjats o, com diuen els economistes, les externalitats negatives que generen amb la seva activitat. Així, amb els tres impostos que es creen amb aquest projecte de llei es grava amb més o menys intensitat l'impacte real o potencial en el medi ambient de determinades activitats. A tal efecte, tradicionalment es plantegen dues opcions: o l'externalitat negativa la suporta el conjunt de la ciutadania, o la suporten, totalment o parcialment, els agents econòmics que la generen en el desenvolupament de la seva activitat, activitat per la qual, recordem-ho, obtenen un benefici econòmic.

Amb aquests tres nous impostos es preveu recaptar uns 50 milions d'euros anuals, que permetran finançar en part inversions públiques orientades a la millora de la qualitat del medi, i s'incentiven així conductes més respectuoses amb el medi ambient. En l'escenari econòmic actual és important disposar de recursos econòmics suficients que permetin inversions per millorar el medi ambient. En aquest sentit, es reclama un esforç col·lectiu, però també de forma més intensa a aquells agents econòmics que generen un benefici particular, un benefici econòmic propi, mitjançant una activitat que afecta negativament, de forma efectiva o potencial, el medi ambient, que és un bé col·lectiu.

Un cop més, cal recordar que la Generalitat de Catalunya té reconeguda potestat tributària a la Constitució espanyola per establir i exigir tributs –articles 133.2 i 157–, alhora que té també la competència en matèria de protecció del medi ambient, de conformitat amb l'article 144 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Els impostos que queden incorporats en el projecte de llei que presentem són els següents: primer, impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial; segon, impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient; tercer, impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera.

Començaré amb la descripció del primer, de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial. L'objecte de l'impost és gravar les emissions d'òxids de nitrogen efectuades per l'aviació comercial durant les fases de rodatge d'entrada i sortida, l'enlairament i l'aterratge, del dany que ocasionen a la qualitat de l'aire a la zona on es produeixen, o sigui, als voltants de l'aeroport. La finalitat és que les aeronaus en tot el seu cicle contaminin menys. Això es pot aconseguir amb aparells més eficients en general o, per exemple, amb la incorporació de les aletes d'extremitat, circumstància que es contempla en la regulació de l'impost preveient una bonificació sobre la quota.

És un impost d'aplicació exclusiva a les zones de protecció especial, ZPE; per tant, afecta aquells aeròdroms situats en municipis declarats zones de protecció especial de l'ambient atmosfèric pel contaminant diòxid de nitrogen. Es tracta d'aquelles zones del territori en què s'ultrapassen els nivells admissibles pel que fa a la qualitat de l'aire, zones i aglomeracions del territori on hi ha risc o se superen els nivells admissibles de qualitat de l'aire pel diòxid de nitrogen que fixa la normativa vigent, amb un risc contrastat d'afectació a la salut humana i al medi ambient. Els òxids de nitrogen són contaminants d'afectació local sobre la salut que, si bé suposen el 4 per cent de la totalitat de les emissions, pel que fa a les poblacions i urbanitzacions més properes poden arribar a suposar el 80 per cent de les emissions.

Es preveu que l'impost que ara es crea es pugui executar dins del període d'implantació del Pla d'actuació per a la millora de la qualitat de l'aire horitzó 2015, i d'aquesta manera contribuir de manera significativa a la millora de la qualitat de l'aire de les zones de protecció especial de l'ambient atmosfèric, reduint les emissions d'òxids de nitrogen i de partícules en suspensió de diàmetre inferior a 10 micres, cosa molt petita.

Amb tot, aquest no és un impost nou. A l'hora de configurar-lo s'han analitzat precedents europeus; en els aeroports de Munic, París Orly o Londres Heathrow s'apliquen impostos a les emissions d'òxids de nitrogen emesos a l'atmosfera per l'aviació comercial. En tots aquests aeroports mencionats el valor de l'impost és inferior a deu euros per quilogram d'òxids de nitrogen emès durant el cicle de rodatge d'entrada i sortida, l'enlairament i l'aterratge de l'aeronau.

Dintre dels elements de l'impost cal destacar, per una banda, aquells elements que consideren l'objectiu ambiental, com la base imposable que es fixa en terme de quilograms d'òxid de nitrogen emesos; segon, o tal com ja he dit abans, la bonificació en la quota per raó del percentatge d'aeronaus que disposin del que s'anomena «aleta d'extremitat». Aquesta bonificació pretén incentivar la utilització d'aquests tipus d'elements que contribueixen a disminuir les emissions contaminants.

I, per l'altra, i amb l'efecte de ponderar l'objectiu ambiental de l'impost amb la necessitat de preservar la competitivitat de l'aeroport del Prat, el projecte de llei incorpora una altra característica. Primer, un topall de vols anuals per companyia que computaran dins la base imposable. La intenció de la mesura, que té com a precedent, per exemple, el lliar de la quota del gravamen de protecció civil, és que l'impost no esdevingui un factor que limiti les possibilitats de creixement de la companyia aèria contribuent ni de l'aeroport. Segon, un altre factor destacable en aquesta mateixa línia és l'establiment d'un tipus de gravamen reduït aplicable en relació amb els vols de connexió i de rutes de llarg recorregut. Es pretén que l'impost no impacti negativament en el volum de vols d'aquest tipus, que són més elàstics, i no els impedeixi el seu creixement.

D'acord amb els estudis fets, l'impacte econòmic de l'impost en termes anuals es preveu en un màxim de

3,9 milions d'euros, és a dir, quasi 4, el qual afectarà la recaptació de l'any 2015, en funció de la data d'entrada en vigor de la mesura, atès que el termini de presentació de la declaració s'efectuarà a partir de l'1 de gener de l'any immediatament següent a cada any natural, en les condicions i terminis que s'estableixin reglamentàriament.

El segon impost que sotmetem a la votació d'aquesta cambra és l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica. Aquest impost té per objecte gravar l'impacte i l'eventual dany en el medi ambient derivats de la realització de l'activitat de producció termonuclear d'energia elèctrica en el territori de Catalunya. El seu precedent més immediat el trobem a la Comunitat Valenciana, que mitjançant la Llei 10/2012, de 21 de desembre, de mesures fiscals de gestió administrativa i financera i d'organització de la Generalitat –valenciana–, va crear l'impost sobre activitats que incideixen en el medi ambient, i va constituir com un dels seus fets imposables el dany, l'impacte, l'afectació i el risc derivat de la producció d'energia elèctrica d'origen termonuclear, hidroelèctric i d'altres.

Cal fer un incís per referir-se a una qüestió de constitucionalitat d'aquest impost. El precedent de l'impost creat per la comunitat autònoma de Castella - la Manxa, que va ser anul·lat per inconstitucional per part del Tribunal Constitucional, pot resultar confús o pot confondre. Cal aclarir que en la declaració d'inconstitucionalitat va ser determinant l'aplicació d'una redacció de la LOFCA anterior a la vigent, on s'impedia la creació de tributs autonòmics que gravessin la mateixa matèria imposable gravada per un impost local. La redacció vigent de la LOFCA fixa com a paràmetre de convivència dels tributs autonòmics i locals la coincidència de fets imposables, concepte menys ampli que l'anterior, de «matèria imposable». En aquest sentit la configuració del fet imposable de l'impost que ara es crea amb el present projecte de llei no se superposa ni és coincident amb cap altre fet imposable preexistent de cap tribut local ni estatal.

En relació amb aquest tribut es preveu una afectació parcial dels ingressos al finançament del Pla especial de protecció civil, expressament destinat als riscos que puguin derivar de l'activitat gravada en la quantitat de 257.154 euros anuals. És possible que aquesta xifra els hagi semblat una mica estranya, i, per tant, aquí explica d'on surt aquesta xifra. Aquesta afectació cal posar-la en relació amb la modificació de l'article 59.1, apartat cinquè, de la Llei 4/1997, del 20 de maig, de protecció civil de Catalunya, que regula el gravamen de protecció civil i que comporta la derogació de la norma que gravava les centrals nuclears en la disposició addicional primera. I això generava, precisament, aquesta quantitat de diner que ara es dedica de manera finalista amb aquest ingrés a cobrir aquesta, diguem-ne, pèrdua.

S'estima que la proposta del nou impost té un impacte econòmic en termes anuals de 43 milions d'euros. Atès que durant el període impositiu els subjectes passius han d'efectuar pagaments fraccionats en concepte de pagaments a compte referits a trimestres naturals, en els primers vint dies naturals dels mesos d'abril, ju-

liol i octubre de cada any natural, l'impacte en la recaptació dels anys 2014 i 2015 dependrà de l'entrada en vigor de la mesura.

Finalment, pel que fa a l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules emeses a l'atmosfera amb la finalitat d'incentivar conductes més respectuoses i aconseguir una millor qualitat de l'aire, aquest impost grava les emissions a l'atmosfera de determinades substàncies generades en instal·lacions industrials i/o instal·lacions de combustió amb potència tèrmica nominal superior a vint megawatts tèrmics. L'impost que ara es crea no és desconegut en el nostre ordenament jurídic; existeix i és exigible a les comunitats autònomes d'Aragó, Castella - la Manxa, Múrcia, Galícia i Andalusia. També França té establert un impost similar.

Constitueixen el fet imposable les emissions a l'atmosfera d'òxid de nitrogen –de fet, les emissions a l'atmosfera que se'n diuen «vehiculades»–, de diòxid de sofre, de partícules en suspensió i de carboni orgànic total que es generin tant en instal·lacions industrials com en instal·lacions de combustió amb potència tècnica nominal, com ja els he dit, superior a vint megawatts tèrmics.

Es preveuen dues bonificacions de caràcter ambiental. Una del 50 per cent del percentatge que resulta de la càrrega massiva anual provinent d'instal·lacions de cogeneració ubicades en establiments industrials, amb una potència nominal superior a vint megawatts tèrmics, que utilitzen com a combustible gas natural o biogàs. I, segona, del 5 per cent de la inversió en millora atmosfèrica realitzada en el període impositiu i que s'hagi certificat per la Direcció General de Qualitat Ambiental dins del programa de desgravacions fiscals per inversió en reducció de les emissions contaminants atmosfèriques canalitzades amb un límit del 15 per cent de la quota íntegra. Es vol incentivar així la realització d'actuacions per part dels obligats tributaris tendents a la reducció de l'emissió de gasos contaminants.

S'estima que la proposta del nou impost que grava les emissions assenyalades tingui un impacte econòmic en termes anuals d'un màxim de recaptació de 2,1 milions d'euros –quasi 2, però aquesta vegada per sobre. Afectarà la recaptació de l'any 2015 en funció de la data d'entrada en vigor de la mesura, atès que la presentació de la declaració s'ha de produir dins del primer trimestre de l'any següent. El disseny de l'impost introdueix l'afectació dels ingressos a finalitats específiques. Les quantitats recaptades es destinaran al finançament del programa de vigilància i control ambiental atmosfèric a la indústria, que inclou responsabilitats de vigilància, difusió i també, entre d'altres, de comunicació a la població. També es destinarà a mesures compensatòries de la contaminació atmosfèrica inevitable, com és la promoció del transport públic.

Per tot l'exposat fins aquest moment els demano el seu suport al text del Projecte de llei de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient i

de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera. Més enllà de la necessitat de nous ingressos per consolidar els nostres comptes i de la seva capacitat recaptadora, vull reiterar i insistir que els impostos que incorpora el projecte de llei són també útils per la seva funció extrafiscal de foment de l'eficiència econòmica.

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació...

Proposició de llei

de creació d'impostos ambientals (debat de totalitat) (tram. 202-00019/10)

...per presentar la Proposició de llei de creació d'impostos ambientals té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bona tarda a tothom. Avui crec que estem fent un debat important, el de la fiscalitat ambiental, a través d'aquesta iniciativa d'aquest projecte de llei presentat pel Govern i també d'aquesta proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Crec que és important perquè el debat de la fiscalitat ambiental està relacionat amb la situació del medi ambient i també amb el model econòmic. Partim d'una idea en la defensa d'aquesta proposició: tenim un sistema econòmic socialment i ecològicament molt ineficient, malbaratador, destructor de recursos naturals i que contamina i afecta les persones i els ecosistemes. Després m'hi referiré. Només cal una prova, no?: el darrer informe, per exemple, de Nacions Unides sobre el canvi climàtic i les seves conseqüències, que ja les tenim aquí.

Per a qui ens estigui escoltant avui voldria respondre les següents preguntes: què entenem per fiscalitat verda, quins objectius té i quina és la seva situació en el conjunt de l'Estat espanyol i a Catalunya. La primera qüestió: què entenem per fiscalitat verda. És un instrument de política ambiental i econòmica –ho deia el conseller– fonamental per incentivar canvis en el comportament dels agents econòmics. Una fiscalitat que aplica el principi que qui contamina paga, i que qui contamina més paga més. És un instrument diferent, complementari al tradicional de prohibir o limitar a través de la normativa, per exemple, les emissions contaminants, i de la simple assumpció voluntària per part dels agents econòmics de comportaments més sostenibles. Si llegeixen la memòria del projecte del Govern, s'admet, per exemple, que malgrat els acords voluntaris en sectors industrials com el químic, el del ciment o el vidre, se superen les emissions de gasos contaminants. Per tant, també cal tenir d'altres instruments.

Quin és l'objectiu d'aquesta fiscalitat ecològica? Per nosaltres, tres objectius. Primer, internalitzar costos. La major part de les activitats econòmiques tenen un determinat impacte ambiental, uns costos en forma de contaminació que recauen en la societat. Costos com el canvi climàtic o la contaminació atmosfèrica que pateixen algunes zones, especialment a l'àrea metropolitana, aquí a Catalunya. Sense que aquests costos tinguin cost per a qui els provoca. Com passa sovint en aquesta economia, i en el cas de la contaminació també, la tendència és socialitzar els costos que genera la contaminació –els paguem entre tots–, mentre que els beneficis de no aplicar les mesures correctores s'acaben privatitzant. En definitiva, per tant, l'objectiu és que aquests costos no siguin assumits pel conjunt de la societat, sinó especialment per qui els provoca.

I també té un component de solidaritat intergeneracional. Aquests costos, que no han de ser assumits només per les generacions futures, sinó també per les presents.

Segon objectiu: canvis en el comportament. Aquest, més que el recaptador, és el principal objectiu de la fiscalitat verda. I incentivar un canvi de comportament per preservar l'entorn natural com un bé comú. Si qui contamina no paga, si contaminar és gratuït, les conseqüències de contaminar es converteixen, com els deia, en un benefici privat i en un cost públic.

I en aquests moments, tercer objectiu –ho deia el conseller–, també es tracta d'aconseguir més ingressos per a les administracions públiques, en aquest cas per a la Generalitat, especialment en els moments en què ens trobem. Els 49 milions, la suma de tot plegat, evidentment, no ens traurà de pena, no?, a les finances de la Generalitat, però s'ha de tenir en compte. És una mesura més, necessària, i més quan ens reclamen tants esforços al conjunt de la ciutadania. En síntesi, i citant l'Agència Europea del Medi Ambient, es tracta que els agents econòmics, els usuaris, paguin pels serveis ecològics, i així contribueixin a la reducció en l'ús de materials i millores en l'ecoeficiència.

Conclusió a què hauríem d'arribar? El mercat és incapaç de corregir les ineficiències que provoca, i per això cal intervenció pública des de fora del mercat per corregir aquestes externalitats. I celebrem que, en aquest cas, el Govern de la Generalitat vingui al nostre terreny. Se suposa que si impulsen aquests tipus d'impostos és perquè comparteixen aquest argument que el mercat és ineficient, diguem-ne, ecològicament molt ineficient –socialment, també, no? Però, a més, els beneficis ambientals directes de la fiscalitat verda fomenten la millora de l'eficiència en l'ús de recursos renovables, l'estalvi d'energia, la reducció dels residus i, per tant –com suposo que sentirem aquest argument, després–, no va en contra de la competitivitat de l'economia, sinó que és un element que pot ser un element d'eficiència econòmica i de competitivitat de l'economia.

Quina és la situació de la fiscalitat ecològica a Catalunya i a Espanya? Creiem que és un factor, hauria de ser un factor de modernització ecològica i econòmica, i en aquest sentit en el conjunt de l'Estat espanyol

podem dir que és un país antic. L'actual marc fiscal i econòmic disposa de pocs incentius positius per afavorir una bona gestió mediambiental. En bona mesura, tracta per igual qui té un comportament responsable i sostenible, en la conservació de l'entorn natural, que qui té un comportament irresponsable i contribueix a degradar-lo. És a dir, contaminar surt encara, en el nostre país, massa barat. I és el conjunt de la societat qui paga aquests costos ambientals. I qui té un pitjor comportament ambiental, qui acaba tenint, a curt termini, almenys, un avantatge competitiu.

Mirin, en l'anomenat programa nacional de reforma, i el programa d'estabilitat d'Espanya de 2012 de la Comissió Europea, amb el qual nosaltres, com es poden imaginar, som radicalment crítics, sí que planteja algunes qüestions interessants pel que fa a la fiscalitat verda. Ho llegeixo..., perquè ho tinc en castellà. Diu: «Los impuestos sobre el consumo y los impuestos medioambientales son relativamente poco importantes en comparación con la media de la Unión Europea. Existe una amplia gama de reducciones y exenciones tributarias, así como subvenciones perjudiciales para el medio ambiente.» Si suméssim, a les subvencions i ajuts al carbó i a les nuclears, i els privilegis, per exemple, que té el gas, això, a nivell de la Unió Europea suma 100.000 milions d'euros, enfront dels ajuts, subvencions de les energies renovables, que només són 33.000 milions d'euros en el conjunt de la Unió Europea. I recomana, aquest informe: «Explorar el margen de mejora de la eficiencia del sistema tributario mediante un desplazamiento de la presión fiscal al consumo» –aquí hi estaria menys d'acord– «y a las actividades perjudiciales para el medio ambiente.»

Estem clarament per sota de la mitjana europea. A l'Estat espanyol, el percentatge d'ingressos per impostos ambientals respecte del total d'ingressos d'impostos i contribucions socials era del 5,16 per cent. A la Unió Europea, a vint-i-set, del 6,19 per cent. I el percentatge d'ingressos per impostos ambientals respecte al PIB a l'Estat espanyol era de l'1,57 per cent, i a la Unió Europea, del 2,40 per cent.

El consum, l'increment de l'IVA l'han gravat i amb escreix. Aquest consell sí que l'han seguit. Però s'ha fet poca cosa –molt poca cosa– pel que fa a la fiscalitat verda en el conjunt de l'Estat. Un impost el 2012 sobre el valor de la producció d'energia elèctrica, al qual es referia el conseller abans, i que ens pot provocar algun problema de caràcter competencial, ja ho veurem. I el 2013 sobre els gasos fluorats d'efecte hivernacle.

I també, com es deia, el que proposem, tampoc el que proposa el Govern és una novetat en cap sentit. S'ha plantejat a la major part dels països del nostre entorn, i d'altres comunitats autònomes. A Andalusia, a Aragó, a Castella - la Manxa, a Múrcia, al País Valencià o a Galícia disposen d'impostos sobre emissions contaminants a l'atmosfera de diferents tipus. A Castella - la Manxa –també ho explicava el conseller abans– es grava la generació d'energia nuclear i l'emmagatzemament de residus. I als països del nostre entorn ja existeixen impostos com els que proposem, de fa molt temps. L'impost d'òxids de sofre i d'òxids de nitrogen, a Suècia, des de principis dels noranta –per cert, amb

un tipus molt elevat–, val a dir que amb unes deduccions, també, per a millora del comportament ambiental molt elevades, o l'impost de producció d'energia elèctrica d'origen nuclear, també a Suècia o a la República Txeca.

Què és el que proposa el nostre grup? Proponem la creació de dos impostos: sobre l'emissió de gasos a l'atmosfera, diòxid de carboni, i les emissions contaminants de sofre i de nitrogen. El primer, el CO₂, com vostès saben, és un dels gasos que provoca l'efecte hivernacle i, per tant, també el canvi climàtic. I els altres gasos que els deia poden tenir efectes negatius sobre la salut de les persones i els ecosistemes.

Ho deia abans: el canvi climàtic ja no és una previsió de futur, és una realitat de present. Segons el darrer informe del *panel* d'experts de Nacions Unides..., fa una predicció de l'increment dels fenòmens extrems de les sequeres, de l'increment del nivell del mar amb l'erosió del litoral, dels incendis, de les inundacions. I cal dir que a Catalunya les emissions de CO₂, des de 1990 a 2007, s'han incrementat un 43,2 per cent. Això no és cap broma. Això ja no és un debat científic especulatiu, de si pot ser i de si no pot ser. Això ja és. El canvi climàtic ja és.

És veritat, es pot dir, que hi ha altres instruments, hi ha altres mecanismes. Hi ha un mercat de permisos d'emissions, de drets d'emissions. Però cal tenir en compte que és un mercat que s'ha demostrat relativament poc eficient. En el marc europeu ha produït fins i tot el que en podríem anomenar quasi «una bombolla especulativa» al voltant d'aquests drets d'emissió. Hi ha hagut grans empreses que s'estan aprofitant d'aquest sistema per rebre més permisos de CO₂ dels que realment necessiten per cobrir les seves emissions. I això ha provocat que en realitat no es redueixin, en conjunt –parlo ara del marc europeu–, les emissions de CO₂. Seria necessari, no?, un canvi important d'aquest mecanisme del mercat de drets d'emissions.

Però també el mateix Plan nacional de asignación de derechos de emisión diu que podria ser oportú obrir un debat sobre la conveniència d'utilitzar la fiscalitat com a instrument per millorar el medi ambient i per reduir les emissions de sectors no coberts per la directiva. És el que estem fent aquí. És el que estem plantejant, en definitiva, amb aquest impost: que Catalunya disposi, com també en disposa alguna altra comunitat autònoma, d'aquest instrument. Proponem, doncs, gravar les emissions de CO₂, amb excepció de les procedents de la combustió de biomassa i biocarburant o biocombustible, i de les instal·lacions que no estiguin sotmeses al règim d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, o que si ho estan superen les assignacions del mercat d'emissions, llevat que aquest excés no és lliure al mercat d'emissions. L'impost estableix un seguit de deduccions per inversions que milloren el control, la prevenció i la correcció de la contaminació atmosfèrica.

I, miri, estem, en general, amb el plantejament que fa el Govern. Podríem canviar, podríem modificar algunes coses, en podríem millorar altres, però creiem que és important que es pugui acceptar aquesta apor-

tació que fem nosaltres, que siguin agosarats, que vagin més enllà i que Catalunya disposi d'un instrument d'aquestes característiques, com el té, per exemple, Andalusia, que també grava el CO₂, o el té Aragó, que també grava l'emissió del CO₂, no?

El segon impost, les emissions sobre contaminació de sofre i nitrogen. El que proposem és que el fet impossible siguin les emissions a l'atmosfera de diòxid de sofre, diòxid de nitrogen, amb la finalitat, com diu la proposició de llei, d'incentivar conductes més respectuoses i millorar la qualitat de l'aire. És una mesura que, segons l'Agència Europea del Medi Ambient, ha tingut uns efectes ambientals positius, més que positius. Es preveu un escalat de trams, en el tipus de gravamen, per complir aquell principi de «qui contamina més pagui encara més», i un seguit de deduccions, en aquest cas, per millorar l'eficiència del control i dels mesuradors.

Per tant, aquesta és la nostra proposta, i els demanem aquest gest. Entenem que el tronc fonamental han de ser les lleis que proposa el Govern, però també els demanem, al grup majoritari de Convergència i Unió, que retirin la seva esmena a la totalitat, perquè també la nostra proposició de llei es pugui aportar conjuntament a la del Govern perquè puguem acordar conjuntament unes bones polítiques, unes bones propostes, uns bons projectes de llei de fiscalitat ambiental, que creiem que és possible. Si no ho fan, si així no és, és que creiem que potser no volen anar tan endavant com nosaltres voldríem anar, especialment en allò que els deia del CO₂.

Només alguns comentaris sobre el projecte de llei del Govern. Mirin, els impostos sobre emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera de l'aviació comercial. Un dubte que tenim és si realment poden contribuir a millorar el canvi de les companyies aèries. Les companyies que operen al Prat són *low cost*, solen tenir més la tecnologia del darrer nivell, justament per guanyar, per ser més competitives. Creiem que hi ha un element discriminatori, perquè no afecta els avions de càrrega. És un tema que caldria plantejar i que caldria estudiar. I també creiem que, atès que la zona afectada ve a ser la zona de l'aeroport del Prat, que és la zona, el municipi i la zona declarada zona d'especial protecció de l'ambient atmosfèric, caldria plantejar-se si els recursos, que no són molts, que es destinin, que s'aconsegueixin recaptar amb aquest impost, es poguessin dedicar a implementar les mesures del Pla de millora de la qualitat de l'aire. És un tema que caldria plantejar. És evident que portem un retard en l'aplicació d'aquest pla. No són molts recursos, però hi ha algunes mesures concretes que sí que es podrien finançar.

Pel que fa a l'impost sobre producció termonuclear per la seva incidència en el medi ambient, coincidim en aquest impost. Nosaltres l'hem plantejat en diferents moments en aquesta cambra a partir de la llei de mesures. El vam plantejar també a l'Estat. Creiem que hauria d'anar acompanyat, que no és el cas, de l'objectiu d'accelerar el tancament d'aquest tipus de centrals, per evitar indirectament una generació superior de residus, i que hauria de formar part d'un programa més

global de transició energètica cap a les energies netes i renovables. Aquest seria el nostre plantejament global, que entenc que no és el plantejament que es fa en el cas Sidi, que les centrals nuclears són les més privilegiades d'un sector ja molt privilegiat. En realitat, com els deia abans, d'una energia subvencionada, ultraprotegida i subvencionada, que no internalitza costos, i que, a més, els costos de responsabilitat civil, els costos dels seus efectes són inquantificables. Això no es recupera, no es rescabala amb cap tipus de fiscalitat, en definitiva; per tant, la política que plantejem és: aquesta mesura fiscal, en el marc d'una política de transició cap a un altre model energètic.

I, com els deia, estem d'acord amb la proposta d'emissió de gasos i de partícules a l'atmosfera. Insisteixo en aquesta idea: creiem que avui tenim l'oportunitat d'arribar a un gran acord, a un gran consens, amb la voluntat d'acabar aprovant mesures, que per nosaltres arriben tard –ja els ho hem dit en altres casos de projectes de mesures fiscals que estan al seu acord de govern–, arriben ja tard, molt tard. Però creiem que tenim l'oportunitat, si també s'accepta la tramitació del nostre projecte de llei, en definitiva, de posar-nos d'acord en un projecte de fiscalitat verda, ecològica, avançada, amb les esmenes que segur que nosaltres i tots els grups podem acabar fent. Si no és així, hauré d'entendre que es queden per enrere o es queden a mig camí, com els deia abans, d'una necessitat imperiosa que té aquest país per canviar de model econòmic i per afrontar d'una vegada la modernització ecològica d'un sistema i d'un model econòmic socialment injust i ecològicament insostenible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el seu posicionament i la defensa de les esmenes a la totalitat presentades en el seu cas, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Marc Sanglas.

(Pausa.)

Davant d'un cert desconcert que aprecio, he informat prèviament que faríem un sol debat amb la intervenció inicial del Govern i després del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i després hi hauria un únic torn de quinze minuts per a cada grup. De manera que... (*Veus de fons.*) No. He dit «en el seu cas», és a dir, farem la resta de grups que no han intervingut, per tant, tots els grups excepte Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i tots per un temps igual, de quinze minuts. Així és com hem ordenat el debat i com he informat abans, en el seu... (*Veus de fons.*) Diguïm? (*Veus de fons.*) Si volen demanar la paraula, si us plau, i els l'aniré concedint. Senyor Rodríguez, per contradiccions?

Santi Rodríguez i Serra

No, per una qüestió d'ordenació del debat, senyora presidenta. Hi han esmenes a la totalitat i, per tant, les esmenes a la totalitat no poden tenir el mateix tracta-

ment que el posicionament dels grups. Jo no dic que no tinguin el mateix temps; ens és igual el temps de què disposem. Però sí que, per a l'ordenació del debat, el que és lògic és que aquells grups que tenen presentada esmena a la totalitat tinguin l'oportunitat de defensar l'esmena a la totalitat abans que la resta de grups es posicionin.

La vicepresidenta primera

Aquest criteri es va expressar –de seguida, senyor Turull, eh?–, com he dit, a la Junta de Portaveus del passat 2 d'abril, que es fes el debat conjunt... *(Veus de fons.)* Senyor Rodríguez, li demano tranquil·litat, si us plau. Abans ho he explicat, ningú ha dit re, poder perquè no estaven escoltant, de com ordenaríem aquest debat. És així –és així, és així. De manera que la idea és fer-ho en un sol debat, amb la intervenció inicial del Govern, i després tots els grups tenen quinze minuts per defensar les seves esmenes a la totalitat i el que convingui. Igual que el senyor Vendrell ha tingut quinze minuts per posicionar-se sobre la iniciativa governamental i per posicionar-se sobre la seva. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta. Precisament per confirmar el que vostè està dient. L'altre dia a la Junta de Portaveus, quan es va dirimir si anaven els dos punts o no aquí, vàrem quedar que anirien en un sol debat els dos conjunts, com fem altres vegades, quan hi han dues propostes que s'assemblen. I, per tant, vàrem quedar d'aquesta manera, perquè, si no, recordo que l'ordre del dia s'allargava molt, i vam quedar que faríem un sol debat de les dues propostes. Ho vam acordar a la Junta de Portaveus.

La vicepresidenta primera

L'ordenació d'un sol debat s'ha entès que passava per l'ordenació de major a menor, i Convergència i Unió al final. *(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)* Senyora Camats?

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Crec que l'ordenació en un sol debat és correcta, i així ho vam acordar els grups. Això significa que s'acumulen les dues iniciatives; crec que en això estem tots d'acord. Crec que el Grup Popular, d'altra banda, té raó quan diu que la lògica, fins i tot en el cas d'un sol debat, és que aquells que han presentat esmena a la totalitat la puguin defensar abans que els qui no l'han presentada. Em sembla que si acordem la fusió de les dues propostes, és a dir, un sol debat, però començant per aquells que tenen esmena a la totalitat, hi estarem tots d'acord i podrem continuar el debat, perquè em fa l'efecte que hi ha acord en això. El senyor Teixidó, el senyor Rodríguez, Esquerra Republicana i nosaltres ho avaluem. No sé si els altres grups també, pel que veig, per tant...

La vicepresidenta primera

El que podríem plantejar, com que hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat, que són Partit Popular i Convergència i Unió, si no estic equivocada..., doncs, el que podríem fer és passar davant, alterar l'ordre, si Convergència i Unió hi estigués d'acord, atès que el senyor Turull ara expressava acord amb la manera com s'havia decidit ordenar, des dels serveis del Parlament, aquest debat. *(Veus de fons.)* Em permet un moment? *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora vicepresidenta, a la Junta de Portaveus el que es va acordar és substanciar conjuntament el projecte de llei del Govern i la proposició de llei d'Iniciativa, però no, en cap cas, alterar l'ordre del debat. I l'ordre del debat, d'acord amb el Reglament, és que primer es presenten les iniciatives, a continuació es defensen les esmenes a la totalitat, i a continuació hi ha el posicionament dels grups. I això, l'alteració d'aquest ordre, no es va decidir a la Junta de Portaveus.

La vicepresidenta primera

Estem parlant de dos debats que s'han fusionat en un, i s'ha considerat aquesta qüestió. Però si volen, tot i ser potestat de la Mesa i de la presidència de la Mesa ordenar el debat d'acord amb els serveis parlamentaris i allò parlat a la Junta de Portaveus, podem alterar que siguin el senyor Santi Rodríguez i el senyor Antoni Fernández Teixidó els que intervinguin en primer lloc, i després el senyor Marc Sanglas, el senyor Jordi Terrades, el senyor Jordi Cañas i el senyor Quim Arrufat. Si vostès ja hi estan d'acord, doncs, ho faríem així. Però, ho reitero, quan es fa una fusió d'un debat, de dos debats en un, doncs, la part més lògica és fer-ho així. Crec que convé tenir la flexibilitat pertinent i, per tant, faríem, si els sembla bé, això. En primer lloc, intervé el senyor Santi Rodríguez. *(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)* Digui'm, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Por una cuestión de orden. ¿No ve usted que estoy levantando la mano para pedir la palabra? ¿O solo es capaz de singularizar en mi persona...?

La vicepresidenta primera

Perdoni?

Jordi Cañas Pérez

¿Usted no me ha visto levantar la mano para pedir?

La vicepresidenta primera

Sí.

Jordi Cañas Pérez

¿Y por qué usted lo ha obviado y no me ha citado?

La vicepresidenta primera

No, no, li he fet així (*la vicepresidenta primera fa un gest d'interpel·lació*), i vostè s'ha quedat igual.

Jordi Cañas Pérez

No, llevo casi cinco minutos desde el inicio levantando la mano, y usted me ha visto en tres ocasiones, y ha ido alterando sistemáticamente el turno de palabra.

La vicepresidenta primera

Diguem-ne que no ens hem entès. Senyor Cañas, em pot permetre un moment? (*Pausa.*) En tot cas, no ens hem entès en la gestualitat, perquè jo li feia així (*la vicepresidenta primera fa un gest d'interpel·lació*) i vostè feia així (*la vicepresidenta primera fa un gest d'inacció*); ho hi ha hagut cap voluntat... He entès que vostè, després de la intervenció de la portaveu Camats, s'havia sentit representat en allò que ella havia demanat. Punt final.

Jordi Cañas Pérez

En absoluto.

La vicepresidenta primera

Doncs, si és en absolut, li dono la paraula per...? (*Veus de fons.*) Contradiccions, o pel que...

Jordi Cañas Pérez

Bueno, primero para denunciar eso. También tengo mi derecho a denunciarlo y que conste en acta. Usted puede interpretar los gestos, pero un gesto levantando la mano queda bastante obvio que es pedir la palabra, y sobre todo cuando después salta a otro diputado que la había pedido con posterioridad a mi persona, para empezar.

Segundo, como bien decía el señor Santi Rodríguez, en la Junta de Portavoces se determinó, yo creo, a mi modo de entender, de una forma incorrecta, juntar dos propuestas que solo tienen que ver en que son tributos, porque son diferentes en su discusión y, por lo tanto, en las enmiendas a la totalidad queda diluido el hecho de que se tramite conjuntamente...

La vicepresidenta primera

Senyor Cañas, si em permet...

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí...

La vicepresidenta primera

...aquest debat ja el vam tenir a la Junta de Portaveus.

Jordi Cañas Pérez

Bueno, pero no la ordenación del debate –no la ordenación del debate. Usted se ha sobrelimitado de sus capacidades.

La vicepresidenta primera

No entraré a contradir aquesta qüestió. És funció de la Mesa i de la presidència de la Mesa ordenar el debat. Per tant, si la Mesa decidís no moure-ho de tal com està previst, així ho faríem. Entenc que podem fer aquesta petita alteració, però, ho reitero, és potestat, segons el Reglament del Parlament, de la presidència de la Mesa ordenar els debats, senyor Cañas.

Digui'm, senyor Turull. (*Pausa.*) Entenc de la seva gestualitat que renuncia... (*Pausa.*) D'acord. Doncs, té la paraula per presentar l'esmena a la totalitat i posicionar-se sobre el projecte de llei i la proposició de llei el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora vicepresidenta. Em permetran que les meves primeres paraules per defensar les esmenes a la totalitat del nostre grup parlamentari siguin per dir i expressar que quan el nostre grup parlamentari, i com a portaveu adjunt, hem de fer alguna expressió, la fem nosaltres, i no cal que la faci cap altre exportaveu en nom del nostre grup parlamentari.

I, dit això, entrarem a la defensa de les esmenes a la totalitat que hem presentat al projecte de llei del Govern i a la proposició de llei que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. I val a dir que nosaltres sí que entenem que tenen molt a veure l'una amb l'altra, bàsicament perquè la iniciativa que porta el Govern –suposo que el senyor Teixidó ens ho aclarirà, però suposo que una mica forçats o molt forçats o bastant forçats per la societat amb Esquerra Republicana de Catalunya– és una subpart d'allò que pretén Iniciativa per Catalunya Verds, que és posar un impost a tot allò que es mou. El Govern, només en algunes coses que es mouen, no a tot allò que es mou. Però en qualsevol cas, ja farem referència explícita –curta, però explícita– a allò que ens proposa Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Com ja s'ha dit, el projecte de llei del Govern el que proposa és la creació de tres nous impostos a Catalunya, com si a Catalunya no passés res i en els últims anys no hagués passat absolutament res. Tenim l'impost sobre la renda de les persones físiques més alt de tot Espanya; tenim l'impost del patrimoni també més alt de tot Espanya; tenim el centim sanitari..., o no, el recàrrec autonòmic sobre l'impost d'hidrocarburs, que abans era el centim sanitari, també més alt de tot Espanya; tenim un impost de successions dels més alts de tot Espanya; tenim un impost sobre dipòsits bancaris; tenim un euro per recepta afortunadament suspès pel Constitucional; tenim l'impost de transmissions patrimonials dels més alts de tot Espanya; tenim recentment una llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat que crea trenta noves taxes que paga-

ran els catalans i catalanes; hi ha una amenaça –amenaça que suposo que s'acabarà complint, perquè d'això depèn la continuïtat del Govern de Convergència i Unió i dels seus socis, d'Esquerra Republicana– d'impost sobre la Coca-Cola. I bé, això. Al final això és el que té arribar a acords de govern amb Esquerra Republicana de Catalunya. I el Govern de Convergència i Unió segur que deu estar satisfet d'assumir aquesta situació i aquesta càrrega impositiva.

Però, en definitiva, aquest és el marc tributari en què en aquest moment ens movem a Catalunya, no? I és en aquest marc en què el Govern de Convergència i Unió el que fa és afegir un impost sobre l'enlairament i l'aterratge d'avions a l'aeroport del Prat. No als aeroports de Catalunya, no, només a l'aeroport del Prat. I afegim també un impost sobre les centrals nuclears, i afegim també un impost sobre l'emissió de contaminants a determinades indústries catalanes. I, en primer lloc, voldria fer algunes consideracions globals que afecten les tres propostes de forma transversal, i després en faré algunes que fan més referència a cadascuna de les propostes individuals, no?

Mireu, la primera objecció. La primera objecció és que vostès defensen aquestes noves tres figures impositives com un impost ambiental, sota l'argumentació que la Unió Europea recomana l'aplicació d'una fiscalitat ambiental. I és cert, i fins i tot ho podem arribar a compartir. El problema és que en la proposta que debatem avui el que vostès fan, el Govern de la Generalitat, és eludir el nucli de l'argumentació. I el nucli de l'argumentació no és que aquell que pot pagar pugui contaminar, que és el que sembla que vostès estan legislant, sinó que qui contamina paga. Són dos conceptes diferents. No és que aquell que pugui pagar pugui contaminar, sinó que qui contamina paga. I si qui contamina paga, no és per contaminar, sinó que és per adoptar mesures per intentar suprimir l'objecte de la contaminació.

I aquest és el primer principi que s'incompleix en aquest projecte de llei del Govern, el d'eficàcia ambiental, és a dir, la capacitat de resoldre el problema a corregir. Ens preguntem: en aquestes noves figures impositives, reduïrem o suprimirem la contaminació ambiental? Diu: «No, però recaptarem.» Això resol el problema ambiental? «No, però recaptarem.» Això ens satisfà? A nosaltres no. I en aquest sentit, no és només a nosaltres que no ens satisfà; tampoc satisfà el Consell de Treball, Econòmic i Social o el Foment del Treball, que diuen exactament aquest mateix concepte: no es compleix en aquest projecte de llei el principi d'eficàcia ambiental i, per tant, la voluntat de corregir els problemes ambientals.

Segona objecció, estretament vinculada amb la que els acabo de citar, amb la primera. Llegeixo textual: «La situació econòmica en què ens trobem ha tingut una gran incidència en les finances de la Generalitat de Catalunya, que ha vist reduïts els seus ingressos tributaris.» Això, què ens diu? Això ens ve a dir que l'objecte d'aquestes tres noves figures impositives és recaptar, és intentar compensar els dèficits tributaris que la Generalitat de Catalunya té per altres vies. I això qui ho diu? Això ho diu un diputat del Partit Popular?

No. Això li ho diu al Departament d'Economia i Coneixement l'Oficina del Govern, del Departament de Presidència. És a dir, és el mateix Govern de la Generalitat el que reconeix que aquestes figures impositives no són per reparar un dany ambiental, sinó que són per reparar una situació tributària transitòria com és la menor recaptació a causa de la situació de crisi que patim. És a dir, les afectacions al medi ambient queden en un segon terme; el primer terme i el primer objecte d'aquest projecte de llei és la recaptació.

Tercera objecció al projecte de llei del Govern. Descartat l'objectiu ambiental, analitzem l'objectiu tributari, que és, efectivament, com els deia, la recaptació. I en aquest sentit, els tres impostos. Resumint, el dels avions –enlairament i aterratge a l'aeroport del Prat– els poden arribar a representar uns ingressos de 4 milions d'euros segons els seus propis càlculs –són unes quatre-cents aerolínies, si no m'equivoco, les que poden ser subjectes d'aquest impost–; el d'emissions pot representar un ingrés d'aproximadament 2 milions d'euros –els subjectes no seran indefinits, però és evidentment una quantitat d'empreses extraordinàriament important–, i l'impost sobre les nuclears representarà una recaptació de 43 milions d'euros, i els subjectes passius seran tres, tres centrals nuclears; en realitat seran bàsicament dos subjectes passius per la propietat de les centrals nuclears.

I aquí posem en dubte el compliment del principi d'eficàcia tributària, és a dir, que els costos de gestió, recaptació i liquidació..., i em permetran que hi afegeixi també els d'inspecció, perquè la imposició de nous impostos si no va acompanyada també d'un exercici d'inspecció pot resultar absolutament ineficaç, tot i que en les memòries del projecte de llei no es contempla la inspecció. Doncs, posem en dubte que aquells casos que representen menors ingressos, és a dir, l'impost sobre els avions i l'impost sobre les emissions de contaminants, per la quantitat de subjectes passius que puguin afectar, puguin ser eficaços des del punt de vista tributari. És a dir, que els costos que globalment representa la creació d'aquest impost siguin inferiors a la recaptació eficaç del mateix impost.

És una previsió del nostre grup parlamentari o d'aquest diputat que els parla? Doncs, no, també ho és –també ho és– de les memòries i dels informes del mateix Govern de la Generalitat. Concretament, de l'Oficina del Govern, del Departament de Presidència.

Quarta objecció. Si de veritat l'objectiu que persegueix aquest projecte de llei del Govern és un objectiu ambiental, què menys que trobar alguna forma d'avaluar els resultats d'aquest impost. Podem veure quins resultats –no econòmics, ambientals– hem obtingut de l'aplicació d'aquest impost? Cap previsió. Tenim algun indicador o es preveu algun indicador per comprovar que l'objectiu s'ha aconseguit? Quin objectiu, el de recaptació? No, l'objectiu ambiental, que és l'excusa de la implantació d'aquests impostos. No, cap previsió, cap esment, cap cita. Si m'ho permeten, tampoc no els interessa, perquè al final el que els interessa d'aquest projecte de llei és la recaptació; no els efectes ambientals, la recaptació.

Més coses, i ara concretament sobre algun dels tres impostos, alguna objecció sobre algun dels tres impostos. Miri, el dels avions és el que ens..., no sé si ens motiva més o no; ens emociona, ens captiva més. Primera, només a l'aeroport del Prat. Clar, es veu que aterrar o enlairar un avió a l'aeroport del Prat deu contaminar més que aterrar o enlairar-se a l'aeroport de Sabadell o a l'aeroport de Reus o a l'aeroport de Girona. No, no, segur que a Lleida la influència és més aviat poca o escassa; segur, perquè són pocs, eh?, els avions que s'enlairen i que aterren a Lleida. Bé, segurament com la capacitat de recaptació a l'aeroport de Lleida és la que és, per això l'impost, a l'aeroport del Prat.

Però, en què quedem? No volíem impulsar l'aeroport del Prat com un *hub* internacional? I per això li posem un impost? Pam, no vols caldo? Té, dues tasses. Ah!, analitzem quina és la principal aerolínia que utilitza l'aeroport del Prat. Una aerolínia *catalana*, però no es diu Spanair, té un altre nom. A pagar. Aquesta és la forma d'impulsar i de donar impuls a una infraestructura vital per al desenvolupament econòmic de Catalunya, posar-li un impost? Sí? Discrepem, creiem que aquesta no és la forma.

Ha fet el Govern de la Generalitat –i miro el conseller de Territori i Sostenibilitat–, ha fet el Departament de Territori i Sostenibilitat tot allò imprescindible per intentar reduir la contaminació per efecte dels òxids de nitrogen, que és pel que gravarem els avions per reduir-ho en la zona de l'aeroport del Prat? No. Qui és el principal contaminant per òxids de nitrogen? Els cotxes. Ah, hem portat el metro a l'aeroport del Prat per reduir el 50 per cent dels responsables de les emissions d'òxids de nitrogen? No. Ah, però això sí, gravem els avions, que generen el 4 per cent dels òxids de nitrogen a la zona del Prat. Magnífica solució.

Aquesta és la prova del cotó que el que vostès volen no és reduir la contaminació; el que vostès volen és recaptar –recaptar–, segurament per pagar coses inconfessables o ser..., com, per exemple, les presumptes indemnitzacions per la gestió de Spanair, que ens costaran 50 milions. Oh, casualitat!, el mateix que preveuen recaptar en un any per aquests tres impostos.

El nostre grup no pot estar gens d'acord amb aquestes previsions. Però permetin-me encara alguna altra reflexió, i com veig que se'm va acabant el temps, hauré de reduir la meua intervenció. Però amb relació a l'impost sobre les emissions de contaminants que afectaran les empreses, és una magnífica mesura, sense cap mena de dubte, per millorar la competitivitat de les empreses catalanes –magnífica mesura. Incrementar la seva imposició fiscal, doncs, segur que és rebut de molt bon grat per part de les empreses catalanes. Només cal veure la cara d'alegria que fa el conseller d'Empresa i Ocupació, que ni s'ha dignat a venir en aquest debat, quan és un debat que afecta molt la competitivitat de les empreses catalanes. Ah, no, però, clar, com que segurament d'aquí no depèn la independència de Catalunya i aquestes altres coses, doncs, segurament no val la pena assistir en aquest debat. Doncs, estaria molt bé que el conseller d'Empresa i Ocupació estigués aquí donant suport al Govern

en aquest projecte de llei que el que fa és afectar les empreses catalanes. Estaria molt bé que estigués aquí.

I com veig que se m'ha acabat el temps, diré amb relació a la proposició d'Iniciativa per Catalunya Verds que, com és bastant més extensiva que allò que proposa el Govern de la Generalitat..., em permetran que apliqui els mateixos criteris que hem aplicat per al projecte de llei del Govern, per presentar l'esmena a la totalitat, també per presentar l'esmena a la totalitat a la proposició d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament i per defensar l'esmena a la totalitat presentada, en el seu cas, té la paraula pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats... És aquest un tràmit un punt complicat, perquè hem de fer tres coses alhora, si vostès m'ho permeten: primer, posicionar-nos respecte a una esmena a la totalitat, senyor Vendrell, que presentem a la seva iniciativa; segon, donar suport com a grup parlamentari a un projecte de llei que el Govern remet a la cambra, i, tercer, refutar algunes de les informacions, valoracions polítiques que el diputat Rodríguez ha fet just fa uns instants.

Veurem com conjuntem les tres accions. I començaríem, si els sembla, per reconèixer des del principi, diputats i diputades, que hem lliurat durant una legislatura i una bona part de la següent un dramàtic combat contra el dèficit –dramàtic. Perquè això anava en la nostra proposta de govern, en les exigències que nosaltres mateixos ens donàvem i acceptàvem, i perquè era la nostra responsabilitat.

Hem lliurat aquest dur debat contra el dèficit i ho hem fet amb una onada on inevitablement hem hagut de sotmetre la nostra política fiscal a aquest debat contra el dèficit fiscal. Això ho pot entendre tothom; més liberal, menys liberal, tothom pot entendre que fer front a aquest dèficit implicava, senyores i senyors diputats, una determinada orientació, una determinada modificació de la nostra política fiscal. Això ho hem fet sempre –i, si més no, el nostre grup parlamentari vol recordar-ho aquí– des de la divisa de la moderació fiscal. Si hi ha algun grup que creu que és plat de gust d'aquest grup parlamentari l'increment permanent dels impostos amb la mesura continguda que ho hem hagut de fer, senyor Rodríguez, doncs, està equivocat. I vostè, que coneix bé l'acció del Govern i, si més no, la visió que respecte a la política fiscal té aquest diputat, sap que això ho fem perquè, doncs –ara ho aclariré– ens veiem molt obligats a fer-ho.

No amaguem, senyor Rodríguez –vostè ens ha posat això com un dels elements clau–, home, no amaguem

en cap moment que hi ha una finalitat recaptadora; això no ho hem amagat, ho ha dit el conseller en la seva intervenció. Hi ha una finalitat recaptadora, però no és aquesta, diputat, diputades i diputats, la finalitat exclusiva dels impostos que avui sotmetem a consideració.

I també volem afegir una altra cosa: tampoc ens amaguem que aquests impostos estan pensats, acordats, projectats i presentats com a producte, justament, de l'acord de legislatura, d'estabilitat parlamentària, amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. No ens n'amaguem, així ha estat. I la política, diputades i diputats, és tot sovint producte moltes vegades d'aquesta necessitat d'acordar per poder tirar endavant l'obra de govern. Doncs, aquests són els elements de la política fiscal i de l'acció de govern que nosaltres els presentem.

Els impostos que presentem tenen un perfil propi –s'hi ha referit a bastament el conseller Mas-Colell–, és veritat. Però finalment crec que vostès poden acceptar que algú ha de fer front a les externalitats negatives –que ha estat analitzat tant pel diputat Vendrell com pel conseller Mas-Colell–, com vostè hi ha fet referència, senyor Rodríguez. Vostè el que finalment ha de decidir, amb sinceritat, si vol fugir de qualsevol intenció demagògica és: aquestes externalitats negatives, qui les paga? Les poden pagar aquelles empreses que generen aquest tipus de contaminació, o les poden pagar tots els ciutadans del país. El Govern, en aquest punt en particular, prefereix que això ho paguin aquestes empreses que generen aquestes externalitats negatives. I no hàgim de fer front a tots els problemes mediambientals i a l'àmbit pressupostari que això comporta per al conjunt dels ciutadans.

Diu: «A vostès els agrada haver d'escollir?» No, però ho hem de fer. I aleshores, m'agradaria saber del Grup Parlamentari Popular, que presenta aquesta esmena a la totalitat, si vostès desitjarien fer una cosa molt diferent de la que fan, sobretot si la fan quan governen. Perquè jo crec que un mínim –un mínim–, senyor Rodríguez, un mínim d'honestedat intel·lectual..., vostès, que són un partit nacional, d'Espanya, haurien de presentar aquí, davant d'aquesta cambra, quantes comunitats governades per vostès tenen aquests impostos. Cap. Una. El conseller els ha fet una llista i el diputat Vendrell n'ha fet una altra. Si no és que vostès creuen que Castella - la Manxa, o València, o l'Aragó no són comunitats governades per vostès. És veritat que també passa a Andalusia –és veritat. Però, no ha passat això a Castella - la Manxa? I això..., qui hi governa? Per tant, senyor Rodríguez, jo ja entenc que vostè vingui aquí i faci una intervenció molt belligerant, però l'honestedat política i intel·lectual obligaria a ser, si més no, un punt –un punt– més moderat. I a més crec que tampoc als seus col·legues, ni a València, ni a Aragó, ni a Castella - la Manxa, això els agrada particularment, però s'hi veuen naturalment obligats, si han d'escollir finalment qui fa front a les externalitats negatives.

El conseller Mas-Colell ha fet una referència a qui ha de pagar, com i de quina manera; jo no m'hi aturaré. Sí que vull fer tres consideracions respecte a una intervenció com la que aquí s'ha prodigat. Vostè té elements, senyor Rodríguez, per presentar a aquesta

cambra l'eficàcia tributària, el dubte de l'eficàcia tributària? No els he sentit. (*Veus de fons.*) No, no, no els he sentit. Si vostè té elements seriosos que posen en tela de judici l'eficàcia tributària d'aquests impostos, si vostè és tan amable ens els presenta, els detallem i els discutim.

Dos, memòria d'avaluació d'impacte. «Com s'atreveixen vostès a fer un projecte d'aquestes característiques sense cap memòria?» El fet que vostè no la llegeixi, diputat Rodríguez, no vol dir que no existeixi. No, no. El que el diputat Rodríguez no llegeix no existeix. Doncs, no. (*L'orador mostra a la cambra un plec de fulls.*) Existeix –existeix–, clar que existeix. I pot ser que vostè hagi considerat o que no és de la seva satisfacció, o que no és del seu gust, etcètera. (*Pausa.*) No ensenyi el seu iPad. Jo el que li ensenyo aquí és «Avantprojecte de llei de creació dels impostos. Memòria d'avaluació d'impacte». Està aquí. (*Veus de fons.*) Sí, bé, d'acord, doncs, no m'ha semblat que vostè digués això.

També ens ha dit, diputat Rodríguez –també ens ha dit–: «Escolti'm, com vostès fan això al Prat i no ho fan a Sabadell?» Vol que parlem de les zones de protecció especial? Doncs, zones de protecció especial allà on tot això pot tenir un tipus de repercussió en funció de la recaptació que podrem realitzar i en funció de les mesures que haurem d'endegar. I tot això ho dic, diputat Rodríguez, sense cap passió, eh? No cregui que defenso aquests impostos apassionadament. Però els plantejo des del punt de vista de la racionalitat política i que entenc que el Govern es vegi obligat en aquest àmbit a defensar amb perfil propi aquest tipus d'imposició.

Hem parlat, doncs, de la política fiscal i de l'acció de govern. Hem parlat d'aquestes objeccions que vostè planteja amb la seva esmena a la totalitat i que jo no sé entendre o no sóc capaç de percebre la dimensió que vostè li vol donar. I jo voldria insistir, més enllà del que s'ha plantejat aquí en el debat per les dues intervencions, en algunes característiques. Segueixen o no aquests impostos les recomanacions específiques de la Unió Europea? Sí o no? Doncs, nosaltres creiem que sí. No ens inventem res. Tenim una formulació, fem un tipus de proposta, s'ajusta a un tipus de necessitat, ho pactem amb els sectors. Perquè dono fe que jo personalment com a diputat i el Govern i el departament hem estat reunits una i una altra vegada amb els sectors afectats. I aquí tenim la directora general de Tributs, senyora Artadi, que aprofitem per saludar-la. Ella ha fet, entre altres, aquest tipus de feina. No. Però, clar, si el senyor Rodríguez tots els arguments que anem presentant va dient que no, que no i que no... Home, si els fonaments seria fenomenal. Li ho dic perquè ho he fet personalment, diputat Rodríguez, no perquè m'ho hagin explicat; perquè jo mateix he atès com a diputat aquests diversos col·lectius, amb qui hem anat ajustant el nostre plantejament. I quan la feina d'aquest diputat s'acabava, ho enviàvem al Govern, i el Govern donava resposta i les persones implicades ens agraïen la feina feta pel Govern. I ell segueix dient que no. Jo no tenia la percepció que vostè hi fos, en aquestes reunions, però farem que el convidin aviat, perquè vostè com a mínim no pugui

dir que no si és que sí. Perquè aquestes reunions s'han mantingut, i aquest acord ha estat generalitzat. I ho ha estat perquè fem un tipus d'imposició, que és una altra de les característiques, absolutament moderada, absolutament continguda i amb una política de bonificacions que ens sembla raonable. Tant és així que la conselleria li pot enviar a vostè, diputat, totes aquelles reunions que s'han mantingut per poder tirar endavant uns impostos d'aquestes característiques.

Li he parlat abans també dels antecedents que tenim des del punt de vista autonòmic i des del punt de vista europeu, tant en l'àmbit dels aeroports com en l'àmbit de les diverses comunitats autònomes espanyoles que han estat fent aquest tipus d'imposició, suposo que amb la mateixa voluntat que nosaltres, i segurament tampoc amb una alegria especial d'haver-ho de plantejar.

I, finalment, vostè ha dit: «Això s'ho gastaran vés a saber en què.» Escolti'm, la recaptació del gruix d'aquests impostos té caràcter finalista. (*Veus de fons.*) El gruix sí. Diu: «Vostès en què s'ho gastaran?» Doncs, senyor diputat, hem de ser una miqueta més precisos en com plantejem aquest tipus de qüestions, perquè crec que no s'ajusten exactament a la veritat.

De manera que el Govern presenta un projecte de llei, nosaltres el subscrivim, nosaltres fem aquesta inflexió respecte a aquesta política de moderació fiscal, creem aquestes figures amb perfil propi, tenen una especificitat en l'àmbit ambiental, tenen el perfil de respondre a aquests problemes de caràcter ambiental, tenim l'esperança que ajudi en la línia que s'ha presentat per part del Govern, i volem, si més no, que el màxim nombre de diputats i diputades entenguin que és una fórmula, potser no la ideal, però una fórmula per tirar endavant en un camp en el qual crec que pot haver-hi un acord general, que són les polítiques mediambientals.

Dedicar només uns minuts, diputat Vendrell, a la seva intervenció i a la seva iniciativa, la seva proposta, que té a veure en bona mesura amb el projecte que nosaltres presentem. Si vostè m'ho permet, la seva iniciativa és més omnicomprendensiva, eh? Segurament és més agosarada, si li agrada l'expressió. Va més enllà. A nosaltres..., per què hem presentat una esmena a la totalitat, diputat Vendrell i diputats i diputades d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, Verds, etcètera? Per què hem presentat això? (*Rialles.*) Perdoni'm, eh? Ja sap que a totes les reunions de la comissió miro sempre de dir-los el seu nom com ha de ser. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per què l'hem presentat, diputat? Perquè creiem que ha d'haver-hi una prelació entre una iniciativa que ve del Govern, que toca bona part d'aquests elements, i una iniciativa que ve d'un grup de l'oposició i que ha de tenir quant a la prelació un tipus de tracte diferent, que no voldríem que entorpís l'acció feta pel Govern.

Jo li asseguro que això ho he viscut jo com a diputat de l'oposició quan governava el tripartit, no una vegada, ni dues, ni tres; potser quatre i cinc. I entenia perfectament que el Govern prioritzés el seu propi projecte de llei, aquella iniciativa, que en el millor dels casos

podíem dir que coincidia, i en el pitjor dels casos que malèvolament coincidia amb la iniciativa que presentava el Govern. Per això hem presentat, de veritat, diputat, aquesta esmena a la totalitat.

No hem entrat en el contingut de la seva iniciativa, perquè ens sembla que formarà part del debat. Sóc sensible, és sensible aquest grup parlamentari i és sensible el Govern a allò que ens diu vostè. No podrien interpretar aquest projecte, aquesta proposició com una iniciativa que contribueixi al debat? Indiscutiblement. Crec sincerament –jo me l'he llegida atentament– que enriquirà el debat. Entre altres coses perquè vostès, cosa que jo tinc el gust de reconèixer francament, fa molt de temps que batallen per aquest tipus d'impostos, i nosaltres ho reconeixem. I ho reconeixem i saludem aquest esforç que vostès han realitzat. Que no és compartible amb tots els plantejaments que nosaltres fem, i vostè ho remarcava des de la tribuna. Deia: «Nosaltres tenim aquest projecte; no és exactament el que el Govern vol.» Li asseguro que no és exactament el que el Govern vol. Però sí que podem aprofitar bona part de la reflexió i algunes de les mesures que vostès proposen.

Com podríem concretar això? Per què no retirem aquesta iniciativa, diputat Vendrell, a canvi de donar-los totes les garanties? No hi haurà ningú en el meu grup parlamentari ni en el Govern que..., aquest document amb caràcter immediat queda adscrit al debat d'aquest projecte de llei que presentem. Vostè ens podria dir també: «Home, retirin vostès l'esmena a la totalitat.» Però tenim un problema tècnic molt senzill: no hi ha una esmena a la totalitat, n'hi han dues. Perdonin, no voldrà vostè que presentem una esmena a la totalitat, retirem l'esmena a la totalitat i acabem votant una esmena a la totalitat d'un altre grup parlamentari. Tot això és molt complicat. No seria més senzill, diputat Vendrell...? Vostè ha fet la feina; la saludem, el felicitem, la valorem i la integrem, i ens permet retirar aquesta iniciativa, retirem l'esmena a la totalitat, no serà operativa l'esmena a la totalitat del Partit Popular, i tenen la garantia que això forma part d'aquest debat. No serà la primera vegada que passa, ni la segona, en aquesta legislatura. Ha passat en un parell d'ocasions. Fem-ho.

I jo crec que vostè ha aconseguit la seva finalitat, el seu grup ha d'estar satisfet de la feina feta, vostè també, nosaltres també, i ens permet centrar-nos en allò fonamental, a saber: discutir d'aquest projecte de llei incorporant el seu text. Fixi's en el que li prometo: incorporarem el seu text, incorporarem el text del projecte de llei, i ho discutim plegats. I a més donem una mostra, diputat Vendrell, si vostè m'ho permet, de flexibilitat i de responsabilitat. Sap? És a dir... Està molt bé que la ciutadania en general i els diputats i les diputades en particular apreciem que aquí a la tribuna sortim amb cintura tots –sortim amb cintura tots. Jo crec haver-li demostrat una certa cintura en nom del meu grup parlamentari i en nom del Govern per haver reconegut la feina que fan. Podem demostrar una certa cintura tots perquè la gent entengui que aquests diputats surten a la tribuna, parlen, moltes vegades no s'entenen, és natural...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, ha esgotat amb escreix el seu temps.

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, presidenta. Però altres vegades, doncs, no, arriben a conclusions i arriben a acords. Ens agradaria, diputat Vendrell, que en nom del seu grup parlamentari vostè considerés l'oferta que nosaltres li fem respecte a la seva iniciativa.

Gràcies, senyora presidenta, pel seu temps, i gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

Per fixar el seu posicionament en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Consellers... Miri, no és casual que jo avui estigui aquí defensant un tema d'impostos mediambientals, en tot cas pel nostre grup parlamentari. Ja saben que nosaltres tenim un expert tributari, és el diputat Pere Aragonès, que coneix molt més, molt millor que jo, en tot cas, els elements de fiscalitat. Però que, en tot cas, des del nostre grup parlamentari sí que volíem posar l'accent..., i algun grup ho ha posat en dubte des d'aquesta tribuna, que es tractés realment d'una voluntat de gravar activitats o actituds mediambientalment nocives. És per això que nosaltres sí que hem volgut posar l'accent..., i d'aquí la meua presència, i en tot cas disculpin, segurament no podré parlar en termes econòmics tan tècnics com ho hauria fet el meu col·lega, però que en tot cas intentarem explicar una mica el perquè, i som aquí presentant o avalant l'inici de la tramitació d'aquest projecte de llei presentat pel Govern.

És cert, i s'ha dit, i s'ha reconegut també: aquest projecte de llei forma part dels acords d'estabilitat parlamentària signats entre aquest grup parlamentari i Convergència i Unió a l'inici de la legislatura. I, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista ens sentim satisfets, ens sentim contents que finalment, i després d'una certa meditació interna, aquest projecte vegi l'inici de la seva tramitació.

I per què? Doncs, perquè des d'Esquerra Republicana hem tingut sempre un interès molt gran a preservar els àmbits mediambientals, i, per tant, diguem-ne, ha sigut una actitud que hem procurat, allà on hem tingut responsabilitats de govern, d'anar-ho tirant endavant. I no és fruit de la casualitat, i no és fruit d'una voluntat d'empipar ningú ni d'intentar gravar l'activitat econòmica, sinó que entenem que el que estem fent avui ens posa en la línia, en la mateixa línia de la modernitat dels estats europeus. Per tant, no estem fent cap cosa estranya, com apuntava el conseller, que no s'estigui fent en altres indrets.

Als anys setanta –i deixin-me que faci una certa història–, bàsicament per preservar i quan es comença a

agafar una certa consciència mediambiental a les polítiques governamentals, el que es feia bàsicament era prohibir, es limitaven les emissions contaminants, i, per tant, des d'aquest punt de vista s'intentava limitar i eliminar. És evident que hi han molts factors en el nostre viure, en el viure de la nostra societat que generen emissions contaminants i que, en tot cas, des del nostre punt de vista, cal tendir a la seva eliminació, però que, mentre això va funcionant i va existint, necessitem elaborar, necessitem gravar, perquè segurament és des del punt de vista econòmic on s'agafa més consciència per part d'algunes empreses, per part d'alguns grups empresarials que, home, això de contaminar costa uns diners. I, per tant, si és per la via de la butxaca segurament podem agafar i podem condicionar i podem fer agafar majors sensibilitats en alguns d'aquests àmbits empresarials.

És evident, doncs, que a partir dels anys vuitanta alguns països de l'àmbit europeu comencen a gravar ja amb impostos mediambientals aquestes polítiques o aquestes circumstàncies. Valgui la pena, i a nosaltres ens agrada, recordar també que a Catalunya, als anys vuitanta, també fruit del conseller Vilalta, que comença a agafar consciència mediambiental i introdueix aquest factor de consciència mediambiental a tot el Govern, comencen a introduir-se alguns canons, com el cànon d'aigua i la taxa sobre residus, que comencen a ser els primers elements, les primeres taxes i els primers impostos mediambientals, en un intent de disminuir o amortir els elements de la contaminació. Per tant, des d'aquest punt de vista, entenem que ja vam fer i seguim sent i esperem seguir sent un país modèlic a nivell d'Europa. Però, en tot cas, també el que ens sembla és que cal adaptar-se, també, a les circumstàncies i a les noves realitats.

Nosaltres fem bandera del lema de «qui contamina paga», eh? Però entenem també que això no es pot entendre com que pagant s'acaben totes les situacions. I, per tant, des del nostre punt de vista, cal tendir també a la limitació i a l'eliminació.

Des del nostre punt de vista, aquests impostos han de tenir una doble finalitat i una doble voluntat. Per una banda, la voluntat recaptadora, que és evident que és la finalitat de qualsevol impost. I també, al mateix temps, una voluntat i unes mesures tendents a la correcció de certes activitats, o almenys un intent de disminuir i limitar els efectes nocius d'aquestes.

Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que aquest és el motiu, aquest és l'element que ha de donar i ha de bastir tot el que anomenem «impostos ambientals». Cert és que algunes pràctiques que s'han dut a terme, anomenades «ecotaxes» en alguns casos, o simplement afegint-hi l'element «ecològic» o «ecologista», han intentat disfressar el que realment no eren impostos mediambientals. I, per tant, des del nostre punt de vista, cal intentar evitar posar l'etiqueta a tot per evitar que entre la societat es cregui o s'entengui que hi ha un intent de burla per part dels governants. Per tant, des del nostre punt de vista cal ser molt selectius en aquest tema.

Pensem, però, que el model és aquest. El model l'iniciem amb aquests tres impostos, tal com ens presentava el conseller. Però, en tot cas, pensem que realment el futur ha d'anar en aquest sentit.

Vagi per endavant que tenim una limitació, en tot cas, des del nostre punt de vista. Des de la nostra manera de fer polítiques fiscals i mediambientals, el que ens agradaria és seguir exemples com el que han seguit a Alemanya, per exemple, en el sentit de carregar, segurament, la fiscalitat o augmentar el percentatge de fiscalitat en impostos mediambientals, però poder rebaixar en altres casos l'impost de societats, per exemple, o, en tot cas, també les qüestions, els impostos en l'àmbit del treball.

Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que hem de tendir, com a país que som de la Unió Europea i ho serem –malgrat que alguns facin profecies malignes, sembla que serem part de la Unió Europea durant molts anys–..., ens sembla que aquest és el camí a seguir; per tant, ens sembla que és un exemple de modernitat.

Entenem també, des del nostre punt de vista, tot i que s'apuntava per aquí i algú ho apuntava, en la línia del que jo ara els estava explicant, que aquests impostos no poden convertir-se en finalistes. És evident que una part d'aquests ingressos han d'anar destinats a tasques com la promoció del medi ambient i, en tot cas, la reducció, diguem-ne, dels perjudicis, però que, en tot cas, no pensem que s'hagin de destinar únicament i exclusivament a això.

Entenem, quan parlem d'economia verda i de fiscalitat verda, que hem de parlar d'una manera molt àmplia, hem de parlar amb una visió molt transversal, amb el que suposa en aquest àmbit tot el que pugui ser també al mateix temps generació d'ocupació i generació de llocs de treball.

Des del nostre punt de vista, doncs, aquesta proposta del Govern ens sembla una proposta encertada, una proposta que esperem, en el tràmit parlamentari, poder millorar. En tot cas, també convido el Grup d'Iniciativa –els convido a tots, però especialment el Grup d'Iniciativa, que també ha fet una proposta en aquest sentit– a aportar propostes i a aportar millores en el text inicial. Però, en tot cas, ens sembla que és un bon punt de partida. I, per tant, esperem, com explicava el conseller, el seguit d'ingressos que es plantejaven i, per tant, entenem que són una bona pràctica, alguns elements que aquí es destinen.

I algunes precisions. I no em puc estar, diguem-ne, de barrejar-ho una mica i contestar en certa manera les intervencions, també, del senyor Santi Rodríguez, amb algunes, entenc, inexactituds que s'han dit en la defensa de l'esmena a la totalitat, com, per exemple, que només anava destinat a l'aeroport del Prat. Escolti, miri, en tot cas, els municipis o els aeroports afectats per l'impost d'aeronaus són l'aeroport del Prat i l'aeroport de Sabadell. I, en tot cas, en el cas de Sabadell no s'aplicarà pel fet que no hi concorren les circumstàncies que hi aterrin naus de les característiques que són les gravades. Per tant, diguem-ne, no és que es gravin uns aeroports en concret, sinó que, en tot cas, es té una

voluntat clarament i una finalitat de municipis sensibles, i és aquí on es fonamenta el fet i el gravamen. I, per tant, des d'aquest punt de vista no ens sembla que hi hagi una voluntat, com vostè apunta.

En tot cas, sí que ens preocupa –i també ho ha apuntat el conseller en la presentació de l'impost–, pel que fa al tema de la producció termonuclear d'energia, la voluntat i que ens el mirem a fons, que evitem de totes totes que en algun context, en algun moment algú pugui estar temptat de presentar alguns recursos d'inconstitucionalitat respecte a aquests impostos als quals avui donem el tret de sortida.

Ens sembla que també l'impost..., en el cas de l'energia nuclear, igual com apuntava el senyor Vendrell, nosaltres som ferms defensors que, mentre no es tanquin les centrals nuclears, sigui d'aplicació aquest impost, però que la finalitat última, la finalitat del país entenem que ha de ser l'eliminació i potenciar altre tipus d'energies, com hem reclamat i hem defensat des d'Esquerra Republicana en diverses ocasions. Per tant, seria una situació transitòria, en el nostre cas.

Pel que fa a l'impost sobre l'emissió de gasos a l'atmosfera, ens sembla que les activitats gravades en cap cas es pot acusar que ataquin o atemptin contra la competitivitat de les empreses. Senyor Rodríguez, vostè surt, diu que defensa la competitivitat de les empreses, i després podríem veure algunes de les actuacions que ha fet el Govern central i en què, en tot cas, jo no acabo de veure on és l'estima pel país que alguns de vostès diuen que tenen tant, tant, tant, declarada públicament davant d'uns quants milers d'espectadors en el dia d'ahir. Però, en tot cas, on són les inversions del Govern de l'Estat per fer competitives les empreses catalanes? On són les inversions al corredor mediterrani? On són les inversions a les infraestructures viàries i ferroviàries d'aquest país per fer possible la millora de la competitivitat? On són els 2.300 milions d'euros que es dedicaran al rescat d'algunes autopistes, però no de totes les autopistes? Això també perjudica la competitivitat i la competència de les nostres empreses, senyor Rodríguez. Per tant, miri, no ens vinguin a donar lliçons de com salvar i de com potenciar la competitivitat d'aquestes empreses.

En tot cas, pel que fa a la proposta d'Iniciativa, tot i estar d'acord amb el fons, ens sembla que el projecte presentat pel Govern és ampli i és suficient i dona sortida a les demandes. Per tant, també ja li dic que, en tot cas, la nostra oposició, i si no acaba retirant la proposta donarem suport a l'esmena a la totalitat, bàsicament perquè entenem que..., no pel contingut –insisteixo que estem disposats a parlar-ne i que ens semblen molt correctes les seves aportacions–, sinó que, en tot cas, és un tema bàsicament formal, de no estar treballant amb dos textos que ens semblaria que podrien acabar comportant unes certes dificultats.

Per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que fóra bo, fruit, diguem-ne..., i s'ha expressat també pel senyor Fernández Teixidó la voluntat, per part del grup majoritari que dona suport al Govern, d'incorporar i de treballar i de tenir-lo en compte, aquest text. Ens

semblaria que l'ideal fóra que poguéssim arribar a la retirada d'aquesta proposta.

En tot cas, també amatents i ens preocupa –i seguiré també contestant algunes de les afirmacions que ha fet el senyor Rodríguez– quina serà l'actitud del Govern de l'Estat en aquesta matèria. Un govern de l'Estat que no se n'estarà..., n'estem segurs, perquè ha estat la pràctica habitual i en els últims mesos i en les últimes aprovacions que s'han fet des d'aquest Parlament, totes, siguin lleis, siguin declaracions polítiques, han estat sistemàticament impugnades pel Govern del Partit Popular. Ens preocupa aquesta voracitat per part del Govern de l'Estat.

I, miri, senyor Rodríguez, no és una voracitat que puguem entendre nosaltres, que s'ho imaginin els d'Esquerra Republicana perquè ens agrada fer victimisme. Segur que vostè ha tingut ocasió de fullejar l'informe Lagares, on bàsicament el que es diu i el que es planteja és una recentralització dels impostos, una limitació de la capacitat normativa de les comunitats autònomes i, en definitiva, que des de Madrid es pugui gestionar tot, es pugui gravar tot.

És més, aquest informe Lagares també parla dels impostos mediambientals. I alguns dels diputats que m'han precedit també ho han esmentat: comunitats autònomes governades pel Partit Popular també tenen impostos mediambientals varis i diversos. I, per tant, des d'aquest punt de vista, escolti, no digui que això és una cosa nostra, sinó que és una cosa bastant estesa. Vostès trobaran, segur, qualsevol excusa per contestar, per intentar eliminar i per intentar evitar que des del Principat puguem aprovar un nou impost, com ja han fet, desgraciadament, en altres impostos.

I, miri, hi insisteixo –perquè aquest diputat que els parla es dedica bàsicament als temes també mediambientals en el nostre grup parlamentari–: vostè ens diu que això no reduirà la contaminació. En tot cas, això ho haurem de veure i avaluar després. Entenem que no és en una llei impositiva on cal regular les emissions i el càlcul, sinó que és a través d'altres plans que té el Govern on hem de fer aquest càlcul dels impactes de les emissions i, per tant, des d'allà ho podrem controlar. Però que, en tot cas, senyor Rodríguez, si vostè està tan preocupat per aquest tema, fàcilment ens posarem d'acord també a buscar els mecanismes avaluadors per part del Govern que permetin veure quins són els elements i quins són els objectius que permetin valorar si aquesta llei és mediambientalment correcta i si aconsegueix els seus objectius d'eficàcia i eficiència de reduir els efectes nocius de la contaminació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, consellers, directora general... Compartim l'objectiu de la llei que ens presenta avui el Govern, que

ens ha explicat el conseller Mas-Colell. També els objectius que fixava la proposició de llei que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i que s'inspira –ho han explicat tots dos– en principis de fiscalitat ambiental, que també recomana la Unió Europea. Una normativa que pretén internalitzar els costos negatius d'aquelles activitats que tenen un risc d'afectació mediambiental.

Nosaltres estem convençuts i afirmem que la reparació d'aquestes externalitats negatives no pot recaure en exclusiva de manera generalista sobre el conjunt de les persones físiques o jurídiques, per via fiscal o pressupostària, que les hem..., justament, això són els principis de fiscalitat ambiental, la fiscalitat verda sobre aquelles activitats que provoquen aquestes externalitats negatives.

Avui parlem de nous impostos. També parlem de reformes fiscals. Però, des del nostre punt de vista, seguim legislant a pedaços. I, malgrat tot, ja els anunciem que nosaltres donarem suport a la tramitació d'aquesta llei, amb algunes matisacions a què al final em referiré, i que seran la columna vertebral d'algunes de les esmenes que presentarem en el transcurs del debat parlamentari.

Miri, estem en nous temps. Avui tot just fa quinze dies, el grup d'experts del *panel* intergovernamental de Nacions Unides ens tornava a alertar des de Yokohama de les greus conseqüències per al planeta dels gasos d'efecte hivernacle. Ens ho diuen dia rere dia, informe rere informe –d'aquests problemes–, tota la comunitat científica. Perquè jo crec que avui ja poca gent discuteix, poques persones discuteixen, que canvi climàtic i contaminació formen part de la mateixa equació.

Si parlem de fiscalitat verda, jo crec que hem de concloure –o, com a mínim, nosaltres estariem d'acord en aquesta afirmació, i per això ho diem avui aquí, des del faristol del Parlament– que representa un mitjà econòmicament eficaç per modificar comportaments, que jo crec que és l'objectiu final dels impostos ambientals. És el principi d'«el que contamina paga», i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres també creiem que la proposta hauria d'haver estat més profunda. De fet, aquesta és una qüestió que hem vist poc reflectida en els debats que s'han produït en aquestes darreres setmanes a nivell del conjunt de l'Estat espanyol, d'aquest comitè d'experts que el ministre Montoro va constituir per abordar una reforma fiscal, i que aquí tampoc acabem d'abordar –quan dic «aquí» vull dir el Govern de la Generalitat de Catalunya– en tota la seva extensió.

«Desenvolupament sostenible», «una economia baixa en carboni», «noves oportunitats», «una economia verda» no són només paraules o, com a mínim, no ho haurien de ser. Mitigar el canvi climàtic o les externalitats negatives en què estem immersos ha de generar també obligacions, però al mateix temps, des del nostre punt de vista, és una oportunitat que no podem deixar passar: és una gran oportunitat per dinamitzar l'activitat econòmica i, sobretot, de determinats sectors industrials del país.

Al Govern li hem reclamat –no és la primera vegada que ho hem fet– noves polítiques, que passen per incentius, per polítiques pressupostàries que no acabem de veure, per iniciar un canvi en el model productiu del país; també amb una nova fiscalitat, com la que se'ns presenta, que ja els torno a repetir que considere positiva, però que no hauria de ser-ne l'únic instrument.

Transició cap a un model productiu diferent, més que canvi; «canvi», probablement, és una paraula, és un mot de blanc o negre, i nosaltres creiem que el que cal fer és iniciar un camí que s'ha de recórrer, un camí en la transició cap a un nou model productiu, cap a un nou model energètic. De fet, darrere d'una transició energètica hi ha una aposta per una política industrial, una aposta pel lideratge tecnològic i també una estratègia d'innovació. I nosaltres creiem –el nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialista– que, malgrat l'inici de la tramitació d'aquesta llei, estem encara molt lluny d'abordar aquest repte. En aquest país fem moltes vies, però a aquesta encara hi hem de posar fil a l'agulla.

De fet, la tributació ecològica, des del nostre punt de vista, no ha de ser un càstig per a empreses i per als catalans i les catalanes. Justament per al que ha de servir o el que s'ha de fer és motivar-nos col·lectivament per modificar comportaments i millorar també la competitivitat de la nostra economia.

De fet, la fiscalitat ambiental està en l'agenda de governs europeus. També –ens ho recordaven el conseller Mas-Colell en la presentació de la iniciativa i alguns diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– està en l'agenda de moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol, el tema dels gasos contaminants, també la producció termonuclear d'energia elèctrica. Només els vull recordar dues comunitats autònomes: la d'Extremadura; de fet, pressupost del 2012, em sembla que qui ho va presentar a la cambra extremenya devia ser el senyor Monago, que ja era president, la llei ve d'abans, però el tipus de gravamen el va proposar –el nou tipus de gravamen– un president del Partit Popular. O la Comunitat Valenciana, llei de l'any 2012, i que jo sàpiga no recorreguda al Tribunal Constitucional –ho dic per allò que hi hagin temptacions, que segur que hi deuen ser en algun sector, no? Només per posar un exemple del que passa també en altres territoris de l'Estat espanyol.

Per tant, no compartim les posicions d'aquells grups polítics, també d'algun sector econòmic, que diuen que la fiscalitat ambiental que volem aprovar pot afectar greument la competitivitat en termes territorials i internacionals –no compartim aquesta posició.

De fet, el debat que tenim també té a veure amb la qualitat: amb la qualitat d'un territori, amb la qualitat saludable d'un territori; té a veure també amb la salut de les persones, dels ciutadans que vivim en aquest país. I parlar de salut té un component de qualitat, però també té un component, que suposo que a ningú se li escapa, de factor de competitivitat en termes econòmics. Dos conceptes: «qualitat d'un territori», però també «competitivitat en termes econòmics».

Per tant, nosaltres creiem que, en la proposta de creació de l'impost sobre les emissions contaminants d'òxids de nitrogen a l'atmosfera que produeix l'aviació comercial, de l'impost sobre l'emissió de gasos i partícules, i de l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica..., pensem, creiem, afirmem que el Govern desenvolupa les competències que li atorga l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Es podia haver anat més enllà? Sí.

Alguns comentaris ràpids, perquè no esgotaré tot el temps que se'ns ha concedit, però alguns comentaris ràpids, que, ho torno a repetir, concretarem en forma d'esmenes en el tràmit parlamentari.

Òxids de nitrogen. El Govern, en la proposta que ens fa, ens ho circumscriu exclusivament sobre l'aviació comercial. Bé, nosaltres com a mínim farem la reflexió intel·lectual de què passa amb l'aviació de càrrega, que també s'enlaira i també aterra a Barcelona. De fet, diguem-ne que els avions volen sobre aquesta zona que té problemes de contaminació. De fet, la contaminació d'òxids de nitrogen de l'aviació sobre l'aeroport del Prat, en aquesta zona que és d'especial protecció, deu ser un 4, un 5 per cent de la contaminació produïda, eh? És veritat que sobre els nuclis de població més propers el percentatge és més alt, però sobre el conjunt de la zona representa només el 4 per cent, eh? En tot cas, farem aquesta reflexió: sobre l'aviació comercial, però també l'aviació de càrrega.

Nosaltres creiem, també, que s'ha d'ampliar el ventall d'aplicació dels ingressos derivats de l'impost, sobre tot perquè aquí sí que coincidim amb una de les reflexions que feia el diputat Santi Rodríguez, del Partit Popular, que no acabem de veure com s'acaben fixant els objectius ambientals i, per tant, avaluables que aquesta llei pretén fixar, més enllà del legítim interès recaptatori que qualsevol llei tributària té. Per tant, nosaltres també proposarem que part dels ingressos es destinin a noves polítiques industrials, en el sentit d'acompanyament en la recerca i el desenvolupament de les millors tècniques possibles, que, justament, ajuden que les empreses no només siguin més competitives, sinó que emetin menys contaminants a l'atmosfera.

Pel que fa a l'impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica, tenint en compte que el parc nuclear està més que rendibilitzat i que els seus beneficis no es fan servir avui per preparar el demà, els proposarem, també: primer, que el tipus de gravamen s'elevi; hi farem una proposta un pèl més agosarada de la que ens ha sotmès a la seva consideració el Govern –altres comunitats que tenen aquest impost ja ho fan. Segon, que una part de la recaptació es destini a la creació d'un fons per a l'impuls de l'eficiència energètica, que creiem que és una de les assignatures pendents que encara tenim en aquest país. I tercer, que com a mínim –i com que nosaltres també estem d'acord que les centrals nuclears arribarà un moment en què les haurem de tancar; vostès ja saben que la nostra proposta és que tinguin quaranta anys de vida útil, els ho torno a repetir– el 50 per cent d'aquesta recaptació es destini a elaborar un pla de dinamització

econòmica per a les comarques catalanes on radiquen les centrals nuclears.

Per cert, si aquest impost l'haguéssim aprovat l'any 2011, com la meua companya Rocío Martínez-Sampere va dir al conseller Mas-Colell en el debat de la Llei de mesures fiscals de l'any 2011, avui, aplicant els mateixos criteris de tipus de gravamen que el Govern ens proposa, hauríem pogut disposar, eh? –la tresoreria de la Generalitat, que comprenem les seves dificultats–, del voltant d'uns 140 milions d'euros, que, bé, haurien pogut ajudar algunes de les polítiques que, malauradament, aquest Govern no ha pogut fer o que, senzillament, ha retallat. Ho dic per allò que el senyor Fernández Teixidó ens deia abrandadament en la seva intervenció, no?: «El dramàtic combat del Govern contra el dèficit.» Miri, si haguessin aprovat aquest impost com els dèiem alguns de nosaltres, probablement alguns d'aquests problemes no els hauríem tingut.

Finalment, ens ha sorprès que l'impost sobre emissions contaminants d'òxids de nitrogen i d'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera s'hagi centrat exclusivament –ho he dit abans– en els sectors que recull la proposta, quan tots sabem que, en bona part, la contaminació que tenim en aquesta zona de protecció especial prové del transport. I aquí ens trobem que el Govern, quan fa les seves propostes de millora de la qualitat de l'aire, no aplica les mesures que avui ens proposa aquí, sinó que el que fa és deixar-ho exclusivament a la voluntarietat dels sectors.

Consellers, diputats i diputades...

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Terrades. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, *conseller*, diputados, diputadas... Este proyecto de ley da perfectamente la talla de quien nos gobierna: poco ambicioso, pequeño, poco valiente, pacato. Y es una pena –y es una pena. Ya el título no anunciaba nada bueno, porque, puestos a ser pomposos –como ustedes son habitualmente, que es llamar a las cosas más de lo que son–, podían haber propuesto «Proyecto de ley de reforma fiscal verde» –puestos, ¿no? Pero no, miraron el acuerdo de gobierno y dijeron: «¿Qué tenemos que cumplir? Las famosas “leyes Aragonès”: óxido nitroso, energía nuclear, y gases y tal.» Y lo pusieron así, el nombre: Proyecto de ley de creación del impuesto sobre las emisiones contaminantes de óxido de nitrógeno en la atmósfera que produce la aviación comercial, del impuesto sobre la producción termonuclear de la energía eléctrica por su incidencia en el medioambiente y el impuesto de emisión de gases y partículas a la atmósfera. Vamos, lo han puesto todo, casi es la introducción. Qué poco sutiles son ustedes, no saben ni titular.

Y le podían haber puesto «proyecto de ley de reforma fiscal verde», si lo hubiese sido. Lo podría haber sido,

pero decidieron que no. ¿Para qué proponer algo grande, si se puede ser pequeño y mediocre? Pues, algo mediocre y pequeño; normal, de un gobierno pequeño y mediocre. Porque ¿propone este proyecto de ley la implantación en nuestro ordenamiento fiscal, autonómico de una verdadera reforma fiscal verde? No. ¿Demuestra este proyecto de ley una voluntad política para desarrollar figuras tributarias que implementen una reforma fiscal verde capaz de sustituir paulatinamente la imposición sobre las rentas personales traspasándolas a políticas ambientales? No. ¿Para qué? Que eso es muy moderno, y grande. Pequeño, ¿vale? ¿Dibuja este proyecto de ley una reforma de la fiscalidad autonómica aprovechando nuevas figuras tributarias con el objeto de introducir la tributación ambiental como una parte relevante del sistema tributario autonómico como garantía para la sostenibilidad ambiental y del conjunto del estado del bienestar? No. Porque ese no es su objeto.

Este es otro ejemplo de la parálisis intelectual y política de este Gobierno. Porque puestos a reformar, a introducir figuras tributarias, ¿por qué no han sido ustedes valientes? Con valentía, no con la valentía de los *lobbies*, de ir allí y «a veure què hi podem posar que no els afecti molt. Què fem? Quant apugem? Les taxes: quines? Les mínimes, no? Ho fem, però no ho fem.» Aquello de «¿qué ha dicho Aragonès? Nitroso, termonuclear...» Entonces, *a contracor*..., porque no les gusta, a ellos; a ellos lo del IVA y eso no les va mal, todo lo que sean..., ¿eh? ¿El IRPF? Eso, bien; lo paga la gente, bien. Cuando toca la imposición a las empresas, amigo, eso ya..., y depende de cuáles, las eléctricas... «¡Hum! ¿Qué va a decir David Madí? Está en Endesa, ¿qué nos va a decir? Igual hasta nos riñe.» Y entonces, *a contracor*, compungidos..., yo me imagino a los diputados de Convergencia y Unión –que en esto sí que están unidos– sentados en la mesa de negociación con las grandes compañías, sentados allí: «¿Qué podemos hacer para parecer que hemos hecho algo y hacer poco?» Pues esto. Total, 50 millones de euros. (*L'orador riu.*) Hasta los 2.300 que tienen que cuadrar el presupuesto...

Y entonces es una pena. Y, entonces, lo que les digo: dan ustedes la altura de su Gobierno: pequeño, mediocre, de vuelo gallináceo, poca cosa –poca cosa. ¿Podrían haber aprovechado para hacer una reforma tributaria de verdad? Sí, porque por una vez este tipo de impuestos tienen recorrido, en el ámbito autonómico. Es que ustedes legislan sobre lo que no pueden y sobre lo que pueden, no lo hacen. ¿No tiene recorrido la legislación ambiental en los entes subestatales, es decir, en nuestro caso, las comunidades autónomas? Sí lo tiene: justificación total, recorrido absoluto. ¿Por qué? Porque los gobiernos de España no lo han hecho, estamos a la cola de Europa.

Es que parece... Yo creo que hay que quitarle el «verde», a lo de la «reforma fiscal verde»; hay que ponerle otro nombre: «reforma fiscal moderna», «progresiva», «progresista», «social», no sé. Pero «verde», claro, lo ven y se asustan: confunden que todo lo verde es malo y no siempre es malo. Hombre, lo verde no suele ser especialmente..., es un poco aburrido, en general: las

legumbres –lo típico, ya saben–, la lechuga, la acelga y tal, pues no es muy..., pero no está mal, es muy sano. Y está bien, es sano, e incorpora cosas buenas. Se lo digo en serio: es bueno, hay recorrido. Es más, en el conjunto de los países de la Unión, la propia Bruselas insta a rebajar la fiscalidad del trabajo y subir los impuestos verdes, lo dice la Unión Europea. La troica, incluso, creo, también; el gran Satán también lo dice; fíjense, se han convertido, lo dicen: rebajar la fiscalidad del trabajo y subir los impuestos verdes.

Había oportunidad, hay espacio legislativo, hay un gobierno consolidado de mayoría parlamentaria preparado para hacer estructuras de estado nuevas, *un país nou*, y donde pueden empezar..., yo digo que empezar y acabar también, no vale seguir, no llegar a eso; bueno, empezar como mínimo para ilusionarse. Donde pueden no lo hacen. ¿Aquí que podemos, puerta abierta? «No, aquí no, aquí no queremos entrar, porque como podemos pasar, no.» ¿La puerta cerrada? Eso: «¡Queremos entrar, queremos entrar!» Entonces se meten ustedes en líos con figuras tributarias que no pueden, que no son competencia suya, y en aquellas que pueden no hacen el recorrido. ¿Por qué? Pues porque da igual. Toman las medidas estas a ton-tas y a locas.

Y yo no sé quiénes son los tontos y los locos, no sé cuál es el orden ni quién representa cada calificativo, pero desde luego había por una vez la capacidad de aprovechar un espacio tributario para desarrollar un modelo de fiscalidad autonómica mejor, que permitiese, y en paralelo, aprovechar bajo un concepto que es bueno, «quien contamina paga»..., si es verdad, porque los ciudadanos pagan para otras cosas, no para recibir la externalización en este caso de las empresas, determinadas empresas, y los ciudadanos pagan entre otras cosas para tener una buena salud, una buena educación y un buen bienestar, eso sí. Por lo tanto, es necesario complementarlo, y es una buena forma de complementar, con ingresos, sí, porque tiene que tener una función también recaudatoria; no exclusivamente, tiene que unir más conceptos, pero no solo el recaudador, pero también el recaudador. Tiene que ser disuasorio y corrector, pero también recaudador, porque necesitamos ampliar la base de ingresos de las administraciones públicas, aprovechando para reducir presiones, por ejemplo, a las rentas de trabajo.

Hubiera sido una buena forma –una buena reforma. ¿Por qué no han decidido ustedes iniciar una reforma? De verdad, amplia –no, no, amplia. Pero propónganlo. Pero ¿por qué no lo han hecho?

Y ustedes cogen y dicen a aquellos que quieren ir un poco más allá, que es Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que proponían algo perfectamente complementario..., «perfectamente complementario» si hubieran querido, lo que pasa es que no quieren, porque no quieren, porque no quieren hacerlo. Porque realmente detrás de esta propuesta no hay la voluntad de hacer una reforma fiscal verde: es cumplir un acuerdo de gobierno, no es más; ni menos, para ustedes, que tienen como objetivo llamar a una consulta, pero a aquellos que tenemos como objetivo tener una sociedad mejor, avanzar en la prosperidad

de Cataluña, tener una mayor justicia fiscal, nos parece que es insuficiente. Y ustedes quedan en evidencia y se demuestra con absoluta..., de una forma descarnada que es así, porque no son capaces de pactar, aceptar la propuesta de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa e incorporarla a futuro en la emisión de CO₂, que es donde está uno de los cuerpos del león. Claro, y aumentando algunos de los límites que ustedes han definido, si hubiera la voluntad, repito, de realmente incrementar los ingresos fiscales mientras en paralelo se reducía la presión a las rentas.

En resumen –uy, aún me quedan cinco minutos–: tenían ustedes espacio.

El Gobierno de España lo que tendría que hacer es ser capaz de empezar a intentar armonizar este tipo de fiscalidad en el conjunto de las comunidades autónomas para que no se produjeran políticas de presión a la baja fiscal, aprovechar también los espacios fiscales que tiene para incrementar sus ingresos y coordinar, entre el conjunto de las comunidades autónomas, medidas.

Claro, ustedes vienen aquí y presentan esto como una gran novedad. Yo escucho y, de verdad, ustedes el ombligo se lo ven, pero..., lo tienen que tener gigante, de verdad –gigante–, porque es que solo hacen que vérselo. «Pioneros», «líderes»..., pero si hace catorce años y veinte años que hay comunidades autónomas que tienen estos impuestos. No sé por qué han tardado tanto. Tan pioneros y líderes en todo, y en esto no han sido pioneros ni líderes, ¡pero lo siguen diciendo! Que son pioneros y líderes, ¿en qué? ¿En esto, pioneros y líderes? En absoluto. Están copiando, y a veces mal: por ejemplo, el que seguramente puede ser inconstitucional, que es el de la termonuclear.

¿Estos impuestos que ustedes proponen plantean los principios básicos de este tipo de figuras tributarias de disuasión y corrección? El de los aviones, hombre, ¿disuadir? Hombre, pueden disuadir de venir al aeropuerto de El Prat, no sé si esa es la función de disuasión; parece que no, ¿no? Porque si esto lo aprueban en Madrid, ¡no veas! «Ens volen ofegar, penalitzen el Prat, és una forma d'evitar que això es converteixi en un *hub* internacional...» Ahora, ¿lo aprueban ustedes? Fenomenal, esto es estupendo. Imagínense (*l'orador riu*) si esto lo hubiera aprobado el Gobierno de España solo para el aeropuerto de El Prat, lo que hubiéramos escuchado aquí por sus bocas: «Asfixia Catalunya, evita el seu potencial de creixement, ens volen ficar plom a les ales...» Vull dir, segur, eh?, tot això. ¿A que sí, a que lo hubieran dicho? Ah, lo hacen ustedes en el aeropuerto de El Prat de Barcelona y eso está genial, estupendo. No sé si a lo mejor la autonomía local de El Prat no se la pasan ustedes por encima, porque a lo mejor este impuesto lo podía haber puesto incluso el Ayuntamiento de El Prat, ¿no? Pero, bueno, total, los entes locales, ustedes, como no van, esa autonomía ustedes se la saltan.

El tema de la termonuclear, pues no sé, hay comunidades que, por ejemplo, ponen impuesto sobre los residuos, la producción de residuos, en el almacenaje o la producción. Pues aquí se producen residuos, ¿por qué

no han ido ustedes más allá? No, poquito: con las nucleares, poquito, no sea que se enfaden los que tienen amortizadas ya las centrales –poquito. La emisión, no. ¿Y sobre qué concepto? Por si algún día hay un problema medioambiental. Mire, como algún día haya un problema medioambiental con las nucleares, por mucho que hayan pagado con esto, vamos, no llegará..., miren Japón.

Por lo tanto, está claro que no tiene la intención de ser disuasoria, ni correctora, ni una ni la otra. Ni una disuade ni corrige; ni la otra, tampoco. Las nucleares van a seguir funcionando y los aviones espero que, a pesar de eso, sigan aterrizando y despegando.

La otra, la de la emisión de partículas de óxidos de nitrógeno a la atmósfera. Pues bueno, yo creo que tampoco va a tener una gran afectación, porque ustedes ya han subido tanto la excepción que probablemente tampoco tenga un gran impacto.

En resumen, ustedes han implementado estos impuestos por sus problemas financieros, pero sobre todo por su acuerdo de gobierno, no con la intención de hacer una verdadera reforma fiscal. Han perdido una oportunidad de incorporar figuras tributarias que cumplen con los objetivos de este tipo de impuestos, que es la disuasión y la corrección, además de la recaudación, y no han abordado con valentía una verdadera reforma.

Pero es lógico que ustedes no quieran, por ejemplo, gravar las emisiones de CO₂. Es lógico porque un gobierno que solo vende humo, que solo emite humo, que solo produce densas e irrespirables cortinas de humo, y que tiene como objetivo incendiar la sociedad para camuflar con su humo su impotencia, incapacidad, ineptitud y responsabilidad, pues es lógico que no quieran ustedes implementar un impuesto por el CO₂, entre otras cosas porque serían ustedes los que más pagarían, porque ustedes solo hacen que humo, cortinas de humo y más humo. Eso es como se puede definir este Gobierno: estas propuestas son humo –humo–, una densa cortina de humo que tiene como objetivo consolidar su pacto de gobierno tóxico y letal para Cataluña.

Miren –y para acabar–, yo no sé si esto va a hacer mal a las empresas, yo sospecho que no; pero, claro, también escuchar argumentos de algún tipo es un poco extraño, ¿no? Yo no sé si la forma de hacer mejorar el consumo a los españoles es subir el IVA –¡pam!–, subir el IRPF –¡pam, pam!–, ¿verdad?, o subir, por ejemplo, el IVA cultural al 21 por ciento –¡patapam!–, ¿verdad?

Quizás una buena reforma fiscal a nivel del conjunto de Estado, entendiendo las capacidades fiscales de las entidades locales y de las comunidades autónomas dentro de un modelo federalizante de los tramos impositivos, de la fiscalidad, de la lealtad, sería un buen objetivo. Ojalá en la reforma de la LOFCA se avance en esa dirección, ojalá en la reforma de la LOFCA se definan este tipo de impuestos dentro de la cesta de impuestos autonómicos, que se marquen unos mínimos y que se implemente una valentía tributaria en este aspecto, de esta forma podríamos conseguir el objetivo –y acabo, presidente– de rebajar, como decía, las

rentas del trabajo para subir y para compensarlo a través de una fiscalidad verde. Esta propuesta no lo hace.

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas...

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té ara la paraula el diputat senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. Està resultant llarga, la discussió, el debat d'aquestes dues propostes.

Bé, nosaltres, en tot cas, per aclarir-ho d'entrada, no sortim a parlar –arran d'aquestes dues propostes–, no sortim a debatre o a contradebatre cap proposta de fiscalitat ambiental. Entenem que serien paraules majúscules, parlar de «fiscalitat ambiental» referint-nos a aquestes propostes d'impostos que se'ns porten avui; si parléssim de fiscalitat ambiental, de model de fiscalitat ambiental, si parléssim d'una proposta seriosa de fiscalitat ambiental, estaríem parlant d'una proposta pública de llarg recorregut, d'una visió de país, d'una voluntat d'exercir una política pública de país, a llarg termini, una voluntat de correcció en l'origen de la contaminació i un impuls de canvi energètic. Res de tot això està inclòs en les propostes que vénen per part de la majoria parlamentària que dóna suport al Govern en aquest Parlament. Són propostes casualment ambientals, són propostes que toquen tangencialment o que s'aferren tangencialment a casuístiques ambientals, però que res tenen a veure amb cap proposta de model fiscal ambiental, ni cap inici d'aquesta ni res que s'hi assembli.

«Fiscalitat ambiental» és primer de tot, entenem nosaltres, un instrument per incentivar canvis de comportament, i ja s'ha dit en aquest sentit que de canvis de comportament en comporten molt pocs, aquests dos impostos. És un tipus de fiscalitat que ha de minimitzar, entenem nosaltres, la idea d'«impost» i maximitzar la idea de «finalitat», cosa que en aquestes propostes no es recull. Reduir les activitats contaminants per avançar cap al nou model productiu respectuós amb el medi i autocentrat energèticament són dos conceptes absents en aquesta proposta. Aquest seria l'objectiu prioritari si parléssim de models fiscals ambientals, de reformes verdes o com se'n vulgui anomenar.

Darrere d'aquesta prioritat, la tributació ambiental permet que els costos ambientals els assumeixi, els pagui el responsable de produir-los, allò que s'ha repetit per part de tothom que ha sortit a parlar de «qui contamina paga», i ha de pagar una quantia suficient i suficientment important que el desincentivi de contaminar. Per això la qüestió fonamental és el disseny del tribut: si això ho aconsegueix o no ho aconsegueix, si és capaç o no de provocar canvis de comportament en el sentit desitjat, com apuntàvem, és això el que defineix si un impost és ecològic, verd, o no, d'acord amb les definicions internacionalment acceptades i usades per l'Agència Europea de Medi Ambient i per l'OCDE.

Per això, òbviament, donarem llum verda a la tramitació d'aquests impostos. Estarem atents a quin és el disseny final d'aquests tributs i si, per tant, poden complir amb aquest objectiu.

La recaptació, el destí dels diners ingressats són, sobre el paper, qüestions secundàries, però aquest aspecte ha guanyat importància en la present situació de crisi, i en el supòsit que ara abordem és una evidència en el cas de la proposta del Govern. El projecte de llei recull tres tributs; només en el cas del relatiu a l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera s'inclou un article, el 30, en què s'especifica que «els ingressos derivats d'aquest impost estan afectats al programa de vigilància i control ambiental atmosfèric a la indústria i a mesures compensatòries de la contaminació atmosfèrica» –citava textualment. Aquesta afectació dels diners recaptats no s'especifica amb relació als altres dos tributs –sobre l'emissió de gasos per part dels avions, de les maniobres, a l'aeroport, i l'impost sobre producció d'energia elèctrica termonuclear–, perquè, òbviament, són merament recaptatoris.

El Govern ha anunciat que gràcies als tres impostos citats recaptarà 50 milions d'euros, distribuïts de la següent forma: 3,8 en l'impost sobre maniobres d'avions als aeroports; 43,3, tribut sobre la producció d'energia elèctrica a les centrals nuclears, i 2,1 amb l'impost sobre l'emissió de gasos a l'atmosfera. Per tant, l'objectiu prioritari del Govern és cercar la manera d'ingressar cèntims, euros.

En aquest supòsit, la tributació ambiental s'ha d'adoptar com una política pública, entenem nosaltres, estructural, inserida en un projecte a llarg termini, perquè és una política pública que persegueix canviar comportaments per caminar vers la sobirania energètica i alhora bastir un model productiu respectuós amb el medi ambient. Per tant, les mesures extemporànies desvinculades d'una estratègia a llarg termini no serveixen per a massa res, com és el cas.

Què passa a Europa i en quina situació està l'Estat espanyol respecte a Europa? A l'Estat espanyol la fiscalitat ambiental s'ha reduït respecte del PIB des de l'any 1998 i ara presenta un dels percentatges més baixos de la UE 27: 1,6 per cent del PIB el 2010, molt per sota de la mitjana d'aquest espai, que és del 2,6 per cent. El 2010, l'Estat espanyol es va situar en el lloc vint-i-cinquè dels estats membres de la UE 27 pel que fa a pressió fiscal ambiental, percentatge d'impostos ambientals respecte del PIB. I què passa a Catalunya respecte a la resta de comunitats autònomes? Perquè podríem, en aquella seqüència discursiva de la qual, diguéssim, en fan a vegades gala, l'anterior Govern i l'actual, no?, de l'*excel·lència* de tot allò que està gestionat per la Generalitat, de l'excel·lència de l'educació, del model sanitari, de la policia, bàsicament de tot el que gestiona la Generalitat..., són models d'excel·lència. I, en canvi, en competències que sí que pot exercir la Generalitat, com podria ser una major fiscalitat ambiental, aquí, d'excel·lència, poca.

A l'Estat espanyol hi ha onze comunitats autònomes que han aprovat impostos ambientals i la mitjana de tributs d'aquest tipus existent a cadascuna d'elles és

de tres. La que en té menys és Astúries, amb un únic impost, i la que en té més és Extremadura, amb set. A Catalunya ara per ara no disposem de cap impost ambiental que gravi activitats que incideixen sobre la qualitat de l'aire, l'ús de fonts energètiques contaminants responsables de l'efecte hivernacle i el canvi climàtic, producció elèctrica, producció elèctrica nuclear, emmagatzematge de residus nuclears o elements fixos de transport d'electricitat, ni tampoc disposem de tributs sobre activitats que incideixen directament en el territori.

Per això pensem nosaltres que cal fer un pas endavant en matèria de fiscalitat ambiental. Aquests tres impostos no suposen cap pas endavant en aquest sentit ni dissenyen cap estratègia ni a llarg termini, ni de visió de país ni de projecte de país. Sobre la base de les competències que té Catalunya actualment es podrien crear molts més tributs ambientals, només hi cal la voluntat política. I en direm uns quants, i que ens expliquin, també, per què no els han inclòs i els han descartat, o a quin model respon no haver-los inclòs i haver-los descartat.

Nous tributs sobre activitats amb especial incidència sobre el medi ambient, com per exemple camps de golf, activitats extractives, pistes d'esquí, abocament de residus miners, etcètera. Avui sentíem que entrava Iberpotash a la porta, m'imagino que per parlar amb la majoria del Govern, m'imagino que també per arreglar que sobretot no recaigui sobre empreses contaminadores com Iberpotash i continuïn gaudint d'aquesta exempció *sine die* que tenen per poder contaminar el riu Llobregat sense pagar cap mena de tribut.

Dos, nous tributs sobre activitats que es desenvolupen en el medi rural, com per exemple certs esports d'aventura o activitats aquàtiques.

Tres, nou impost sobre el canvi d'ús del sòl per actuacions de nova urbanització, en funció de la superfície afectada. Pensem que cal taxar ambientalment també l'expansió urbanística, perquè afecta directament la qualitat del nostre medi ambient.

Quatre, nous impostos sobre productes amb especial incidència sobre el medi ambient, com per exemple certs envasos, pesticides, fertilitzants, electrodomèstics ineficients, neumàtics ineficients, etcètera.

I nou impost sobre les grans línies elèctriques i les grans infraestructures de comunicacions.

D'aquesta proposta que avui tractem, doble, d'impostos ambientals s'evidencia una diferència important: des del Govern l'aposta no és posar les bases d'una fiscalitat ambiental perquè aquell que contamina hagi de pagar tant que s'hi pensi dues vegades abans de contaminar, perquè defuig gravar l'emissió de CO₂, que és el primer gas causant de l'efecte hivernacle i, per tant, del canvi climàtic. Per això s'escuda en la tributació de les emissions d'òxid de nitrogen i de diòxid de sofre. I, per cert, aquesta proposta de tribut del Govern, recollida també en la proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, palesa que Catalunya arrossega un retard espectacular en matè-

ria de fiscalitat ambiental. Aquest mateix impost sobre les emissions contaminants de sofre i nitrogen que ara es discuteix Galícia ja el va aprovar el 1996.

Per tant, el projecte i la proposició de llei que discutim es redueixen bàsicament a tres tributs, dels quals tenim opinió diversa.

El primer, un que grava les emissions dels avions durant les maniobres a l'aeroport: hi votarem a favor, encara que no estem d'acord en la circumstància que el fet imposable limiti el subjecte passiu a aquells aeròdroms que pertanyin a un municipi declarat zona de protecció especial de l'ambient atmosfèric, perquè considerem que el gravamen s'ha d'aplicar a tots els aeròdroms del país.

Segon, un altre que fiscalitza la producció d'energia via termonuclear: hi votarem també a favor.

I un últim tribut, relatiu al gravamen de l'emissió de gasos a l'atmosfera. Com hem assenyalat, la diferència entre la proposta del Govern i la d'Iniciativa és que la primera no inclou el diòxid de carboni. Lògic, sectors conservadors consideren que aquesta figura impositiva debilitaria la famosa competitivitat de determinats sectors empresarials i de l'economia del país en general. Per tant, si poguéssim, ens oposaríem al que ha presentat el Govern i votaríem a favor de les propostes que presenta Iniciativa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Finalitzat el debat, cridarem a votació. (*Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.*) Digui'm, senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, presidenta. Entenc que hem de respondre a la proposta que ens ha fet el senyor Fernández Teixidó. Per allusions, seria.

La vicepresidenta primera

Doncs, trenta segons.

Joan Herrera Torres

No. Tens dret a posicionar-te, no? (*Pausa.*) Sí, jo crec que sí.

La vicepresidenta primera

Era un torn únic –era un torn únic.

Josep Vendrell Gardeñes

Bé, miri, senyor Teixidó, jo li agraeixo les paraules de reconeixement que ens feia. Jo també li deia que benvinguts a un seguit de propostes ambientals que nosaltres fa anys que tenim. I ens proposava que incorporéssim la nostra proposta a la documentació, per entendre'ns, de la ponència.

Jo crec que hem de ser coherents, que en el tràmit parlamentari el que val és allò que s'admet a tràmit. Jo ja li admetia a vostè que el tronc central de debat de la ponència, l'eix, ha de ser el projecte de llei del Govern, i que nosaltres hi fèiem l'afegit de la nostra proposició. Però fem-ho bé, no ho fem d'amagatotis. «Fem-ho bé» vol dir que vostè retiri la seva esmena a la totalitat i que la puguem tramitar. Jo crec que això és coherent.

I, miri, hi han precedents en aquest sentit. Fa poc, fa unes quantes setmanes: a la Llei de fundacions, vostès van retirar l'esmena a la totalitat, es va poder aportar la proposta que nosaltres fèiem a la ponència. I, per tant, jo crec que això és el més lògic i més normal, que respectem els tràmits parlamentaris. No hi ha cap inconvenient ni cap problema perquè vostès ho facin així. I, per tant, jo li giro l'argument: la cintura també la poden tenir vostès, en aquest cas.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

La vicepresidenta primera

Finalitzat el debat, passem en primer lloc a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al projecte de llei del Govern –esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al projecte de llei del Govern.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 110 en contra. Atès que l'esmena a la totalitat de devolució del projecte de llei ha estat rebutjada, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

A continuació, passarem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a la Proposició de llei de creació d'impostos ambientals, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 85 vots a favor i 44 en contra. De conformitat amb l'article 105 del Reglament del Parlament, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpellació

al Govern sobre les infraestructures metropolitanes (tram. 300-00155/10)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures metropolitanes, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat Jordi Terrades.

(*Pausa llarga.*)

El vicepresident segon

Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor Terrades, endavant amb el punt vuitè.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... Cinc anys després de la inauguració de la nova terminal de l'aeroport del Prat, la T-1, encara no hi arriba ni el metro ni el tren. El Prat –deixi-m dir-ho així, conseller– és una anomalia ferroviària entre els seus competidors d'aeroports. No és una qüestió menor –no és una qüestió menor. De fet, la connexió ferroviària amb la terminal 1 de l'aeroport del Prat és una prioritat: dels 35 milions de passatgers que l'any passat va tenir l'aeroport, 23 van utilitzar la T-1. De fet, aeroports tan importants com el de París - Charles de Gaulle, el de Frankfurt, el d'Amsterdam, els dos de Londres –de Heathrow i de Gatwick–, el de Milà, el de Munic, el de Roma, el de Barajas, tots ells estan connectats per tren, per metro o per alta velocitat. Algunes altres dades: a Madrid-Barajas, un 29 per cent dels usuaris d'aquest aeroport hi van fent servir aquest mode de transport; a Londres, un 22 per cent; a Frankfurt, un 28; a París, un 20 per cent, i a Barcelona, que el tren només ens arriba a la T-2, un 14 per cent.

I, miri, malgrat no tenir una gestió individualitzada, l'aeroport del Prat..., qüestió que volem tornar a plantejar, en la línia de l'acte que es va fer –sembla que és molt llunyà però és aquí a tocar, no?– l'any 2007, juny del 2007, a l'IESE, on diverses entitats econòmiques del país van reclamar que hi hagués una gestió individualitzada de l'aeroport del Prat, on el Govern de la Generalitat, doncs, tinguéssin –en la seva gestió– una importància cabdal en les decisions, i que, justament, aquesta gestió individualitzada els governs de Catalunya i els governs d'Espanya la van acordar el 2010. Després va venir el Partit Popular i aquell concurs que s'havia iniciat va quedar en res, no? Nosaltres seguim estant convençuts que amb una gestió individualitzada les coses es podrien fer millor.

Malgrat això, el Prat està fent els deures, no només en l'increment d'usuaris –aquest darrer trimestre ha seguit creixent el nombre d'usuaris de l'aeroport del Prat. Ara la majoria dels vols són vols de punt a punt, però, si més no, hi ha companyies interessades i preparades per fer el salt intercontinental. Les connexions transcontinentals permeten fixar activitats econòmiques d'alt valor afegit, i jo crec que és el que ens interessa; permeten, també, seguir apostant pel turisme –avui ja representa el 13 per cent del producte interior brut del país–; també ens serveix per fer captació de nous esdeveniments i de congressos.

Necessitem un aeroport més connectat al món, però, tanmateix, necessitem un aeroport connectat més amb el transport públic a Barcelona, amb la seva àrea metropolitana i, per extensió, amb Catalunya. Cal connectar el Prat, bàsicament la terminal 1 de l'aeroport, que és la de més utilització, amb la ciutat; l'estació intermodal del Prat amb Sants i amb la futura estació de la Sagrera.

Aquests accessos ferroviaris es van projectar l'any 1998. De fet, es van projectar en la mateixa època i es van licitar, després, en la mateixa època –les connexions ferroviàries de rodalia amb l'aeroport del Prat– que a l'aeroport de Barajas, però a Barajas des de l'any 2011 estan acabades –el metro ja hi arribava abans, no?, l'any 2007. De fet, l'anterior Govern de l'Estat espanyol, el Govern del president Rodríguez Zapatero, va adjudicar aquestes obres –310 milions d'euros–, que l'actual Govern del Partit Popular, del president, del senyor Mariano Rajoy, tot just va arribar al Govern les va aturar i no tenim un calendari clar de reinici d'aquestes obres o d'aquest projecte, que nosaltres considerem cabdal.

De fet, vostès, el seu Govern –vostè ho ha anunciat alguna vegada– ha fet una nova proposta de connexió ferroviària de la T-1 amb l'estació de Sants. Voldríem conèixer exactament com ha estat rebuda, quins compromisos hi han, si és que hi han compromisos per part del Govern de l'Estat. Li ho deia: Rodalies a Barajas, el 2011 –aquí no en tenim notícies–, però el metro hi arriba des de l'any 2007.

I parlant de metro, aquesta és la gran assignatura pendent: retard darrere retard. La línia 9 del metro, que és la que ha d'arribar a les dues terminals –a la T-2 i a la T-1– i que és la que ha de connectar, també, amb altres infraestructures de transport, des del nostre punt de vista és una infraestructura –que, per cert, la van dissenyar vostès en la darrera etapa de govern del president Pujol, i que després va continuar el Govern d'esquerres– que reequilibra el sistema de transport públic i que, sens dubte, tindrà, ha de tenir... Aquesta és la nostra posició, no és la primera vegada que en parlem aquí, que també n'hem parlat en comissió; hem fet diverses iniciatives, no ens n'hem acabat de sortir, i avui li ho tornarem a preguntar, no? Perquè nosaltres entenem que aquesta és una infraestructura que reequilibra el sistema de transport públic i que té una gran repercussió en la reordenació de la mobilitat en aquest territori, no?, i també en la generació d'activitats.

De fet, abans, en la llei que el seu Govern ha presentat ens parlaven dels efectes nocius que té la contaminació atmosfèrica en aquest territori, i en això convenim tots, eh?, que el transport públic és una manera efectiva de combatre aquests problemes de pol·lució que té tota l'àrea metropolitana de Barcelona i una mica més enllà.

Més enllà d'aquests temes, també té una importància cabdal, des del nostre punt de vista, per la generació d'activitats. De fet, aquesta inversió, si hi fem els càlculs de cost/benefici, doncs, jo crec que és de molt interès per al país, per això es va projectar i per això s'ha anat executant. Estem parlant de la connexió de l'aeroport amb la Fira de Barcelona, estem parlant també de la connexió amb l'ampliació del port, estem parlant també de Mercabarna, estem parlant també de la Zona Franca, i estem parlant, evidentment, de les connexions de l'aeroport amb les intermodalitats, amb les línies de metro, que es podran fer a través de la línia 9, o de les connexions amb les línies ferroviàries de Rodalies i d'alta velocitat, i també amb els tramviés –el Trambaix i el Trambesòs–, que a vegades són

els grans oblidats dels modes de transport públic en aquest país. De fet, amb la reforma que ara l'alcalde de Barcelona –això va de pas, no és una interpellació a vostè– es planteja de la Diagonal, se n'oblida, no?, d'aquesta interconnexió que tots els experts ens diuen que s'hauria d'efectuar del tramvia.

Vostè l'estiu del 2013..., més que vostè, el seu portaveu, el portaveu del Grup de Convergència i Unió en temes d'infraestructures, en una comissió es va comprometre a anunciar calendari i compromisos de recursos per iniciar de nou o per acabar aquelles obres que falten, perquè pràcticament un 95 per cent de l'obra està feta, falten acabar de posar-hi alguns recursos, importants, però alguns recursos per tal de poder iniciar l'explotació d'aquesta línia. Nosaltres li demanarem –se m'està acabant el temps, ja, en aquests moments– en el segon punt un compromís exacte de què passa entre Collblanc i l'aeroport, que és el tram que entenem que està més madur, i voldríem un compromís clar del Govern respecte a aquest tema.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputat senyor Terrades, bé, centrant-me en el que vostè finalment ens ha preguntat aquí oralment, i no tant en la descripció de la pregunta inicial, que obria una mica més la mirada des del punt de vista del present i del futur de les infraestructures metropolitanes, entenc, eh?, per la pregunta que vostè m'ha formulat, que s'ha concentrat vostè en què ens està passant en aquests moments amb relació, sobretot, a l'aeroport de la ciutat de Barcelona.

Efectivament, jo crec que ho ha descrit molt bé: hi havia plantejats ja en el Pla director d'infraestructures i en el protocol signat amb el Govern d'Espanya, a través del Ministerio de Fomento, doncs, el compromís de fer que hi hagués un accés ferroviari convencional amb l'aeroport i que alhora, doncs, avancéssim en la concreció d'un accés amb metro a través de l'L9. Efectivament, aquests són dos reptes, dos desafiaments que encara estan sobre la taula, que no hem culminat.

El nivell de responsabilitat del Govern de Catalunya és diferent. Si li sembla bé, primer li descriuré, per a la seva tranquil·litat, l'estat dels treballs a l'entorn de l'L9, i tot seguit, doncs, li descriuré en quin moment ens trobem amb relació a fer possible l'arribada del tren convencional a l'aeroport de Barcelona.

Amb relació a l'L9, com saben, el Govern de Catalunya en aquesta legislatura hem plantejat centrar-nos en el que en diem el «tram 1», que es concentra sobretot entre l'aeroport de Barcelona pròpiament i les estacions de Collblanc - Zona Universitària –de fet, Zona Universitària. I la decisió que ja hi hem pres és prioritzar, en aquest sentit, fer possible que una infraestructura que en aquests moments ja existeix, unes es-

tacions que ja existeixen i que requereixen, per tant, una rematada final d'actuacions en forma de concreció de catenàries i d'electrificació, doncs, es pugui acabar de resoldre. Això, com saben, suposava aixecar un finançament de l'entorn d'uns 200 milions d'euros per aconseguir, doncs, que les obres no s'aturessin i arribar al compromís que havíem fixat: que el 2016 això sigui una realitat.

Estic en condicions de confirmar-li aquest calendari, senyor Terrades. I, en aquest sentit, el Govern hem aconseguit que aquestes obres no s'aturin, per tant, que segueixin el seu curs amb normalitat, i, en conseqüència, el tram 1 de l'L9 és una obra que creiem que serà una obra de legislatura, que, per tant, arribarem a l'horitzó del final d'aquesta legislatura, el 2016, amb una connexió via metro amb l'aeroport. Altra cosa és si atendrà les necessitats que requereix, eh?, una infraestructura i un equipament com l'aeroport de Barcelona amb relació a la mobilitat. Segurament no, i podríem arribar a convenir que una línia de metro que tindrà, doncs, unes divuit-dinou estacions, finalment, doncs, no és prou competitiva respecte a altres modes de transport perquè la gent confii en el metro de cara a desplaçar-se a l'aeroport. Això ens obliga a continuar reclamant una solució per als accessos ferroviaris a l'aeroport de Barcelona per la via convencional.

En aquest sentit, nosaltres hem plantejat al ministeri una solució que els permeti esquivar la falta de disponibilitat pressupostària, i, com saben, vam plantejar, vam posar sobre la taula la proposta d'una llançadora que pogués finançar-se en bona mesura aixecant recursos privats i que completés la inversió necessària, des del punt de vista de la infraestructura, en, també, doncs, l'operació ferroviària sobre aquesta infraestructura. Aquesta alternativa en aquests moments, de fet, encara no ha estat descartada per l'Estat, però la realitat objectiva és que passen les setmanes, passen els mesos, de fet, i no acabem de resoldre per a bé, afirmativament, aquesta alternativa. Si això, doncs, no progressa adequadament, nosaltres posarem –i, de fet, ja li ho avanço aquí, en seu parlamentària– sobre la taula una altra alternativa, i és que ens facin l'encomanda de la gestió d'aquesta estació.

Si el Ministeri de Foment no és capaç de resoldre que l'aeroport més important que en aquests moments hi ha al conjunt de l'Estat en nombre de passatgers tingui els accessos ferroviaris que ha de tenir amb tota la seva regió metropolitana i en especial amb la ciutat de Barcelona, el Govern de Catalunya ho farem, i estem disposats a fer-ho. Ens hem decidit a tirar endavant aquesta iniciativa amb tota la determinació. En primer lloc, perquè ens veiem amb cor de dur a terme aquesta actuació amb operadors privats; en segon lloc, perquè estem convençuts que és urgent i que castiga la competitivitat de l'aeroport de Barcelona, no resoldre aquesta qüestió; en tercer lloc, perquè –i ho dic per primera vegada, també, aquí en seu parlamentària– no ens agrada la poca determinació, en aquest cas del Govern de l'Estat, en la solució d'aquest problema. L'única afirmació reconfortant que de moment n'hem sentit aquest any és una afirmació de la ministra de Foment en seu parlamentària, en aquest cas crec recordar que

al Senat, quan va dir que no duria l'alta velocitat a Barajas abans d'haver resolt l'accés per via convencional a l'aeroport del Prat, una afirmació que jo vaig salutar i vaig agrair, compatible amb el fet que el seu propi secretari d'estat, doncs, ha donat instrucció que es redactin projectes informatius per fer possible portar l'alta velocitat a Barajas –compatible. Per tant, d'alta preocupació, per nosaltres, perquè ens agrada el posicionament explícit de la ministra de Foment quan diu: «Seria un disbarat portar l'alta velocitat de Barajas abans que haver resolt el tren convencional a Barcelona.» Saludem aquesta afirmació, compatible amb el fet que el seu propi secretari d'estat doni instrucció perquè es redacti el projecte informatiu per fer possible saltar la connexió entre Chamartín i Atocha, i, per tant, per orientar l'alta velocitat cap a Barajas. Això és absolutament inadmissible. No ho podem tolerar ni ho podem permetre de cap de les maneres. En aquest sentit, per tant, espero que en les properes setmanes s'alliberi aquesta variable. Fixi's si ho posem fàcil, també. Hem dit: «Vostès ho haurien de fer amb recurs pressupostari.» Ens diuen que no ho poden fer. Vostè ho ha descrit molt bé: fins i tot és una obra adjudicada; per tant, hi ha empreses que tenen un contracte a la butxaca pendent de firmar.

«Si no ho poden fer per recurs pressupostari» –vam dir–, «nosaltres els ajudem a buscar inversors privats que puguin completar la inversió de la infraestructura i que a més a més puguin operar aquesta actuació en format llançadora, com a tantes ciutats europees funciona així. Però és que si no ho poden fer, facin com en aquests moments fan en el País Basc a l'hora de fer possible la i grega basca, i faci'ns una encomanda de gestió. I nosaltres passarem al davant. I el Govern de Catalunya resoldrà l'accés ferroviari a l'aeroport de Barcelona.» Què més podem dir? No se'ns acut què més podem dir.

Per tant, ja és només una qüestió de voluntat política i que el Govern d'Espanya situï com a prioritat número 1 resoldre l'accés ferroviari a l'aeroport de Barcelona. I aquí ja no hi han més excuses de mal pagador. Perquè fa un any que hem posat solucions a la taula, amb un to constructiu, amb un to positiu, amb l'ànim de resoldre problemes, no de crear-ne, i amb la lleialtat institucional necessària. Però això ha de ser contestat amb fets, no amb bones intencions. I per tant aquest és un problema greu que tenim sobre la taula i que espero, eh?, que abans de l'estiu tingui una solució definitiva, o de conflicte o de solució. Però jo crec que el Govern de Catalunya –i el conseller que els parla– no seria honest si en aquest sentit, doncs, rentés la cara a una decisió que es va demorant en el temps, no?, i que ens treu competitivitat a l'aeroport de Barcelona.

De totes maneres, des del punt de vista de les infraestructures, que és el que el preocupava a vostè inicialment quan va formular-ho per escrit, deixi'm dir que, si avaluem els dos instruments de què disposem com a Govern per afrontar les infraestructures a la regió metropolitana i a l'àrea metropolitana en conjunt, el Pla director d'infraestructures, eh?, que afrontem per dècades, o el protocol que es va signar l'any 2006 entre el Ministeri de Foment i la Generalitat per tirar endavant

desplegaments d'infraestructures, hi detectem un problema de fons, i és el grau de compliment o d'incompliment de les diverses administracions.

Fixi's vostè que en aquest sentit, si avaluem el que ha passat fins ara..., compromisos de la Generalitat de Catalunya: 72,4 per cent de compliment; compromisos per part de l'Estat: 10 per cent de compliment. A vegades la ministra em diu: «I en el pitjor moment, m'ho recordes» –diu–, «que no tinc recursos.» Oh!, no és la meua responsabilitat; ni la seva, segurament, però és la nostra obligació situar les coses en els seus termes justos. I, per tant, la realitat objectiva és que la primera dècada d'aquest segle l'Estat no va complir amb Catalunya, i la segona dècada d'aquest segle no hi compleix per raons de context, ens diuen, no per mala intenció –no hi vull entrar, en això, és un judici d'intencions. Però la realitat objectiva és que els dos instruments –el Pla director d'infraestructures i el protocol del 2006– s'incomplixen de forma flagrant.

I en aquest sentit, malgrat que la valoració que ens fa la ciutadania de les infraestructures a la demarcació i a l'àrea metropolitana és raonablement positiva, i així ho diuen les dades de la darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, no és menys veritat que en allò realment estratègic qui falla és l'Estat. La B-40, el desdoblament de la nacional II, Vallirana, eh?, per tant, infraestructures bàsiques –bàsiques, bàsiques– que haurien de vertebrar definitivament i solucionar definitivament aquest territori. Lamentablement, doncs, segurament és el pitjor any, i és el pitjor bienni i és la pitjor legislatura per atendre-ho, però la nostra responsabilitat i la nostra obligació, doncs, és ser-hi exigents, perquè això perjudica greument els nostres conciutadans i la competitivitat de les nostres empreses.

En el segon torn li detallaré tot el que li convingui.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula, ara, l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri, conseller, li agraeixo que no hagi entrat en allò que jo crec que als ciutadans no els interessa, eh? Ho dic perquè a vegades quan parlem de la línia 9 alguns portaveus parlamentaris, del seu grup o d'alguns altres grups –alguns estan especialitzats a criticar tant el Govern com l'anterior Govern, fan oposició de tothom–..., doncs, que si «els increments de costos és el que ha impedit l'acabament d'aquesta infraestructura», etcètera. Jo crec que això als ciutadans no els interessa, no? Si vostès pagaven segons el mètode alemany, és a dir, certificació final d'obra, o si la fórmula que va adoptar el darrer Govern, cap al seu tram final, va ser la via de les concessions. Bé, a vostè alguna vegada li ho he sentit, no?, entrar en aquesta línia de crítica.

Bé, en tot cas, com que no sé com anirà la seva rèplica, jo m'hi avanço, no? Jo defenso aquest model de la concessió. Perquè ha permès fer la inversió, i fer els

pagaments o el retorn d'aquesta inversió en un termini de trenta anys.

De fet, aquesta –li ho deia jo, no?–, des del nostre punt de vista, és la construcció d'una infraestructura estratègica, que contribueix al progrés econòmic i social d'aquest entorn. És a dir, quan estigui acabada, tota aquesta línia de metro, la més llarga d'Europa, la utilitzaran de mitjana anual 130 milions d'usuaris –de mitjana anual. La pregunta era: la inversió s'havia de carregar en exclusiva sobre la generació actual, o es podia distribuir la càrrega pressupostària al llarg de diverses..., de tots aquells usuaris que la faran servir, i assegurar-ne la construcció? Bé, jo crec que aquesta era una bona solució.

I coincideixo amb vostè que amb la línia 9 del metro no resoldrem en exclusiva els problemes de connectivitat entre l'aeroport i la ciutat de Barcelona. Sí que és cert que la línia 9 permet connectar no el que seria aeroport - centre de la ciutat, però sí tot aquell reguitzell d'infraestructures estratègiques, de competitivitat econòmica, d'activitat econòmica del país de què jo li parlava a l'inici de la meua intervenció. Per tant, per això nosaltres considerem que és bàsic posar en funcionament aquest ramal entre Zona Universitària i l'aeroport del Prat. També el ramal que va a la Zona Franca i al port de Barcelona, perquè ens assegura, justament, aquest impuls a la competitivitat de l'economia del país, en una zona on es concentra bona part de l'activitat econòmica de Catalunya.

I és veritat que ha d'haver-hi una connexió ràpida entre l'aeroport –la T-1– i l'estació de Sants, i «si m'apura» la Sagrera, quan estigui feta, però a l'estació de Sants, i que això només ho assegura una línia de tren que connecti la ciutat de Barcelona amb l'aeroport. Aquesta era una inversió que estava adjudicada –vostè ho ha dit–, que es va aturar, i nosaltres li donarem –ja li ho avanço– suport en totes aquelles actuacions que faci davant del Govern de l'Estat perquè torni a reactivar aquesta inversió, perquè és bàsic per a la competitivitat del mateix aeroport del Prat, en aquests moments de creixements exponencials.

També li volem preguntar –perquè ens ho expliqui, ens ho digui– quina és la previsió que tenen d'acabament d'aquesta obra en el tram 3, entre Maragall i Zona Universitària. Li estic parlant de la ciutat de Barcelona, que, si més no, hauria de tenir, també, un marc per saber a on anirem.

No em queda temps, però vostè m'ha tret el tema de l'encomanda de gestió. En quinze segons –i en tot cas serà motiu d'una altra pregunta o d'una altra interpel·lació–: què pensa fer el Govern amb la privatització de la gestió de les línies ferroviàries, de Rodalies i Regionals, que en altres parts de l'Estat espanyol el Govern ja ha anunciat? El Govern de la Generalitat, que sí que té –acabo, president– encomanada aquesta gestió, a Catalunya, traspasada la gestió, què pensa fer? Defensar el servei públic? Com pensa resoldre aquest tema?, que serà una qüestió que immediatament també es plantejarà en el debat polític d'aquest país.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Honorable conseller, per a la rèplica.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Illustre diputat, doncs, comencem pel final: Rodalies. Si li deia que tenim un país notablement madur des del punt de vista de les infraestructures, doncs, segur que, si en alguna cosa encara verdegem, és en el tema de les infraestructures ferroviàries. I en aquest sentit, doncs, la dada feridora que des de 1978 no s'ha incorporat ni un quilòmetre més de via ferroviària en la nostra trama més immediata, doncs, és una dada que no resisteix cap tipus d'anàlisi crítica, eh?, de com podem comprometre'ns amb la mobilitat sostenible i amb el transport públic. Això ho hem de corregir.

En aquests moments hem pactat, també, que es duguin a terme els estudis que facin possibles actuacions tant a l'R1 com a l'R3. Per tant, hem de resoldre en aquesta legislatura, definitivament, un desdoblament parcial entre Barcelona i Vic, i hem de resoldre, també, el perllongament del desdoblament a partir d'Arenys, entre Arenys i Blanes.

Fixi's que no fer això, no actuar en matèria d'aquestes infraestructures, ens suposa que per molt que invertim més, com ara fem, en els serveis que s'operen sobre aquestes infraestructures, al final el sistema està tan tensat, eh?, que no resisteix la incorporació de nous serveis. I les incidències són contínues. I ara celebràvem com hem reforçat la connexió entre el Maresme i Girona i l'Empordà, o celebràvem la incorporació de millores molt significatives en el sistema de rodalia Tarragona-Reus-Valls, però contínuament tenim incidències. I contínuament ens hem de lamentar, eh?, i hem de donar explicacions a la ciutadania, que constata que, malgrat que hi ha més trens i, per tant, hi ha major freqüència, hi ha major confort, hi ha major temps guanyat des del punt de vista del servei que es presta, no hi ha major fiabilitat. I la fiabilitat segurament és un dels elements que més fidelitzen que els ciutadans decideixin abandonar el cotxe privat i apostar pel transport públic.

Per tant, quan parlem d'infraestructures estratègiques, hem de completar la xarxa viària, evidentment; tenim la B-40, el corredor, i la nacional II i la 340 com a bàsiques, com a fonamentals, però jo crec que ens hauríem de concentrar moltíssim –moltíssim–, sobretot, en el desplegament dels desdoblements a l'R1 i a l'R3.

Quant a l'L9, eh?, que vostè, doncs, m'ha demanat. Diu: «Sigui més precís, també, en el tram central.» Així com estem en condicions de confirmar que la prioritat serà portar el metro a l'aeroport i connectar Zona Universitària..., amb el que té d'ambicions arribar a Zona Universitària, perquè arribar a Zona Universitària ens permet resoldre un dels grans intercanviadors previstos en el pla director; per tant, arribar a Zona Universitària des de l'aeroport és fonamental. No hem prioritzat, en aquesta legislatura, atendre el tram central de l'L9, eh? Per tant, des del punt de vista de la moció subsegüent que vostès puguin començar

a discutir amb els grups parlamentaris, més enllà del que valorin que han d'instar a fer el Govern, la realitat pressupostària ens imposa prioritzar, i hem decidit que ens concentraríem en el tram 1, eh? Per tant, els deixo el camp obert perquè vostès estimulin, eh?, l'enginy del Govern en el tram central de l'L9.

Després vostè ha fet una referència..., diu: «Celebro que vostè avui no s'hagi lamentat dels pagaments diferits.» Perdoni, no ho he fet perquè no venia a tomb, però me'n lamento continuament. I no dels pagaments diferits de mètodes de pagament alemany o de mètodes de peatge a l'ombra, el que lamento profundament és la pràctica *abusiva* d'aquests mètodes, que han portat pràcticament a la fallida al Govern de Catalunya. Aquesta és la realitat objectiva. Perquè el Govern de Catalunya ara gestiona uns pressupostos condicionats per la recessió, per un tracte fiscal injust amb el conjunt de l'Estat, però també pels mals governs, eh?, i per la pràctica abusiva a l'hora de planificar i de dur a terme unes inversions en infraestructures, que, efectivament, en la majoria dels casos –no en tots els casos– estan justificades, però el que és segur, eh?, és que des del punt de vista de la planificació financera ens van portar a una situació de tensió i de col·lapse que ara ens fa estar tan malament com estem.

I que jo, el conseller de Territori, tingui més del 50 per cent del meu pressupost absolutament condicionat per pagaments diferits, això jo crec que és impropï d'un govern que actua amb responsabilitat i procura ser eficient, i no descompensar ni desequilibrar fatalment el seu pressupost ordinari; «fatalment» perquè a vegades comprometem fins i tot el manteniment, la conservació, de la nostra part de carreteres ordinàries, i això és actuar «fatalment»: és quan ja comprometem el quotidià en nom d'una mala entesa ambiciosa. I tant que a vegades exigim al Govern de l'Estat que sempre faci l'anàlisi d'infraestructures en base al seu cost/benefici, hi ha algunes de les infraestructures que a Catalunya es van dur a terme sense tenir-ho excessivament en compte tot això, eh? Per tant, jo crec que, per al bon govern de tots, val la pena que siguem molt crítics i molt exigents amb la nostra història recent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpe·llació

al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 300-00157/10)

El novè punt de l'ordre del dia és una interpe·llació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom té ara la paraula la seva diputada la il·lustre senyora Hortència Grau.

Hortència Grau Juan

Gràcies, president. Conseller, avui, delta de l'Ebre: pla integral, pla de conca.

Primer, els acords. Estem d'acord que el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, que es va aprovar el 28 de febrer, que hi fixava el cabal de 3.220 hectòmetres cúbics, és inacceptable. No en repetirem els motius; bé, per mi hi ha una frase del catedràtic Narcís Prat que ho exemplifica: deia que era un «frau científic». I, de fet, ho és, perquè l'aportació no té en compte els estudis previs, no té en compte els requeriments ambientals, no té en compte el canvi climàtic. Un exemple: en els estudis, l'espècie que s'ha fet servir és el barb, que és un peix, una espècie al·lòctona, i que a més viu en poca aigua i no està al riu; és una previsió que s'ha fet a partir de tenir comptabilitzats tots els regadius i el que quedava per a la desembocadura, a partir dels requeriments que feien de regadius, d'elèctriques, etcètera, i saltant-se tots els requeriments ambientals.

Estem d'acord, també, conseller, que el delta de l'Ebre és una de les zones humides més importants d'Espanya; d'Espanya, de Catalunya i d'Europa, i a més així ho reconeixen les directives europees, i de fet, tant el Delta com Las Tablas de Daimiel, com Doñana són espais en què les directives europees tenen l'ull posat aquí a Espanya. I que aquest Delta té un deteriorament, per la càrrega excessiva de nutrients de les badi·es, perquè hi ha una regressió costanera, pel tema dels macròfits, i també per una amenaça que ve en aquest pla, que són les 465.000 hectàrees de regadius, de les quals 170.000 són de Catalunya, i totes les obres associades a aquestes hectàrees, les obres en els embassaments: fins a trenta-cinc obres.

Estem d'acord que la Llei 11/2005, que modificava el Pla hidrològic nacional i hi fixava l'addicional desena, que s'havia de fer un pla integral de desenvolupament del delta de l'Ebre, que havia de fixar i havia d'estar d'acord amb la proposta de cabal... És a dir, aquest pla havia de ser consistent en la proposta de cabal.

Però tot això, que hi estem d'acord –i que vostès ho diuen i van venir a la manifestació que vam fer fa una setmana, i que ho diuen de paraula–, ho hem de posar a treballar, ho hem de posar a la pràctica, perquè només amb aquestes declaracions, doncs, no podem anar a Europa ni podem guanyar aquesta batalla.

I, per tant, nosaltres esperàvem amb candeletes la comissió del dia 4 d'abril, la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre –que, per cert, no es reunia des del 2012, i que el nostre grup, i també Esquerra i altres grups en vam forçar aquesta reunió–, però el que sabem d'aquesta comissió, doncs, és una mica decebedor, perquè nosaltres esperàvem que vostè, conseller, aquí expliqués..., en sortís un full de ruta amb quines mesures, quins instruments teníem, tant jurídics com de full de ruta, per lluitar contra aquesta proposta de pla hidrològic i per preservar el Delta en el marc de les competències que té la Generalitat, que en té i, per tant, té feina a fer. Nosaltres pensàvem que vostè ens parlaria dels instruments que podem desenvolupar, legals i adminis-

tratus, que ens permetran portar a Europa, denunciar aquesta situació i poder guanyar.

I, per tant, com que això no va ser possible, això és el que farem avui en la interpellació i amb la moció subsegüent: li proposarem un full de ruta que crec que haurem de pactar entre tots, justament per poder guanyar aquesta batalla.

El primer punt: revisar la proposta de cabals. Vostè sap que la proposta de cabals del 2007, que es va fer a l'IRTA..., avui hi ha una proposta actualitzada del 2012 que està més d'acord amb la situació actual del riu. Per què? Perquè el riu ja no porta..., l'aportament hídric natural que hi ha no és el que hi havia quan es va fer aquesta proposta, és menys, i, per tant, d'aquella proposta de tres escenaris ara n'hi ha una altra que és menor, i que, per tant, és una basa també a negociar, tant a la CHE com al Consejo del Agua. I a més és una proposta que es pot explicar, la seva viabilitat, segons la directiva marc. Però també té un problema, aquesta proposta: que tot i que fixa en l'any més sec 5.800 hectòmetres cúbics, continua sent incompatible amb les 450.000 hectàrees de regadiu, perquè aquestes 450.000 hectàrees suposen que, amb l'aigua que s'extrauria de més, al final només arribarien quatre mil hectòmetres de mitjana al tram final de l'Ebre.

Una altra qüestió que li proposarem: utilitzar totes les competències i instruments que ens atorguen les directives mediambientals per evitar el deteriorament dels espais naturals, que això sí que és competència nostra, de la Generalitat, tant les directrius de la gestió de la Xarxa Natura 2000, com la de la directiva d'aus, la directiva d'hàbitats i el conveni Ramsar. I aquí, conseller, tenim molta feina a fer, perquè ens hem encantat una miqueta aquests anys, i aquests quatre últims anys ens hem encantat més –tenim molta feina. Tenim la caracterització dels espais, hem de fer les fitxes LIC, les fitxes ZEPa, tenim tot el tema de cartografia, tenim tota l'avaluació de l'estat dels hàbitats.

Perquè a Europa no podem anar a queixar-nos i a dir que «bé, és que a Espanya tenen regadius i nosaltres no». Hi hem d'anar amb coses concretes i amb qüestions concretes que vulnerin les directives comunitàries. Hem d'establir els objectius de conservació dels espais de la Xarxa Natural 2000, que no estan establerts. Hem de proposar mesures per garantir aquesta conservació, hem de proposar plans de recuperació i de conservació d'espècies. Hem de declarar les badies dels Alfacs i del Fangar; no només declarar-les, que ja sé que les han incorporat en la declaració de zona sensible, sinó també en la Directiva de nitrats, perquè, de fet, vostè sap que allí tenim unes espècies úniques, i n'he portat la foto (*l'oradora mostra a la cambra un full*), perquè és una espècie única, i única en el món. Aquest musclo, que fa un metro i escaig, i que és superimportant, que és la *Margaritifera auricularia*, i que és superimportant, però no pel... Diran: «Mira, ja estan els ecologistes aquí amb les seves dèries.» No, no, és superimportant per l'ecosistema, per la pesca, per les muscleres, és a dir, el lligam amb l'activitat socioeconòmica que es desenvolupa en la zona. Per tant, això és feina que hem de fer.

Hem de revisar i impulsar el PIPDE, el pla integral, i aquí entrem: tenim un instrument de protecció superpotent, que és el pla integral, que va estar pressupostat en el seu moment amb molts diners, amb molts milions, i ara ens cal revisar l'estat actual del pla i com s'han desenvolupat aquestes obres. I ara mateix tenim dos o tres problemes, en aquest pla: la xarxa d'indicadors ambientals, 14 milions d'euros; estem que no se sap qui entomarà aquesta xarxa d'indicadors ambientals, Acuamed ha hagut de prorrogar. És una xarxa que ha costat molts diners, i que és supernecessària per saber l'estat ecològic de les masses d'aigua, de les badies i les llacunes. Per tant, han de fer un acord amb el Govern, amb la CHE per recepcionar i que no es faci malbé aquesta inversió.

O dins del PIPDE cal, també amb la Comissió per a la Sostenibilitat, convocar les comissions tècniques. Cal convocar les meses tècniques perquè és allí on podem revisar i concretar tots els objectius ambientals del pla. El PIPDE és un instrument que a més ara, amb la declaració de l'Ebre de reserva de la biosfera, va més enllà de la Xarxa Natura 2000, perquè agafa des de Flix fins a la desembocadura, i a més posa en funcionament el lligam entre el riu, entre la zona de l'estuari, i la zona de protecció marina.

I també hem de revisar aquest pla hidrològic de l'Ebre, i totes les mesures que estan impulsades i recolzades pel Govern de Catalunya, i que també tenen efectes perjudicials sobre el Delta. I aquí, conseller, haurem d'entomar el tema de les 170.000 hectàrees de regadiu, bàsicament en el Segarra-Garrigues i en el Xerta-Sènia de Catalunya.

I això, ara que parlem de regadiu i de les hectàrees, clar, aquí, també, en la nostra moció li plantejarem què passa amb el Roine, conseller. Com és que, després de dotze anys, el ministre Cañete diu que parla amb vostè de tornar a parlar d'un transvasament del Roine? I vostè diu: «És per no atabalar els nostres rius.» Literal, eh?, d'unes declaracions seves. Escolti, no cal que atabalem els nostres rius, però el que no podem fer és fer una obra que vostè sap que ecològicament és insostenible i que per a l'únic que servirà és perquè les empreses constructores hi facin negoci, per exemple les del Florentino, que ja han fet prou negoci amb el Castor. Per tant, aquí voldria que vostè em digués què passarà amb això, o si és una obra dissuasiva per despistar-nos del tema de l'Ebre.

Conseller, no tenim temps, perquè tot això té uns «tempos» a Europa. Europa ara estudia la proposta de pla hidrològic; suposo que demanarà informació, requerirà informació a l'Estat, farà un *pilot*, ens demanarà..., i, per tant, tenim entre divuit i vint-i-quatre mesos per fer tots aquests deures i tota aquesta feina que hem de fer.

I, per descomptat, hi ha una altra qüestió: no pot ser que fixem que aquest problema és un problema polític i amb l'Estat, com contestava el president Mas a la passada sessió de control, que deia que l'aigua que necessitem a Catalunya la té el riu i que és una qüestió que no discutirem els de dins de casa i que torna a ser un problema polític. No, no, el problema el tenim a

dins i a fora. Però aquí dins també, perquè també hem de plantejar nosaltres què passa amb aquestes 170.000 hectàrees, i perquè si realment volem que «lo riu» sigui vida, i que el riu arribi al Delta i que es puguin mantenir no només les qüestions ambientals, sinó la pervivència socioeconòmica també del Delta i de la gent de les Terres de l'Ebre, haurem de fer totes aquestes feines que nosaltres ja li anirem encomanant en la moció subsegüent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpel·lació, en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputada, mentre acaba d'asseure's, permeti'm que li faci una petita broma. En una pel·lícula fantàstica, *Tal como éramos*, el Robert Redford diu crec que era a la Meryl Streep... (*Veus de fons.*) Barbra Streisand, exacte. Diu: «Com és que ja no ens estimem?» I diu: «És que ets massa intensa.» (*Rialles.*) Doncs, vostè m'ha desbordat amb dades i amb informacions que jo procuraré anar ordenant sistemàticament, no? –procuraré anar ordenant sistemàticament.

Perquè, fixi's en una cosa: d'entrada hem aconseguit una cosa que no semblava fàcil d'aconseguir, i és que en general políticament hi ha un ampli consens de contestació i d'oposició al Pla hidrològic de la conca de l'Ebre que s'ha aprovat. Això fa uns anys era molt difícil d'aconseguir, i en aquests moments hem vingut –i va ser un plaer en aquest sentit poder presidir el consell de sostenibilitat la setmana passada a Amposta–, hem pogut aconseguir que la ciutadania vegi que el Govern de Catalunya i que l'àmplia majoria dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya s'oposen nítidament, amb tota la serenitat del món però nítidament i contundentment, al Pla hidrològic de la conca de l'Ebre.

I ho fem no per raons territorials –i aquí és on hem de ser curosos amb els arguments–, ho fem perquè estem convençuts que tenim un problema objectiu de regressió del Delta, i que tenim un problema objectiu de salinització, i, per tant, hem d'aconseguir, en definitiva, garantir la sostenibilitat ambiental del riu en el seu conjunt i en especial en el seu tram més baix. Entre altres coses, perquè hi ha tot un model i un estil de vida que en depèn, i aquí és on jo, en el marc del consell de sostenibilitat, demanava que fóssim molt curosos i molt delicats en els arguments que fem servir, i que no afavoríssim amb simplificacions un debat que pot tensar la societat, especialment a l'Ebre, perquè molts hi anem i en marxen, i després deixem allà l'acord o el conflicte. I, és evident, jo crec que ens equivocaríem si intentéssim confrontar els interessos dels regants amb els interessos més conservacionistes o més ambientalistes.

Si vostè analitza en el conjunt què ha fet aquest pla hidrològic de conca –el que resol finalment el ministeri–,

d'entrada ens han incomodat profundament perquè no hi ha hagut diàleg, no hi ha hagut concertació. Vostè ho ha recordat: era el mes de febrer, ara, just el 28, quan es va aprovar per part d'un consell de ministres aquest pla de conca i, de fet, s'havia reunit, eh?, el Consejo Nacional del Agua l'estiu passat. En vuit o nou mesos no havíem estat capaços de trobar un marc de diàleg, de discussió, de contrast entre els set mil hectòmetres cúbics que havíem plantejat el Govern de Catalunya i els més de tres mil hectòmetres cúbics / any que van finalment resoldre en el pla de conca. Per tant, no hem estat capaços de posar-nos d'acord mínimament sobre com havíem objectivat tot això. Bé, com saben, la raó de fons era que el Govern de l'Estat, l'actual i els anteriors, incomplien les exigències europees de disposar de plans hidrològics de conca en el conjunt de les seves conques, una realitat que a Catalunya, tot sigui dit, en el nostre sistema intern de conques tenim ben endreçada i ben resolta. Per tant, aquest és el marc de referència.

Jo deia: «Siguem curosos en els arguments, perquè, en definitiva, si no, afavorim la confrontació.» I jo no trobo admissible de cap de les maneres que tinguem ciutadans que s'estimen molt el Delta, que s'estimen molt l'Ebre i que vegin pintades les seves cases per defensar legítimament el dret a estimar-se l'Ebre a la seva manera, i a fer possible, doncs, que l'activitat de reg que han dut a terme tota la vida la puguin dur a terme. I si no entenem això, no entenem res, i jo crec que farem una trista contribució a tota aquesta reflexió.

Dit això, vostè em demana concreció des del punt de vista de dir: «Bé, en aquest pla que s'ha aprovat, quina resposta hi donaran?» En primer lloc, nosaltres esgotarem la via administrativa, la via política, i, per tant, presentarem un requeriment davant del Govern de l'Estat perquè reconsideri aquesta posició i perquè revisi aquesta posició. Dius: «Home, és que això tindrà un recorregut petit o gran?» No ho sabem, tindrà el recorregut que hagi de tenir. Si no ens en sortim per aquí, nosaltres tenim seixanta dies per formular un recurs per la via del contenciós administratiu davant del Tribunal Suprem. I ho farem, perquè hi ha molts arguments que els nostres serveis jurídics estan convençuts, eh?, que ens permeten anar davant del Tribunal Suprem a defensar que aquest és un pla finalment lesiu per als interessos que en teoria hauria de protegir.

Si per aquesta via no aconseguíssim, doncs, que aquest pla quedés sense efecte –un pla que, com saben vostès perfectament, ja en el context del 2015 ha de ser revisat–, tindríem la possibilitat de denunciar davant de la Comissió Europea, eh?, aquest pla hidrològic. Aquí la línia argumental seria una altra: ja no estariem parlant en termes de garantia de cabal com sobretot de fer notar que hi ha diverses directives europees que esperaven de nosaltres que protegíssim, que conservéssim... la Directiva 79/409, la conservació de les aus silvestres –vostè s'hi ha referit–, la Directiva 92/43, de conservació d'hàbitats naturals de fauna i flora silvestres, o, en definitiva, també la Directiva 2001/42, que avalua repercussions en determinats plans i programes de medi ambient. Per tant, aquí hauríem de concentrar la nostra estratègia a veure fins a quin punt violentem directives, que són les que ens han permès en algun

moment donat, doncs, protegir especialment i comprometre'ns especialment en la protecció del Delta.

Per tant, a curt termini: requeriment davant del mateix ministeri, davant del Govern d'Espanya; a mitjà termini: recurs per la via contenciosa administrativa davant del Tribunal Suprem, i si per aquesta via no aconseguim l'objectiu que perseguim, presentaríem, formalitzaríem una denúncia davant de la Comissió Europea.

Vostè ha citat també el PIPDE i també l'estat de negociacions a l'entorn dels instruments que haurien de ser cedits a l'Agència Catalana de l'Aigua en el marc de la xarxa d'indicadors ambientals –per ser molt concís, molt precís i atendre, em sembla, algunes de les principals peticions que vostè em formula.

En primer lloc, una bona notícia: el llargament discutit i negociat conveni entre la Confederación Hidrológica del Ebro i l'Agència Catalana de l'Aigua i el Govern de Catalunya per tirar endavant la cessió, eh?, de tota una sèrie d'estacions depuradores que en el seu moment es van planificar, es van construir i que no tenia cap sentit que continuessin en mans d'Acuamed, ahir el vam aprovar ja per part de l'Agència Catalana de l'Aigua en el marc del seu consell d'administració. Per tant, tenim un text consensuat, acordat i que ara ja només segueix el seu recorregut administratiu de progressiva validació pels diversos òrgans competents. Això vol dir, en definitiva –vostè ho sap tan bé com jo–, eh?, doncs, que tenim tota una sèrie d'actuacions, d'EDAR i de collectors que havia fet en el seu moment Acuamed que estaven pendents d'acord des de les diverses administracions, i que ja tenim en aquests moments, doncs, acordats, consensuats i, per tant, en mans, eh?, imminents de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Quant a la xarxa d'indicadors ambientals, l'acord encara no ha arribat. Vostè sap que hi ha un conveni existent des del 2010. Confio que, en la línia del que hem fet en el PIPDE, doncs, també serem capaços d'aconseguir que l'Agència Catalana de l'Agua gestioni els instruments que, per competència, pel que s'espera de l'òrgan regulador, en aquest cas l'Agència Catalana de l'Aigua, puguem dur a terme.

Els dos darrers minuts que em queden, una reflexió sobre el Roine, eh?, no per fugir d'estudi, sinó per afrontar serenament les discussions. Nosaltres..., quan jo he afirmat en algun altre fòrum que teníem els nostres rius massa tensats, jo crec que aquí ens trobem. I, de fet, en governs anteriors de signe, doncs, tricolor i on hi havia un component verd important, vostès també estaven compromesos a treure pressió dels nostres rius. I avui ens ocupem de l'Ebre, però podríem parlar a bastament del sistema Ter-Llobregat, de les nostres conques internes, en especial del Ter, eh?, un riu realment castigat per haver d'atendre les necessitats hídriques.

Hi ha moltes maneres d'afrontar, en definitiva, la garantia de subministrament per al conjunt de la regió metropolitana i per al conjunt del país. Els governs tripartits en van dur a terme algunes, de decisions –decisions importants, eh?–, per aconseguir la dessalinització de l'aigua. Nosaltres estem convençuts en el curt

termini que aquestes decisions són excessivament costoses des del punt de vista econòmic i que, per tant, no ens completen la solució a què aspirem, eh? Per tant, quan el ministre de Foment, Arias Cañete, ens posa sobre la taula la necessitat d'atendre una garantia de subministrament per a contextos o per a anyades d'especial secada, nosaltres diem: «Som-hi.» I quan el ministre Arias Cañete demana al conseller Vila que per escrit formalitzi que el Govern de Catalunya veu bé que s'estudiï això, el conseller Vila ho fa i ho ha fet. Per tant, vostès..., no és un rumor, és una certesa absoluta que el Govern de Catalunya veu bé que s'estudiï la possible interconnexió amb el Roine per garantir subministrament en contextos d'especial dificultat. Aquesta és la nostra preocupació i la nostra ocupació.

Amb això busquem un efecte molt i molt important, que és treure pressió dels nostres rius, perquè a mitjà termini veurem que en els països més avançats d'Europa els rius no serviran per garantir el subministrament d'aigua, i això veurem com a mitjà termini passa. I, per tant, veurem com la pressió que hem exercit sobre el Ter, o sobre el Llobregat o sobre l'Ebre, doncs, no ens la volem ni ens la podem permetre, perquè això sí que posa en risc la sostenibilitat ambiental, eh?, del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula la diputada Hortència Grau.

(Remor de veus.)

La paraula la té la diputada Hortència Grau. Endavant.

Hortència Grau Juan

Gràcies. Bé, conseller, gràcies i agraeixo la sinceritat, ens ha tret de dubtes. Vostè, bé, a més... Ja està bé, no només negocia amb la ministra Pastor; ja veig que amb el ministre Cañete, doncs, també tenen *ententes*, bé, justament en una qüestió que m'estranya, de vostè, que és un conseller bastant modern: que torni a unes pràctiques tan antiquades i que a més estan tant en dubte des del punt de vista econòmic com ecològic.

Vostè deia que durant l'època del Govern tripartit, durant el Govern d'esquerres, es van fer, durant l'època de sequera –2006-2009–, obres justament per poder garantir l'abastament: les dessalinitzadores, obres en la xarxa. Però és que a més avui dia sabem, i a més fa poc Ecologistes en Acció n'ha tret un informe –molt interessant, per cert–, quins són els consums: han disminuït, i amb les previsions de crisi econòmica i de manca de creixement aquests consums encara aniran a la baixa. I, a més, és que avui dia està garantit, que es pugui fer front a una sequera.

A veure, el que no està garantit és posar 170.000 hectàrees més en regadiu, això sí que no està garantit. Però és que això, conseller, tampoc és sostenible, perquè de les hectàrees que tenim posades ara moltes no s'han arribat ni a posar en pràctica, perquè el cost als pagesos... I m'agradaria que estigués aquí el conseller

Pelegrí, perquè aquest és un tema que al final haurem d'abordar entre vostès dos i la resta de grups –estava a punt de dir «entre els tres», però no–, s'haurà d'abordar també amb Agricultura. És que el pla de regadius aquest, que arranca de l'any 30, aquest model que només se posa en valor la terra si es posa en regadiu, tampoc no és adequat, i també serveix justament perquè aquestes mateixes constructores hi facin negoci.

Miri, és infinitament molt més car fer aquest transvasament, a part que jo crec que des de la mateixa Unió Europea els el tombaran, aquest projecte, perquè no té ni cap ni peus. Perquè vostès el que no poden és anar a Europa a dir, a proposar un transvasament quan no proposen mesures d'estalvi i eficiència, i de reduir el reg en zones, a més..., o inclús el tipus de regadiu, de regar per embassament i no regadius més efectius.

Per tant, jo crec que..., m'alegra que vostè em digui que sí, que ho estudien i que està sobre la taula. I suposo que aquesta és la manera d'evitar-se el conflicte amb els aiguatinents, amb els senyors de l'aigua, amb les comunitats de regants i amb els pagesos. En comptes de fer pedagogia i abordar que una altra agricultura és possible, una altra manera de fer els regadius és possible. Diuen: «No, és igual, no passa res si l'Ebre no té prou... O sigui, hem de garantir el cabal al final de l'Ebre, però sense tocar els regadius, però això ens ho garantirà el Roine.» Bé, espero..., i ja li dic que farem batalla d'això, no nosaltres: nosaltres al Parlament Europeu amb els nostres representants i amb els grups ecologistes francesos, que suposo que hi deuen estar també radicalment en contra.

Però hi ha altres qüestions que no m'ha contestat –fet ja el tema del Roine–, que són totes les qüestions que li deia que hem de fer en el marc de les nostres competències amb referència a tots els plans de recuperació i conservació d'espècies d'interès, o sigui, totes aquelles qüestions que podem fer nosaltres: tots els plans de gestió de la Xarxa Natura 2000, millorar el tema de les badies, millorar l'estat de les masses d'aigua. Aquestes qüestions que ara ja les podem anar fent, perquè seran les que haurem de portar a Europa quan fem la denúncia. Perquè jo crec que al final, per molt que fem contencions, aquest tema acabarà en el marc de la Comissió Europea. I, per tant, hi haurem d'anar amb els deures fets, perquè, si no, no ens faran cas. I per anar-hi amb els deures fets, ara ja podríem fer coses.

No ho sé, li ho suggereixo: per exemple, ja podríem fer cartes a la Secretaria de Ramsar pel risc de canvi de les característiques ecològiques del Delta que suposarà aquest pla. O sol·licitar informes al Comitè de Reserva de la Biosfera sobre els impactes i el risc que aquest pla hidrològic pot tenir sobre la reserva, perquè, a més, ha estat declarat, si és reserva de la biosfera... O ja podríem, ara que actualitzem les fitxes de les zones LIC, de les espècies que estan a exposició pública, doncs, aquestes qüestions revisar-les i millorar-les. O, per exemple, la declaració de la zona de la mar de l'Ebre com a zona ZEPIM dins el Conveni de Barcelona.

És a dir, que tenim molta feina a fer que, independentment que portem o no la denúncia a Europa, l'hauríem

de fer, perquè és competència de la Generalitat, però que, si portem la denúncia a Europa, serà imprescindible que la tinguem feta, perquè serà la manera com nosaltres podrem acreditar que aquest pla, que aquesta proposta de pla vulnera totes aquestes directives i que nosaltres hem complert amb la part que ens toca com a administració.

Però –ja acabo– conseller, li ho torno a dir: no voler veure..., o sigui, pensar que només és una qüestió que és compatible, el tema dels cabals, la proposta de cabals, sense qüestionar les 450.000 hectàrees de regadiu i, d'aquestes, les 170.000 de Catalunya és un error estratègic que no ens ajuda. I, per tant, aquí necessitem una decisió valenta i treballar-ho molt pedagògicament, que el seu departament i el Departament d'Agricultura s'asseguin i treballin aquesta qüestió.

Gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per al torn de rèplica té ara la paraula el conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, molt ràpidament, amb relació al primer tema que l'ha preocupat, el tema del Roine: recordi vostè el que li he dit, eh?, el ministre Arias Cañete –que no sé si encara ho és en aquests moments, perquè durant el dia d'avui l'han proclamat candidat– ens va confirmar l'interès d'estudiar-ho i si el Govern de Catalunya vèiem bé que s'estudiés. El Govern de Catalunya hem confirmat formalment que veiem bé que s'estudiï, perquè partim de la premissa que tenim una sobrepressió dels nostres rius, partim del convenciment, també, que en anys de sequera extrema no tenim la garantia de subministrament que hauríem de tenir. I l'experiència passada millor que no la comentem. (*Veus de fons.*) Doncs, si la comentem, potser haurem d'aixecar el to, eh?, perquè, en definitiva, la gestió no va ser especialment brillant, per dir-ho suaument. I deixem-ho estar, no vull entrar-hi, en això –deixem-ho estar. (*Remor de veus.*) En tot cas...

El vicepresident segon

Senyor conseller, un moment, si us plau.

Els prego que respectin el conseller, que té ús de la paraula.

Gràcies.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

En tot cas, el que és important és dir: formalment el ministeri ens ha fet saber que volia explorar aquesta possibilitat, i que el Govern de Catalunya hem manifestat –d'altra banda, com dúiem en el programa electoral la formació que fa possible aquest Govern, la formació de Convergència i Unió– que ho vèiem bé. I així ho ha formalitzat el conseller Vila.

Si vostè em pregunta: «Pronòstic?» Escepticisme important. Per què? Perquè precisament com a conseqüència dels canvis polítics que s'han donat a terme en aquests moments en el Govern de França, doncs, és realment improbable que el Govern de França agafi amb la mateixa determinació que el Govern d'Espanya aquesta actuació; és improbable. Per tant, si a mi vostè em fa fer el pronòstic, li dic que crec que això té molt d'interès que ho estudiem; que m'agradarà veure'n la concreció tècnica, perquè hi havia dues o tres alternatives de pas físic d'aquesta infraestructura; que m'agradarà veure quina és la seva viabilitat econòmica, m'agradarà veure-la, i contrastar-ho. Perquè nosaltres al departament no tenim la sapiència que veig que vostès ja tenen, que sense estudiar els temes ja saben si són factibles o no són factibles, si tenen interès o no tenen interès. Per tant, estudiem-ho, mirem-ho, i, sobre això, valorarem.

No em voldria deixar... Bé, per tant així estan les coses. El meu pronòstic és que serà difícil, eh?, que per part de les autoritats franceses hi hagi la complicitat necessària per tirar endavant aquesta actuació. Però, en tot cas, si el Govern d'Espanya té la determinació d'estudiar-ho, doncs, el Govern de Catalunya veurem molt bé que s'estudiï.

En segon lloc, des del punt de vista del pla hidrològic de conca i de les actuacions a anar fent, nosaltres..., m'he concentrat en el PIPDE perquè el que fem amb el PIPDE és important, i en aquests moments vostè sap que no era menor completar tota una sèrie de compromisos des del punt de vista de depuració d'aigües, de cessió i de gestió d'estacions depuradores, així com la importantíssima actuació que fem una mica més al nord, en aquest cas amb la desintoxicació de tots els llots a la zona de Flix. Per tant, aquestes són actuacions importants que fem i que seguirem fent.

El grau de compliment del PIPDE és important però encara té recorregut, i vostè sap que l'hauríem d'haver culminat, de fet, fa dos anys, no? En aquest sentit, en paral·lel a la denúncia al pla hidrològic de conca aprovat, nosaltres hem obert una negociació pensant en l'actualització del pla hidrològic de conca en l'horitzó del 2015, i aquí és on jo els convido a tenir un paper molt actiu, constructiu, eh?, serè, racional, positiu, perquè tenim recorregut.

I identificarem... Vostè ens ha fet una reflexió que jo només li vull fer notar que té un risc, que és la confrontació d'interessos que jo crec que serenament es poden anar objectivant. Fixin-se que el mateix pla ja reconeix que algunes comunitats autònomes han fet unes reserves de reg que no tenen cap tipus de suport econòmic al darrere ni d'interès real al darrere, i que, per tant, es van fer unes previsions i unes reserves de reg, per exemple a la comunitat autònoma d'Aragó o a la comunitat autònoma de La Rioja, que no tenen cap base objectiva darrere. Doncs, això bé ho devem haver de poder revisar sense massa traumes ni massa dificultats.

I, per tant, en l'horitzó que vostès es fixen hi podem arribar traumàticament a curt termini i amb conflicte, o hi podem arribar a mitjà termini marcant una infle-

xió en el que en aquests moments és una regressió objectiva de la qualitat i la quantitat del cabal de l'Ebre. Perquè les sèries que vostè va tenir ocasió de conèixer, i que jo crec que amb tota transparència vam facilitar des del Govern de Catalunya, constaten que l'evolució del riu ha estat francament negativa, des del punt de vista de la seva qualitat i des del punt de vista dels seus cabals. Per tant, posem-nos aquí; hem obert una discussió, una negociació per anar objectivant això. Ja hi ha una primera línia d'atac, hi insisteixo, i és que hi ha unes reserves per a activitat de reg a La Rioja o a Aragó; veurem si és necessari també a Catalunya. Però en tot cas el criteri que hi ha darrere és dir: «Hi ha realment un interès objectiu al darrere de tot això o no?» Si descobrim que no, ho podrem fer caure definitivament. Per tant, espero que aquí ens trobarem.

Moltes gràcies. I disculpi: si alguna cosa no la hi he contestat, ha estat per falta de temps.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures
viàries per al desenvolupament
econòmic (tram. 300-00160/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

(*Remor de veus.*)

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable president Corominas. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats... Aquesta interpel·lació que els formulo en nom del Grup Parlamentari Popular té dos objectius: d'una banda, conèixer les prioritats del seu departament envers el suport empresarial a l'economia catalana i la creació de nous llocs de treball. Els indicadors econòmics que avui tenim a l'abast del Govern de l'Estat i que aquest dematí els ha explicat força bé el meu company, l'il·lustre diputat senyor Rafa Luna, ens indiquen que tenim grans possibilitats de creixement si facilitem les eines necessàries a tots els actors per tal de donar suport a petites i mitjanes empreses, que són el motor de creixement i de creació de nous llocs de treball.

Permeti'm, conseller, recordar-li quan vostè, amb motiu de la presentació dels pressupostos d'enguany, ens facilitava les següents dades: per a la implantació d'empreses fan des del seu departament un esforç especial a invertir o dedicar 40,16 milions d'euros d'inversió en sòl per a activitats econòmiques per a aquest exercici. D'altra banda, en xarxa viària també hi ha un important esforç per a la conservació en carreteres i en la seguretat viària. Poso l'accent en la seguretat viària, amb un pressupost total aproximadament d'uns 88 milions d'euros. Els pressupostos d'enguany, en pa-

raules seves, honorable conseller, s'han elaborat amb «criteris d'austeritat, credibilitat» i de potenciar l'acabament d'obres d'infraestructures d'alt retorn econòmic al país, així com integrar les polítiques de sostenibilitat, mediambiental i d'infraestructures.

Conseller, els polígons industrials són encara en part una assignatura pendent. Són mancats d'accessos en transport públic per als treballadors i, segons un estudi del Pacte Industrial de la Regió Metropolitana de Barcelona, són molts els polígons que suspenen a Catalunya en aquest aspecte. Són també mancats en seguretat, en enllumenat, en moltes altres qüestions, que vostè sap que hi manca senyalització i els accessos adequats, entre molts dèficits. És clau que per facilitar..., a més a més de les demandes de les petites i mitjanes empreses de trobar finançament, millorar el tracte fiscal, etcètera, de la internacionalització dels seus productes, la millora en la competitivitat i molts altres greuges que fins i tot i fins fa molt pocs dies les mateixes patronals, doncs, van fer arribar al Govern de la Generalitat. Tal com li dic, conseller, és clau que totes les eines estiguin a punt, principalment en infraestructures, i de manera especial i important els accessos i senyalització als polígons industrials.

El cert, conseller, i vostè crec que ho convindrà amb mi, és que podríem dir que tenim dues categories de polígons industrials: els que es troben ben ubicats en el territori, ben comunicats i que gaudeixen d'uns accessos correctes tant d'entrada com de sortida, i a la vegada ben senyalitzats, i que tenen infraestructures internes de la màxima qualitat; i els altres, conseller, que en són uns quants, que estan deixats de la mà de Déu –perdoni'm aquesta expressió. Conec bé el mal que pateixen, i entenc que aquesta crisi econòmica que ha afectat a tots també ha afectat les infraestructures al voltant dels polígons i ha afectat les estructures dins dels mateixos polígons industrials. Les empreses, perquè no han pogut col·laborar amb les juntes dels polígons; els ajuntaments, perquè han hagut de prioritzar en qüestions socials, i la Generalitat, en aquesta travessia de la crisi, sols ha pogut tapar forats. Ara, doncs, el segon objectiu: toca millorar i acabar els accessos als polígons industrials, tal com li deia.

Conseller, li'n poso un exemple palpable, i em trasllado al Bages, perquè necessita urgentment el seu ajut i comprensió. I li ho demano amb sinceritat, conseller: el seu ajut i comprensió, i també de tot el seu departament. Ens estan seguint els empresaris per internet, conseller, i per això m'adreço amb una intervenció que no és política, sinó de tocar de peus a terra a una necessitat molt urgent de tot un poble.

Ens trobem, doncs, conseller, al municipi més gran del Bages, del Bages sud, concretament a Sant Vicenç de Castellet: 9.300 habitants, 1.700 hectàrees d'extensió, i, malauradament, amb un 34 per cent d'atur; és el percentatge més alt de tota la comarca. El municipi té molts polígons: Can Balet, Can Soler, Clot del Tufau, La Ceràmica, Pla del Riu I i II, al costat del Llobregat. A l'altra banda, els polígons Castellet, La Farinera, Casacuberta, i els polígons que tenen un gran interès: Les Vives I i II, que comparteix, aquest últim, un tros amb el municipi de Castellbell i el Vilar. A Les Vives

hi han cinquanta-quatre empreses, conseller, amb activitat, situades en paral·lel a la carretera comarcal 55 –la que tots els diputats d'aquesta casa anomenàvem «la 1411».

L'any 2008 la Generalitat del tripartit va finalitzar l'enllaç de la C-55 amb Sant Vicenç de Castellet per tal d'afavorir l'accessibilitat al nucli urbà de Sant Vicenç i també a la zona industrial. Aquesta actuació, que constituï una millora en la fluïdesa i seguretat del trànsit, va deixar inacabada la rotonda d'accés a les zones industrials a l'entrada dels polígons de Les Vives, un accés fet per sota de la C-55, i que queda tallat per un talús de terra prop de la casa de pagès de Can Vives, i falten aproximadament uns cent metres fins al polígon esmentat. La impossibilitat d'aquest accés venint de Barcelona en direcció Manresa dificulta enormement la circulació de vehicles de transport –ja siguin de tres tones i mitja com de quaranta tones–, de vehicles i de vianants, que és el més important, que circulen per aquest indret per accedir a la seva activitat industrial, i perjudica enormement els vianants, com li dic. I vull recordar en aquest moment, honorable conseller, els accidents mortals ocorreguts de dues persones l'any 2012. Una vida s'ho val tot.

Cal remarcar que no existeix cap pas elevat ni soterrat per accedir-hi, les persones, i d'altra banda els vehicles, els camions, els tràilers han de fer un recorregut de prop de tres quilòmetres per girar a la rotonda al final de La Farinera –suposo que vostè ho deu conèixer, igualment que jo–, i recórrer una petita i estreta carretera local que va pel darrere de doble sentit i que té un ferm en males condicions, amb una pujada –o una baixada, depèn de si pugen o baixen– amb un revolt on els vehicles, dos, no es poden creuar. En tot aquest procés de circulació, conseller, els conductors es perden, bloquegen la circulació i posen en perill la seguretat viària –allò que li deia: l'accent en la seguretat viària–, i el seu pas per La Farinera perjudica tots els veïnats, perjudica les empreses a l'hora de rebre i re-expedir les mercaderies en costos, temps i aïllament, i afecta encara més –allò que li deia al començament– totes les empreses i treballadors, ja prou malmeses, però també possibles noves implantacions de noves empreses i la creació de nous llocs de treball, que és, crec, el seu objectiu, conseller, i el nostre objectiu.

Conseller, el departament va elaborar un estudi de construcció de l'accés en aquest polígon de Les Vives, i gent, i el mateix alcalde, que és del seu grup de Convergència i Unió, han anat a la conselleria però no n'han tret l'aigua clara. L'ajuntament té prioritats socials molt urgents i no pot fer front a aquesta obra, que va incomplir –ho torno a repetir, i no m'agrada criticar– el Govern tripartit de la Generalitat. I vull recordar que ens va deixar un deute o va incrementar el deute públic en més de 23.700 milions, i a això, conseller, vostè, fins i tot sense dir-ne dades, hi ha fet referència fa uns moments en un altre diputat. I recordo que les discrepàncies del tripartit han fet impossible o han impossibilitat el Quart Cinturó, que hauria contribuït, també, a la reactivació econòmica.

Permeti'm, conseller, que li ho pregunti –per acabar–: pot incloure aquesta obra d'accés als polígons en les

partides que vostè té d'activitat econòmica dels 40 milions que li he esmentat? O a la partida de seguretat viària i conservació de carreteres de 88 milions d'euros? O potser en les poques però noves infraestructures que tingui planejades? Ens pot facilitar, conseller, quins són els polígons que estan menys integrats en la trama urbana i aquells que tenen una accessibilitat deficient o nul·la a Catalunya? Ens pot donar a conèixer el capteniment de la conselleria envers el suport especial reactivador de l'activitat econòmica i les principals actuacions per a aquest any 2014?

Moltes gràcies, honorable conseller. Moltes gràcies, honorable president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Il·lustre diputada Dolors Montserrat, bé, vostè m'interpe·lla pel compromís del Govern, i en concret del Departament de Territori i Sostenibilitat, per donar suport a l'activitat econòmica, molt especialment, i vostè centra la pregunta en aquesta qüestió.

Fer-li notar que en circumstàncies normals aquesta és una conselleria directament vinculada a la generació de condicions per a la promoció de l'activitat econòmica. En aquesta legislatura, però, eh?, i així ho hem explicat en seu parlamentària, sobretot ens hem concentrat en altres qüestions: bàsicament a garantir el dret social a l'habitatge, bàsicament a garantir una mobilitat sostenible i un transport públic al servei de la ciutadania, i bàsicament en el que n'hem dit «garantir el dret a la ciutat», que vol dir, com ara parlàvem, depuració d'aigües, accessos a transport públic, accés social a l'habitatge, també un urbanisme i una arquitectura de qualitat. Fixi's que, per tant, les prioritats de conjuntura tenen a veure amb aspectes molt socials.

«Home» –diu–, «i vostès, per tant, amb relació al compromís de generar condicions econòmiques què fan?» Jo en aquest sentit li voldria recordar –però només esmentar com a títol, eh?, perquè ho tinguem ben endreçat– que hem de seguir treballant per culminar el desplegament de les infraestructures estratègiques. Vostè ha citat expressament la B-40. La B-40 és urgent que l'atenguem. Hi ha alguna empresa de distribució que ens diu que no disposar de la B-40 li suposa un sobrecost, des del punt de vista de transport logístic, de més d'1 milió d'euros l'any, diu, per no disposar de la B-40. Per tant, la B-40 és una necessitat urgent, com ho és culminar tot el que en podríem dir l'espina a l'entorn del corredor mediterrani. Vostè coneix magníficament la nacional 340. Hauríem de parlar també de la nacional II. Per tant, tot el que és corredor és on, al seu voltant, es genera la principal activitat econòmica i la principal activitat de polígons.

En aquest sentit, de totes maneres, des del punt de vista també del departament, la Direcció General d'Orde-

nació del Territori i Urbanisme, a través del seu propi director i d'acord amb l'Institut Català del Sòl, ha creat una unitat especial que impulsa plans directores urbanístics que considerem estratègics. I, per tant, hem identificat una desena de regions tractores per a l'activitat econòmica que necessiten nou planejament, i planejament derivat i transformació de sòl ràpida, urgent, perquè hi ha activitats vinculades que jo crec que és bo que afavorim durant aquesta legislatura i que, per tant, en aquest primer bienni de la legislatura, doncs, ja hàgim resolt el que en podríem dir «papers» per fer possible, si és necessària, la transformació de sòl.

Aquest no és un tema menor, eh?, com no ho és la nostra absoluta determinació a culminar –i ara ja em vaig apropant al tema que a vostè la preocupava més, el tema dels polígons industrials– les quatre grans terminals ferroviàries, que per nosaltres tenen un interès intermodal i de promoció de l'activitat econòmica molt i molt estratègic. Dos dels plans directores tenen a veure amb el Logis Penedès, Logis Empordà, on tenim aquest desafiament, i vostè també ho coneix perfectament.

De totes maneres, he vist que vostè sobretot se centra en el polígon de Les Vives, a Sant Vicenç de Castellet, i, per tant, en l'activitat econòmica vinculada en aquest municipi.

Jo crec que aquí hauríem de fer una distinció, no?, des del punt de vista de quina és la realitat que tenim a Catalunya en aquests moments. A Catalunya, en aquests moments, tenim un parc industrial que ultrapassa els 1.900 polígons; això és una superfície de més de 36.000 hectàrees. Quan jo parlo amb el director general d'Urbanisme i li demano si ens hem de preocupar o no per la disponibilitat de sòl per a activitats econòmiques, la resposta és taxativa: diu que no –diu que no. Diu: «En aquests moments tenim més del 68 per cent del sòl classificat per a activitats econòmiques a disposició, fins i tot transformat –a disposició.» Per tant, no tenim un problema de falta de sòl.

Vostè, de totes maneres, ens fa notar..., diu: «Compte, però sí que tenim un problema, des del punt de vista urbanístic, dels serveis, en algun moment donat, la correcta o no senyalització; en algun moment donat, la seva correcta o no accessibilitat, en aquests polígons.» Aquí hauríem de distingir entre els polígons heretats del període predemocràtic i els polígons que ja s'han impulsat en l'etapa democràtica, bàsicament a través d'un instrument, Incasòl-CIMALSA, que ha generat cent setanta nous sectors a Catalunya.

Aquests cent setanta nous sectors a Catalunya jo crec que tenen un estat de conservació, de manteniment, raonable, eh?, i, en tot cas, sí que és veritat que ja ara, fins i tot des del Departament d'Empresa i Ocupació, s'estudien quines noves fórmules podríem fer de gestió d'aquestes àrees poligonals, perquè és evident que passen els anys i necessiten una conservació, un manteniment, fins i tot un progrés i una innovació tecnològica que no sempre estem en condicions de fer.

Anant al cas concret, vostè em diu: «Bé, i amb relació al polígon de Les Vives, hi ha una rotonda incompleta, hi ha una sèrie d'infraestructures no acabades de re-

soldre.» Jo crec que hem d'emmarcar aquesta possible actuació en el marc de les actuacions de millora que ja duem a terme a la C-55 i que hem d'acabar culminant a l'entorn de la C-55.

Com saben, sempre he estat partidari de vincular les actuacions de la C-55 a la solució de la C-16. (*Veus de fons.*) De la C-16, eh?, l'autovia, que en aquests moments gestionem a través de la concessionària Autema. Saben que en aquests moments, doncs, això és una qüestió delicada, en què el Govern, discretament, discutim i negociem, perquè no tenim els fluxos mitjans diaris que hauríem de tenir de circulació a la C-16. I, per tant, tenim una via d'altres prestacions infrautilitzada i una C-55 que continua tenint problemes de sinistralitat i que té, amb relació als polígons que té a la seva part perimetral, doncs, problemes no resolts.

Pensi que atendre aquesta i d'altres actuacions molt similars a la C-55 –aquesta, en concret, vinculada a la promoció dels polígons econòmics– suposaria haver d'invertir uns 25 milions d'euros. Ara li parlo de memòria, perquè no sabia per on em sortiria, vostè, eh? Per tant, si diu: «I amb relació al que passa a Sant Vicenç de Castellet?» Uns 25 milions d'euros crec que són el conjunt de les actuacions que hauríem de fer en aquest tram del Bages. Nosaltres en què confiem? Que en el marc de la discussió en el tema en l'entorn de la C-16 puguem encabir també aquestes actuacions.

Per tant, jo crec que més enllà de les actuacions que hem prioritzat a la C-55 per raons de sinistralitat, per combatre la sinistralitat, actuacions que s'estan fent... Crec que, per exemple, el mateix alcalde de Manresa fa poques setmanes es pronunciava explícitament agraint el compromís del Govern a solucionar aquests problemes tan greus: són obres que ja hem fet. Va ser la primera obra que vaig autoritzar estant de conseller. Doncs, més enllà de les obres que ja hem anat fent, aquestes altres, que tenen a veure amb la connectivitat en aquests polígons, que segur que ens han quedat envellits, doncs, suposarien disposar d'uns 25 milions d'euros que no tenim –que no tenim–, eh?, i que confiem, en aquest sentit, poder-los incorporar en el marc de la discussió en el tema.

De totes maneres, per tornar a aixecar una mica la mirada, perquè no tinc massa res a afegir-hi, amb relació a Sant Vicenç de Castellet segur que és legítima, la reclamació, la reivindicació. La coneixem: efectivament, el mateix alcalde s'ha preocupat per aquesta qüestió; ha vingut al departament i li hem donat la mateixa resposta que jo li dono ara en seu parlamentària, eh? Això, en el marc de la discussió de tota la infraestructura C-16, C-55, hem de veure què fem.

Jo crec que de totes maneres, des del punt de vista de crear les condicions perquè l'activitat econòmica al nostre país sigui competitiva, el que hem de ser és molt exigents en el que en podríem dir aquestes infraestructures més estructurants i estructuradores de tot el territori.

Amb la B-40, jo crec que, si afinem, tot el tram..., la connexió, en definitiva, entre Sabadell-Terrassa i amb l'àrea de Martorell és absolutament urgent –urgent. I confio que en aquest sentit el Govern de l'Estat pugui

precipitar la represa de les obres allà on han quedat interrompudes, i una solució que ara ja tenim finalment consensuada entre l'Ajuntament de Sabadell i Terrassa per, com a mínim, resoldre aquesta connectivitat entre el Baix Llobregat i el Vallès Occidental. Quedarà pendent resoldre la solució del Vallès Oriental –quedarà pendent–, però fixi's que estarem vertebrant, des del punt de vista de la infraestructura, una infraestructura que tindrà interès econòmic, estructurador. Beu, també, tota l'activitat econòmica del Bages, de la capacitat o no que tinguem de resoldre aquesta part orbital en la seva part més meridional, amb també la solució més o menys consensuada que puguem fer en el Vallès Oriental. La B-40 n'és una, però també ho és la nacional 340 i també ho és la nacional II.

En aquest sentit, com dèiem en la intervenció que ens ha precedit, jo crec que el Govern de l'Estat ha de precipitar solucions, eh?, perquè en alguns casos només són factibles per recurs pressupostari –aquí comprenem que el moment és difícil–, però quan hi ha alternatives, com s'han posat sobre la taula i com el Govern de Catalunya ha posat sobre la taula, jo crec que el que vol és determinació, i quan tenim tècnics o algun funcionari que els costa tirar endavant, doncs, vol el compromís polític de fer-ne una prioritat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, honorable president. Honorable conseller, abans de tot, moltes gràcies per la seva resposta, malgrat que l'objectiu final, que jo li demostrava amb aquest exemple clar de Sant Vicenç de Castellet, no me l'ha acabat de respondre. Jo li agraeixo enormement aquesta acció i actuació que vol fer en tota la C-55, aquests 25 milions d'euros, que, ho entenc, no es poden encabir en aquest moment.

Però permeti'm que li parli d'una obra d'uns 800.000 euros. Una vida, dues vides i totes les persones que han sofert aquests accidents tan greus, que són viants, es mereixen sobradament no aquests 800.000, no, conseller, sinó que vostè agafi un compromís i com més aviat millor, d'algun forat, com pocs dies enrere escoltàvem el senyor Rull, que es queixaven altres diputats perquè ell havia pogut arrencar 700.000 euros per a Terrassa. Doncs, això és el mateix, conseller. Ja ho sé, que s'ha de prioritzar i no n'hi ha per a tot, però no se n'oblidi. Jo no li hauria fet aquesta interpel·lació si vostè hagués fet cas o el Lluís li hagués dit –no sé si li ho va dir– que li demanàvem una reunió de treball amb els empresaris i els dos alcaldes, dels dos pobles afectats, per tal que vostè busqués com més aviat millor una solució.

De totes maneres..., i li ho torno a demanar, i li farem una moció en aquest camí, i m'agradaria poder-la pactar. Jo sé que vostè dirà: «Dintre de les disponibilitats

econòmiques pressupostàries», conseller. És el que veiem a la Comissió de Territori i Sostenibilitat, en cada una de les esmenes que vostè ens presenten. Ho acceptarem, però ha d'entendre, conseller, que hi han un munt d'empreses. I una dada esgarrifosa és el 34 per cent de persones a l'atur en un municipi com és Sant Vicenç.

D'altra banda, vostè m'ha posat un exemple... M'ha parlat del Quart Cinturó: hi estic totalment d'acord, li farem costat, li fem costat, malgrat que són moments, com vostè molt bé deia, molt difícils per trobar, evidentment, el suficient suport pressupostari per poder tirar endavant aquestes obres. Però, miri, quan vostè parlava del corredor del Mediterrani, la nacional 340 i la nacional II, li vull recordar una cosa, perquè a vegades quan vostè parla sembla que doni les culpes al Govern actual: aquesta diputada que els parla els anys 89, 90, 91 se n'anava a Igualada a escoltar el ministre Borrell, que parlava de la nacional II. Quan va arribar el Partit Popular –estic parlant dels noranta: 90-91–, el 96, als calaixos del Ministeri de Foment no hi havia absolutament res de la nacional II. I vostè sap sobradament qui va haver d'acabar aquest desdoblament de la nacional II –que estàvem en aquella època discutint si l'opció nord o l'opció sud, per dir-ho d'alguna manera–, i va haver de ser el Partit Popular.

I ara estem en les mateixes. Avui, per exemple, parlaven d'una bona notícia, i és que el Ministeri de Foment posarà 1 milió d'euros –poso un petit exemple, petit, petitó, però que afavoreix la gent que és de la província de Tarragona i de les Terres de l'Ebre– per remodelar l'estació de Torredembarra. Se'n fan, de coses, i vostè, al principi, quan tenia la intervenció amb l'il·lustre diputat del Grup Socialista, ha comentat diferents qüestions positives de la seva entesa amb la ministra. Sort en té, de tenir una ministra com la ministra Pastor (*rialles*), conseller. Estic segura que ella també aplaudeix poder tenir un conseller com vostè, senyor Vila (*remor de veus*), a la Generalitat de Catalunya. Però la veritat sigui dita, il·lustres diputats i diputades: des que vostè és conseller, però de manera especial des que vostè té una ministra com la senyora Ana Pastor, vostè ha pogut desencallar moltes i moltes petites, mitjanes i importants obres, com pot ser la qüestió de la nacional II, i és evident que haurem de parlar de la nacional 340 i d'altres qüestions cabdals.

Però acabo donant-li les gràcies, que sàpiga que he vingut amb ànim constructiu i, per favor, conseller, pensi en aquesta qüestió, perquè no podem permetre que cap vianant que hagi d'anar al seu treball des del centre urbà de Sant Vicenç als polígons industrials pugui posar en perill la seva vida, de manera especial a les hores que s'inicien els treballs, que són les sis del dematí, i a les hores que s'acaba el treball, i de manera especial a l'hivern que ja és fosc, que són les vuit del vespre.

Espero, evidentment, amb tota la màxima confiança, que vostè ens en farà cas i podrem pactar una bona i extraordinària moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, miri, jo no sé si mai vostè tindrà la fortuna, l'honor, de ser consellera de Territori. Si mai té aquesta fortuna, aquest honor, descobrirà que, lamentablement, de situacions com les que vostè descriu n'hi ha moltes –n'hi ha moltes–, o n'hi ha més d'una, eh?, i més de deu. I, per tant, jo he tingut ocasió de visitar físicament situacions d'obres inacabades que, en algun moment donat, fins i tot, com vostè explica, ja no només comprometen el correcte desenvolupament de l'activitat d'un polígon industrial, sinó que en algun moment donat afecten la seguretat viària. Quan això passa, el Govern ha de governar i ha d'establir prioritats. I per això li deia que, desgraciadament, en un pressupost de 1.500 milions d'euros llargs, que hi tenim més del 50 per cent compromès per pagaments diferits, doncs, bé, què fa enguany el departament? Es concentra en el dret social a l'habitatge, es concentra en les polítiques de promoció del transport públic i de la mobilitat sostenible i en el que en podríem dir «garantia del dret a la ciutat».

«I, home, en matèria d'inversió d'infraestructures què fan?» I els hem detallat, eh?, en seu parlamentària el que fem. Diu: «Home, i ara quedaran malament vostès amb els de Sant Vicenç de Castellet per 800.000 euros?» Home, procurarem no quedar malament amb ningú, però expliquem honestament que la nostra agenda de prioritats és aquesta. I em sento, a més a més, raonablement tranquil, perquè l'exemple que vostè ens esmenta està vinculat a la C-55, perquè podria citar algunes infraestructures a Catalunya en aquests moments on encara quedem pitjor, perquè no hi hem fet res enguany ni l'any passat, eh? –només responc, ara, d'aquest primer bienni en què jo estic de conseller. Però a la C-55 hi hem actuat; hi hem actuat perquè hi teníem un problema de sinistralitat objectiu i era una de les carreteres amb més sinistralitat amb resultat de mort.

Per tant, home, amb aquest full de serveis diem –no li traïem ni un mil·límetre de raó i entenem, eh?, la preocupació municipal–: estarà en la nostra agenda de preocupacions, i ja hi és, per tant... Diu: «Home, ho podreu calendaritzar ben ràpidament?» Bé, doncs, segur que ens hi ajuda l'estímul del Parlament –segur–, i que, per tant, vostès tanquin i consensuin una moció potser una mica localista, per dir-ho així, perquè no farien res més vostès, eh? Vostès deuen gestionar el seu temps, eh?, però si ens porten moltes mocions per cada una de les rotondes pendents a Catalunya, doncs, jo crec que tindran una inflació d'activitat parlamentària que no sé com l'administraran. Però, en tot cas, pel Govern de Catalunya, doncs, segur que serà ben rebuda, eh?, aquesta moció, que espero que tingui el màxim consens, i nosaltres els direm: «Tan aviat com ens ho permetin les disponibilitats pressupostàries.» I així

ho farem, eh? Jo crec que no ho podríem fer d'una altra manera.

I estigui ben segura, diputada, que, si ho podem fer aquest any, no ho farem l'any que ve. Ja sap que a final d'any també es gestionen romanents i es veu on s'ha actuat i on no, eh? Per tant, és més difícil atendre una actuació de 800.000 euros que una de 8 milions. Per tant, jo n'acusó rebut, de la seva preocupació concreta i la de l'ajuntament, que ja coneixia.

Desconeixia –perdoni'm– que haguessin tingut interès, fins i tot, de parlar amb mi personalment. Entenc, doncs, que aquest tema ja es dona ara per resolt. Si és necessari, amb molt de gust també els atendre i els explicaré això mateix, potser amb una mica més de detall, perquè jo no coneixia que avui parlariem d'aquesta qüestió.

Amb relació a aquest comentari una mica sorneguer que ha fet vostè de la bona relació amb el ministeri, jo només els diria una cosa: tot plegat ho haurem d'avaluar a final de legislatura. Jo no he estalviat elogis cap a l'actitud de la ministra de Foment; ara, és evident que el context és molt hostil, i fixi's que el que hem fet amb relació a Rodalies, per exemple, confirma la dificultat de tirar endavant, en aquests moments, remuntar el servei de transport públic i la mobilitat al nostre país, perquè durant molts anys no s'hi havia invertit res, i, per molt que milloris els serveis que tu prestes, si la infraestructura que ho sustenta està tensada i està col·lapsada, com passa als túnels de Sants, doncs, tenim un problema molt greu de difícil solució, eh?

Per tant, em temo que tindrem una legislatura difícil i, per tant, l'agenda que hem pactat, a veure el grau de compliment que tots hi podem garantir, i tots haurem de tenir i jugar la nostra responsabilitat. Perquè, fixi's, eh?, que avui ja ha sortit –d'una forma desordenada, però ha sortit– què passa amb relació als accessos ferroviaris a l'aeroport, què passa amb els accessos al port. Diu: «Van avançant, vostès?» Doncs, amb molta dificultat. S'ha fet una licitació, però no ha començat encara l'obra, l'altra encara no s'ha culminat, de licitació. Per tant, fixi's que el moment és molt fràgil per a tots.

Per tant, jo crec que hem de celebrar que hi hagi la capacitat, eh?, des de la lleialtat institucional, de tenir una agenda de treball compartida, que siguem tots molt curosos en les formes –no n'hi ha cap necessitat, de dir una cosa per l'altra–, però el grau d'èxit de la legislatura deixem que l'avaluem al final, per prudència de tots plegats.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 300-00158/10)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és el darrer que farem avui, que és la interpellació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament de 14 de març del 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados... Gracias, señora *consellera*, por su presencia a estas horas, y gracias a todos los compañeros diputados de la Comisión de Ensenyament que están aquí para escucharnos.

Bueno, señora Rigau, como usted ha podido ver por el título de la interpelación que hoy nos mueve, le queríamos interpelar acerca de la resolución que notificaron ustedes el pasado día 17 de marzo –es una resolución de 14 de marzo–, por la que se ordena el cumplimiento de dos sentencias dictadas por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, sentencias que..., una sentencia, en concreto, que fue ratificada, fue casada por el Tribunal Supremo, y que, por su importancia y su originalidad, quería comentarle en sede parlamentaria. Y es importante y es original porque, en esta resolución del *departament* suyo, usted lo que hace es ordenar usted personalmente, en la resolución que está firmada por usted personalmente, por Irene Rigau i Oliver, usted es quien firma y ordena que se cumpla la sentencia dictada por el Tribunal Supremo que dice –que dice– en concreto: «Tercero. Declaramos el derecho de la hija tal» –dice el nombre de los demandantes– «a recibir en castellano la educación infantil.»

Ustedes, cuando tuvieron esta resolución del Tribunal Supremo, intentaron anularla, y se inadmitió a trámite el incidente de nulidad de actuaciones que ustedes presentaron y se inadmitió el incidente en 28 de enero de 2014. Entonces, lo que hace usted cuando ya, ante la evidencia de que el Supremo les ha ordenado que apliquen a esta niña la enseñanza bilingüe, ustedes hacen una carga lectiva total por lenguas y establecen que de lengua catalana se darán 9,5 horas semanales; de lengua castellana, 9,5 horas semanales, y de lengua inglesa, cuatro horas semanales, lo cual, por cierto, está cerca de los porcentajes que Ciutadans propone en la enseñanza catalana, que son del 40 por ciento, castellano; 40 por ciento, catalán, y 20 por ciento de inglés. Estos porcentajes que se establecen en esta resolución firmada por usted y en castellano, porque así lo solicitaron los padres, pues, es lo que de su *conselleria* nos sorprendió; nos sorprendió y a la vez nos gustó, porque demuestra que ustedes, a pesar de que parece que no saben cumplir con las sentencias, lo saben hacer cuando quieren, porque dictan una resolución, oiga, impecable jurídicamente, con unos antecedentes

de hecho, todo perfecto, ustedes lo firman y ejecútense. Y así se hizo en este colegio en concreto.

Lamentablemente, pocos días después, sacaron ustedes una nota de prensa urgente, un *comunicat* del Departament d'Ensenyament, en el que dicen que esta información –la información que había publicado el diario *El Mundo*– «no és certa i té composicions equívokes». No sé cuál es «la composició equívoca» porque, oiga, la sentencia es absolutamente clara. Esto por un lado, la capacidad que tienen ustedes de cumplir y que no lo hacen.

Por otro lado, otro episodio que también estaba incluido en esta interpelación que le hacemos: cuando salieron las sentencias que establecían el 25 por ciento de enseñanza en castellano, bueno, pues, parecía que se requería a los directores para que las cumpliesen. Usted se reunió con los directores, con las AMPA, movilizó allí a todo lo movilizable, y yo diría que casi de forma conspirativa consiguió que impugnasen esta resolución desde los colegios, supongo que manipulando a unos pocos padres y a unas pocas AMPA se consigue que el interés de unas personas que consiguen una resolución judicial (*remor de veus*), manipulando a unos cuantos se consigue que se impugnen ante el silencio de muchos, que prefieren no hacer unos tránsitos por las zonas de la justicia, prefieren no tirarse años. Porque, oiga, esta resolución es de febrero de 2009, este padre pidió lo que ustedes han estado recurriendo hasta febrero de 2014: cinco años han tardado. Y ustedes, ahora, cuando las personas le están pidiendo..., hay 1.300 solicitudes nuevas de que se aplique el idioma castellano, que se cumplan las sentencias; hay 1.300 solicitudes nuevas últimamente y ustedes a todos les ponen pegas, dicen que no hay formularios, que tal... Veinte mil pegas y, al final, la gente acaba desistiendo.

Y, mire, yo le digo dos cosas: primero, es evidente que ustedes la batalla la han perdido; si quiere decir la «batalla» o la «guerra», ustedes la han perdido. Les han sobrepasado por dos frentes: por el frente social, porque lo normal, lo moderno, lo que se estila en Europa es la enseñanza trilingüe, y ustedes con su enseñanza monolingüe se han quedado anticuados –se han quedado anticuados. Este es el único lugar de Europa donde, siendo una comunidad bilingüe, tenemos una única lengua vehicular en nuestra enseñanza. Y la sociedad, que demanda el aprendizaje de idiomas..., que los mejores colegios, como hemos repetido aquí hasta la saciedad, los colegios a los que los presidentes de la Generalitat han llevado a sus hijos, esos, los buenos, los que valen mil euros, esos imparten la enseñanza trilingüe, y ustedes siguen con el modelo antiguo.

Por un lado, les sobrepasa la sociedad y, por el otro lado, les sobrepasan las sentencias, la realidad, el estado de derecho, nuevamente –nuevamente–, porque ustedes parece que hacen las cosas y no acatan ni las sentencias ni los votos democráticos, como pudimos ver ayer.

Mire, yo casi... Me recuerda, la historia de la inmersión lingüística en Cataluña, un poco la historia de la extinción de los dinosaurios. Oiga, llevaban 200 millones de años sobre la faz de la Tierra, era un eco-

sistema tan feraz que ni siquiera la propia Tierra podía aguantarlo, ya estaba al límite de la supervivencia, ese ecosistema, y entonces coge y les cae el meteorito, y ya fue lo último para los dinosaurios. Bueno, pues, ustedes están anticuados, no se han adaptado al sistema, no han cogido la modernidad, el sistema del trilingüismo, y, encima, el meteorito, en forma de sentencias, les acaba de despanzurrar el invento. Y ustedes..., aunque no lo sepan, esto ya no va a ningún sitio; aunque no lo sepan o aunque no quieran darse por enterados, pero esto es así.

Mire, desde el momento en que ustedes tienen que mantener este sistema de inmersión lingüística, de monolingüismo en Cataluña, apelando a..., mire, me sabe mal decirlo, pero a mentiras, o tergiversaciones o falsedades, como el tema de la cohesión social, que se rompe la cohesión social si los niños en la enseñanza pública –porque en la privada ya lo hacen muchos– estudian en alguna asignatura en castellano. ¿Se rompe la cohesión social por eso? ¿O se rompe la cohesión social porque hay distingos entre los que tienen menos medios para estudiar en una enseñanza de calidad y los que tienen medios para aprender..., entre un sistema público y un sistema privado?

Y, luego, hay otra cosa, que es el ataque al catalán famoso. Oiga, usted pone cara de hastío cuando le hablo yo; yo lo entiendo, porque es que también a mí me aburre decirle siempre las mismas cosas, pero yo estoy convencido de que, al final, usted, cuando hagamos la moción subsiguiente a esta interpelación, pues, nos tendrá que volver a oír, tendrá que volver a oír cómo le proponemos algo superlógico, algo que no vulnera los derechos de nadie, no como ustedes con su actitud ultramontana, que vulneran los derechos de las personas. Cuando yo hablo con padres y hablo con alumnos..., y muchos de ellos me dicen: «No, pero yo no quiero ir contra el catalán. Yo soy catalán y a mí me gusta, tal.» Pues, claro que sí, como todos. ¿Es que acaso alguien dice que el catalán no se va a estudiar en las escuelas? ¿Es que vulnera el aprendizaje del catalán el que algún libro, alguna materia se dé en castellano? ¿Eso vulnera algo? ¿Vulnera el derecho de alguien? Lo que vulnera es oponerse a la realidad, a los tiempos, a la libertad de la gente, esto es lo que es aburrido, señora Rigau, repetirlo una y otra vez, pero al final le digo que van a tener que cumplirlo, como van a tener que acabar cumpliendo, su Gobierno, con las leyes, porque no se puede vivir de espaldas a las leyes en un estado de derecho y ustedes lo hacen: de espalda a las leyes, a la democracia y a las sentencias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Senyor president, moltes gràcies. Abans de res, permeti'm que li digui que els bons col·legis no són els

que costen mil euros. Catalunya té molt bons col·legis, molt bones escoles i, per tant, ja no sé exactament a què juguen, perquè avui hem hagut d'escoltar una de les interpellacions més inconnexes de tot aquest debat que portem en el tema de llengua.

Miri, no sé quina és la seva motivació, però resulta que avui mateix el síndic en aquesta sala, aquí mateix, en aquest mateix lloc, explicava com el Consell d'Europa diu que, si hi ha un estat que no compleix amb les llengües minoritàries, és l'Estat espanyol, i que hi ha un model exemplar que és el model de Catalunya. I hi afegia: «Això és negre sobre blanc.» I que l'alt comissionat del Canadà, que és l'autoritat més important que hi ha en llengües al món, deia amb tota claredat que el model de Catalunya era exquisit. Resulta que l'alt comissionat en llengües, l'autoritat més alta en situació lingüística, reconeix allò que a vostès no els interessa reconèixer per l'ús partidista que n'estan fent.

Però no m'estranya –no m'estranya–, només cal entrar al web de Convivència Cívica, que és d'on vostè es nodreix reiteradament, i veurem una vegada més quin és el pensament que hi ha a darrere. Entri-hi; ja hi deu haver entrat, però jo li ho recordo. En una de les primeres il·lustracions que hi tenen, hi tenen un discurs semblant al que va fer en aquest mateix lloc el senyor Caja presentant la iniciativa legislativa popular –fa ja un temps–, i diu: «La falta de libertad lingüística en Cataluña está profundamente relacionada con el grave problema político que tenemos los ciudadanos. Equis y zeta: la equis del “señor equis”, la de los GAL, la de los crímenes de estado; la zeta, la de Zapatero, la de la cesión ante el chantaje, la rendición ante ETA.» Fixi's on s'inspiren vostès (*remor de veus*) –fixi's on s'inspiren vostès–, podent-se inspirar en el Consell d'Europa, en l'alt comissionat de llengües, el que fan és buscar –buscar– litigis allà on no n'hi ha.

Perquè, miri, fixi's que vostè s'ha inspirat en la notícia d'*El Mundo* de l'altre dia, i, és clar, si vostè llegeix bé la resolució, veurà què resolc com a consellera –exactament, ho signo. Què resolc? Resolc que es doni continuïtat –que es doni continuïtat– al projecte lingüístic d'un centre, que hi ha un curs que tenen el castellà, les matemàtiques, una hora d'educació física i una hora de religió. Escolti, m'han sentit a dir més d'una vegada que hi ha un 42 per cent de centres que fan matèries en anglès i un 14 que fan matèries en castellà. Jo no sé on veu vostè el monolingüisme, jo no l'hi veig. Perquè la nostra llei diu que el «normalment emprat» és el català, però tenim un 42 per cent que imparteixen matèries en anglès i un percentatge important que també consideren en el seu moment impartir matèries en castellà. I ho hem dit sempre.

I què faig jo a la resolució? Li ho dic: ni el centre educatiu ha modificat el seu projecte lingüístic arran del procediment judicial, ni el departament l'ha instat a fer-ho. Què hem fet? Hem reconegut que l'horari que aquest any té aquesta noia és el que diu el centre i és el que diu el projecte lingüístic. Perquè, senyor diputat, si s'informa bé –si s'informa bé–, i hem de passar cada sentència aquí, veurà com de fet el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha denegat la sol·licitud del pare d'incrementar encara més l'ús del castellà com

a llengua vehicular. O sigui, aquesta alumna tenia el castellà, les matemàtiques, una hora de religió i una hora d'educació física. I el pare diu: «Això és poc.» Ho demana, i el TSJ li diu: «Perdoni, però això és suficient.» I nosaltres confirmem en la resolució que es doni compliment a aquesta sentència que diu que és suficient, perquè l'horari d'aquest centre que la inspecció ha relacionat és el que és i entenem que compleix amb la normativa.

Ara, què passa? Que, fixi's, vostès, quan les sentències els són favorables suposadament i jo hi recorro, diuen que jo incompleixo; quan el TSJ suspèn una sentència, resulta que és conspiració, manipulació i no sé què. Resulta que vostès tenen un concepte de la tutela judicial efectiva dels drets dels ciutadans molt particular, perquè que un pare demani quelcom per al seu fill tothom ha entès col·loquialment que no té per què afectar la resta de vint-i-quatre de l'aula, però resulta que el dia que els vint-i-quatre, representats per les seves AMPA, diuen: «Ep, alerta, que el meu dret no ha estat tingut en compte», i hi presenten recurs, vostè diu que és a cop de telèfon. En què quedem? Qui és que té respecte als tribunals? A mi no m'ha sentit dir mai una cosa així, per més que les sentències a mi a vegades m'hagin semblat poc adequades i, si m'han semblat poc adequades, hi he recorregut, però no les he desacreditat mai.

O les complim o hi recorrem, però no faltem al respecte als tribunals, com vostè l'ha faltat al TSJ. Perquè, li ho repeteixo, o les complim o hi hem recorregut. I digui'm quina hem incomplert i no està recorreguda, perquè si no la complim, és que està recorreguda, i és que ho podem fer. I perquè uns pares, representats degudament, han dit: «Escolti, aquí sabem que hi ha una operació individual.» Perquè quan vulgui..., i potser després a la rèplica en podrem parlar més.

Perquè, és clar, vostè ha dit el que ha dit, ha parlat de 1.300 persones. Jo li puc començar a llegir també documents que arriben al departament –voluntàriament, evidentment, perquè jo no els conec ni els telefono– en què diuen que..., ens demanen que «deje sin efecto la denuncia presentada por Convivencia Cívica en mi nombre ante el Departamento d'Ensenyament». Miri –miri–, sap per què? Perquè el 12 d'octubre, mentre estaven manifestant-se amb tota legitimitat se'ls demanava que firmessin, i quan han vist quin malestar comporta als centres han dit: «Escolti, retiri-ho, si us plau –retiri-ho.»

Per tant, escolti –escolti–, complim el que diu la llei; el català és la llengua normalment emprada; en els projectes lingüístics, en els cursos i en els moments adequats que creu un centre que, per aconseguir l'objectiu final, han d'impartir alguna matèria en castellà, nosaltres no hi hem tingut mai cap dificultat. El que sí que tenim és l'objectiu que a final de la secundària dominin les dues llengües. I la introducció de la tercera, que és l'anglès, es fa cada vegada més i no cal pagar mil euros.

Vostès s'han quedat sense discurs: un 42 per cent en anglès, un 15 per cent en castellà, d'acord amb les necessitats, no per imposició ni per petició, d'acord

amb el projecte lingüístic de cada centre per donar bons resultats. Acabem de treure les proves de quart d'ESO: ha millorat el castellà, ha millorat el català i allà on hem d'incrementar l'esforç com a referent al marc europeu és l'anglès, i aquí estem.

Per tant, s'han quedat sense discurs, i s'ha vist: d'aquí a aquí anàvem als tribunals, d'aquí a aquí érem totalment irrespectuosos; d'aquí a aquí diu que jo compleixo, d'aquí a aquí diu que incompleixo. Acceptin que han arribat al final, al final que tants pares han vist, que fins i tot ens han d'enviar els papers dient que si us plau no tinguem en compte el que van signar perquè no volen crear i no tenen cap problema amb el seu centre. Aquesta és la veritat.

Alguns casos, judicialitzats, certament, i vostès sabran qui els nodreix la còpia de les sentències –vostès ho sabran. Ara, majoritàriament el nostre sistema és el que avui el síndic de greuges amb tota legitimitat ha dit. I, al contrari, ha dit quin era el problema lingüístic en tot cas a Catalunya i qui era vexat per qüestió de llengua, i jo no cal que ho repeteixi, perquè ja consta a les actes d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, señoras y señores diputados... Señora Rigau, vamos a ver, ¿qué ha dicho el Tribunal Constitucional?, ¿qué ha dicho? ¿No ha dicho que el castellano debe ser utilizado junto con el catalán en la proporción que establezca la Generalitat y les da a ustedes la llave para establecer la proporción? ¿Sí o no? –¿sí o no? ¿Lo ha dicho, eso, o no lo ha dicho? (Pausa.) ¿Lo ha dicho? (Pausa.) Pues, si eso lo ha dicho, ¿qué significa? Que la inmersión lingüística no existe legalmente. ¿Por qué? Porque el castellano debe ser lengua vehicular junto con el catalán, y la Generalitat debe establecer la proporción. Así de claro lo dice el Constitucional. Y el Tribunal Supremo y el Tribunal Superior de Justicia lo único que están haciendo es tratar de que ustedes de una vez por todas cumplan con lo que dice la sentencia, es así de simple.

Entonces yo le pregunto: ¿quién está aquí haciendo lo que no debe? ¿Ciudadanos, que le dice: «Cumplan con la sentencia del Constitucional»? ¿Nosotros? ¿O ustedes, que ni siquiera establecen el porcentaje? Que están tan hartos ya en el Tribunal Superior de Justicia que les dicen: «Oiga, pues ponga el 25 por ciento.» Y ustedes dicen: «A mí me corresponde –a mí me corresponde– establecer el porcentaje.» Y este diputado abogado le dice: «Sí, señora Rigau, es verdad, establezca el porcentaje –establezca el porcentaje–, hablemos, haga usted el porcentaje, ¿eh?»

Señora Rigau, es que es increíble, yo de verdad no lo entiendo –no lo entiendo. Bueno, sí que lo entiendo:

lo entiendo porque hay que bajar a la arena política para encontrarse con personas que te tergiversan el sentido de las resoluciones judiciales, y no lo acatan. Y, oiga, estoy hablando en términos políticos de la tergiversación, porque, si hablásemos en términos jurídicos, estaríamos en la desobediencia a los tribunales –estaríamos en la desobediencia a los tribunales.

Pero, mire, usted ha dicho: «Es que el *síndic* ha dicho aquí, el *síndic* ha dicho que, bueno, que en la Unión Europea nos...» Oiga, conéctese a *La Vanguardia*, en la noticia..., una noticia aparecida hace muy poco en *La Vanguardia* dice: «La Unión Europea felicita a España por su gestión con las lenguas minoritarias.» Esto es lo que dice la Unión Europea. Entonces, señora Rigau, no sé qué nos está usted diciendo aquí.

Mire, en la moción vamos a intentar, señora Rigau, que usted establezca el porcentaje que le corresponde; que cumpla las sentencias en sus propios términos; que se adecúe a los nuevos tiempos, que haga catalán, castellano e inglés; que informen adecuadamente a las familias de los derechos que tienen; que rellenen unos formularios como se les exige... Porque usted es que además con todas estas familias que usted enseña orgullosa... «Mire, se han desdicho, le piden a Convivencia Cívica que no..., que tengan por no hecha la denuncia.» Oiga, es que usted está acabando con la paciencia de todo el mundo, señora Rigau. Si un padre necesita pedir una cosa en 2009 para que se la cumpla la sentencia en 2014 y usted todavía en 2014 está pidiendo la nulidad de la sentencia, y luego me dice como la gran cosa: «No, es que nosotros o recurrimos o acatamos.» Bueno, pues esta es la primera que a base de recursos ha llegado el momento de acatar y usted la ha acatado y yo le digo: «Haga lo mismo en todas.»

Ahora ha conseguido usted paralizar lo del 25 por ciento durante un tiempo. Le vaticino –le vaticino– como abogado que esa suspensión cautelar se va a alzar y les van a obligar, también en esos cinco centros, a cumplir. Espero que haya cinco resoluciones más como esta. Pero usted puede ahorrarse el estar cumpliendo bailando al son que le tocan los tribunales, que eso no lo queremos nadie, y puede pactar algo moderno, a futuro, revitalizando un poco este sistema que hace treinta años que están ustedes *imponiendo* –imponiendo, imponiendo. Supongo que a ustedes les daría vergüenza, y a mí me la daría, que una persona estuviese pidiendo estudiar en catalán y no le dejaran –y no le dejaran. Pues, estamos pidiendo estudiar en castellano y usted no nos deja, señora Rigau –no nos deja. Es increíble.

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Carrizosa. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyor president... Senyor diputat, senyors i senyores diputades, veig que la senyora Rosa Díez ha fet estil, eh? Vull dir, els ha motivat, eh? Ara, vinga, ara lluita-

rem fins i tot amb les formes i amb la desqualificació ja sense mesura.

Miri, no m'acabaran la paciència, ni a mi ni al meu grup, ni al grup que dona suport ni a altres grups de la cambra, a molts grups de la cambra, perquè la defensa de la llei nosaltres la tenim clara i la defensa de la llengua també. Per tant, uns pocs no ens poden canviar el que desitgem i hem aconseguit uns molts. Vostès estan utilitzant determinades persones, ha quedat clar qui utilitza. I fins i tot s'ha atrevit a dir què farà el tribunal, si alçarà o no la suspensió. Vull dir, és que ha sigut molt greu –és que ha sigut molt greu, ha sigut molt greu. Clar... (*Remor de veus.*) No, no. Sí, sí, escolti, i altres vegades, insinuacions que ha fet s'han complert –sí, sí. O sigui, que en prenc nota, del que acaba de dir. Vostè ja sap què passarà. És greu, eh? Ja ho sabíem.

Però bé, vostès pensen que els alumnes són formatgets i que els posem allà una mica de cada, eh?, amb una etiqueta, i una etiqueta d'un color, d'un... No, miri, la llengua forma part de l'esquelet de la formació i el projecte lingüístic s'adequa a cada realitat. I el que queda i entén tothom és que els percentatges no poden ser ni lineals ni homogenis, perquè no és el mateix fer classe a les Preses que fer classes a determinats barris de Cornellà de Llobregat. I el que ens interessa a nosaltres –i a vostès no– és que a Cornellà de Llobregat parlin la mateixa llengua que a les Preses. Però, és clar, això és el que vostès volen eliminar. És així.

Perquè la llengua uneix, però la llengua pot dividir. Perquè quan jo he explicat que el que hem evitat sempre ha estat que catalans juguessin contra castellans a l'hora del pati a futbol, això és el que vostès reclamen. Perquè nosaltres ho hem posat sempre per sobre, que la llengua uneix i no ha de separar. I el dia que vostè em demostrí que hi ha un alumne que no coneix ni domina el castellà, revisaré el model. Perquè, és clar, resulta que allò que és antiquat... Miri, a mi pla em sona antiquat el que demana vostè i de la manera que a vegades parla de la llengua. Em sona a la meva infància i a la meva primera temporada d'exercici de mestra. Cregui'm: florit –florit. Sap allò d'*El florido pensil*?

Doncs, florit. Això sí que és florit: no reconèixer que a Catalunya no pot existir un percentatge lineal i homogeni a tots els centres, perquè la realitat és diversa i l'objectiu final és comú.

I com que a qui li toca fixar-lo en la proporció que cregui *razonable* –li ho tradueixo perquè ho entengui bé–, a mi em sembla *razonable* –per tant, totalment raonable– el que defensen els projectes lingüístics. Perquè li faig notar que vostè va més enllà que qualsevol sentència, perquè vostè en realitat el que està demanant –el que està demanant– és dividir la nostra societat. (*Veus de fons.*) I, a partir d'aquí –sí, senyor–, tenir una matèria i un electorat, perquè mai la llengua ha estat problema a Catalunya i vostès sempre parlen del mateix, del mateix nombre, i quan la resta de pares demanen la seva tutela judicial efectiva dels seus drets resulta que allà hi ha contuberni.

Escolti, miri's cada sentència, digui'm quina no estem complint. Que hem fet moltes actuacions judicials? Sí, més de dues-centes. Perquè un cas particular no ens pot fer canviar el model. I nosaltres el que procurarem és que en el marc de la legislació vigent cap centre tingui cap problema, ni cap director es vegi mai obligat a circumstàncies no desitjables. La Generalitat protegirà sempre els seus directors, tant de la pública com de la concertada, i defensarà els drets de tota la ciutadania, amb un model avalat pel Parlament i que garanteix el doble i més dominis lingüístics. I vostès, el dia que deixin de parlar d'aquest tema, no sabran de què parlar.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i nou minuts.